ПОЛИТИКИН ЗАБАВНИК

3 динара

БРОЈ 1175

5.VII 1974. ● ИЗЛАЗИ ПЕТКОМ ● ГОДИНА XXXV

ИМЕНА 33 ПУТНИКА ЗА "CALYPSO"

СТРАНА 18

КОМПЛЕТАН СТРИП РИП КИРБИ

Ripley Веровали или не!

ЧОВЕК КОЈИ ЈЕ МОГАО ДА ПИШЕ БОРАМА

ГАСПАР АБЕЈ (1648–1718) ПОЗНАТИ ФРАНЦУСКИ ПЕСНИК, МОГАО ЈЕ У СТАРИЈИМ ГОДИНАМА ТОЛИКО ДА КОНТРОЛИШЕ МИШИЋЕ И БОРЕ НА СВОМ ЛИЦУ ДА ЈЕ ЊИМА УСПЕВАО ДА ПО ЖЕЉИ ФОРМИРА НА ЈЕДНОМ ИЛИ ДРУГОМ ОБРАЗУ СЛОВА GA И AB.

ПРИПАДНИЦИ **ХИМАЛАЈСКОГ ПЛЕМЕНА ХУНЗА,** КОЈИХ ИМА СВЕГА 25000, ГРАДЕ КАМЕНЕ КУЋЕ НА СПРАТ. ЗИМИ ЖИВЕ ИСКЉУЧИВО У ПРИЗЕМЉУ ЗБОГ ЛАКШЕГ ЗАГРЕВАЊА, ДОК ЛЕТО ПРОВОДЕ НА СПРАТУ.

МАРГАРЕТА

ВОЈВОТКИЊА ОД ДАГЛАСА (ШКОТСКА) КОЈА ЈЕ УМРЛА 1774. ГОДИНЕ УВЕК ЈЕ ПОСЛЕ СВАКЕ ЗАБАВЕ У НЕЧИЈОЈ КУЋИ ОСТАВЉАЛА ДОМАЋИЦИ КАО ПОКЛОН **ХАЉИНУ КОЈУ ЈЕ ИМАЛА НА СЕБИ.**

ЛУИС ЛЕЈФИЛД

ЧУВЕНИ ИРСКИ ГЛУМАЦ ПОРЕМЕТИО ЈЕ ПАМЕЋУ ОД ОЧАЈАЊА САМО ЗБОГ ТОГА ШТО ЈЕ ЗА ВРЕМЕ ЈЕДНЕ ПРЕДСТАВЕ НЕРАЗГОВЕТНО ИЗГОВОРИО ЈЕДНУ ЈЕДИНУ РЕЧ.

ТАКОМА — НАДМОРСКА ВИСИНА 7313 СТОПА СТАНОВНИКА 17 — КОЈИ МАЊЕ ИЛИ КОЈИ ВИШЕ

ЗНАК

НА УЛАЗУ У НАСЕЉЕ ТАКОМА (КОЛОРАДО).

ЈЕСТЕ ЛИ ВЕЋ ЧУЛИ ДА...

● једна врста птице корморана користи се у Кини и код нас на Дојранском језеру за лов на рибу. Да не би уловљену рибу корморан прогутао рибари му,

пре него што га пусте у лов, ставе око врата специјалну алкицу, довољно широку да може да дише а ипак да не може да прогута већи залогај.

● недавно је у Америци са успехом испробан електрични енцефалограф намењен испитивању слуха код сасвим мале деце. Довољно је да се овај апарат ста-

ви беби на главу па да лекар утврди да ли њен мозак нормално прима било какав звук.

● пећина Адура налази се на нагибима планине Пелегрино изнад Палерма. Године 1945. командант савезничких снага наредио је да се све заостале гранате, склоњене у овој пећини, испале. Кад су после неколико година пећину посетили етнолози нашли су изванредно лепе скулптуре које према њиховој оцени датирају из каменог доба.

● дужина корака одраслог човека износи 75 — 80 сантиметара, док у спортском брзом ходању корак може да буде дугачак 100, па чак и 115 сантиметара. За један корак обичан пешак утроши просечно пола секунда.

● Солун спада у најстарија градска насеља на Балканском полуострву.

● прве огрлице за које се зна, нађене у праисторијским пећинама, биле су украшене малим коцкама, слоновачом, зубима разних животиња, пужевима и шкољкама.

● Лесли Морлан, стенограф у суду у Бостону за 25 година службовања забележио је 222 милиона речи. Морган каже да му је дугогодишња пракса у суду по-

могла да предвиди кад ће неки сведок почети да лаже. „Довољно је да сведока погледам у ноге, каже он, и кад овај почне да мрда њима, знам да ће изрећи лаж".

● утврђено је да инсекти, нарочито муве, не подносе плаву светлост и плаву боју уопште.

Walt Disney

ПАЈА ПАТАК

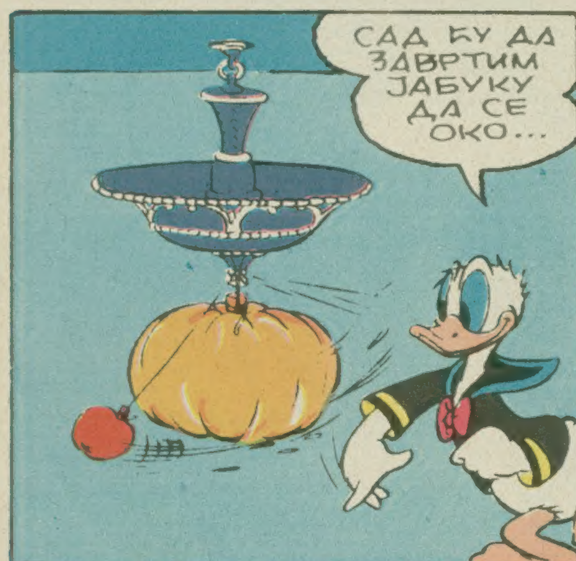

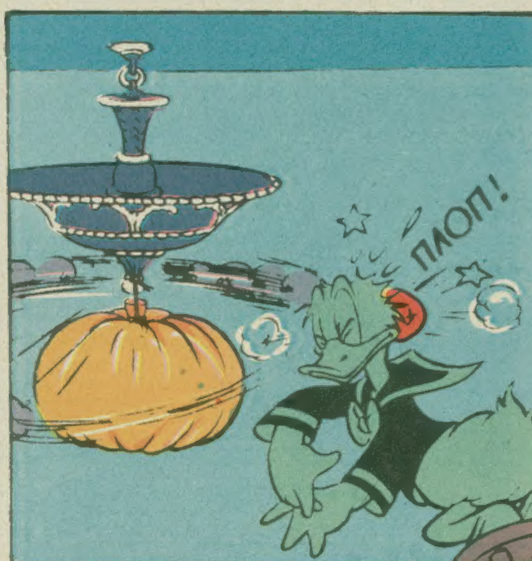

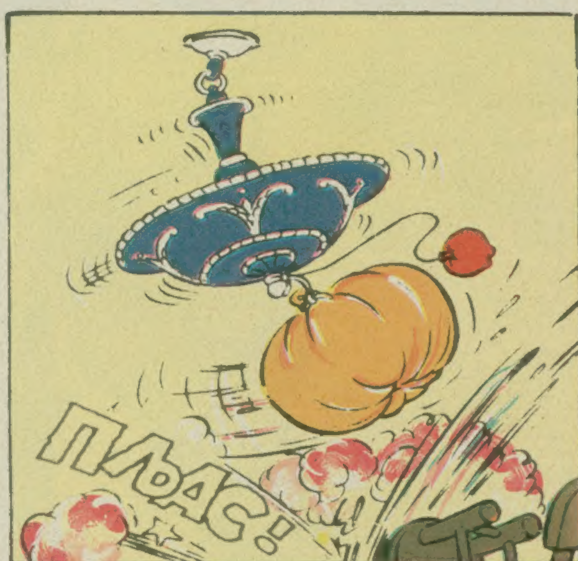

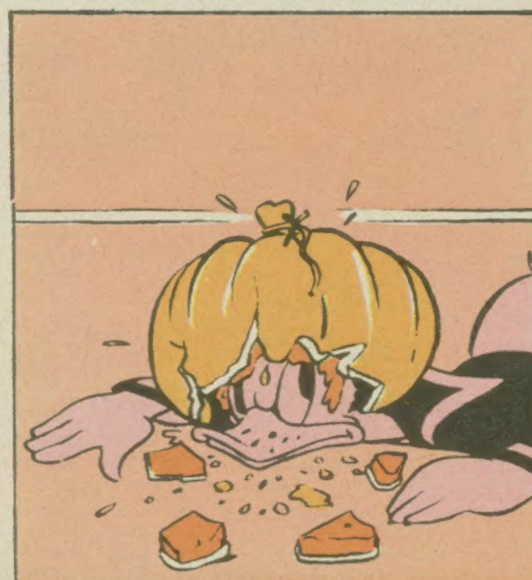

МАЛИ ЈУНАЦИ ВЕЛИКОГ РАТА

ПА ТО ЈЕ, БО

Кад смо у октобру месецу 1943. године ослободили Тузлу, у њој су се нашле многе наше јединице. Око њих су се увијек окупљала дјеца. Увијек је ту било пјесме, дјечје граје. Дјеца су слушала шта партизани пјевају. Тада се много пјевала пјесма на Назорове ријечи, коју је компоновао Оскар Данон. У тој познатој Назоровој пјесми „Све што ј' било под пепелом...", има један стих који гласи: „Наше брашно просијао, кроз решето и кроз сито, па хљеб нови за нас мијеси, друг нам Тито, Тито, Тито!" Дјеца су од свих других грађана, цивила, најбрже учила, прихватала ту пјесму и пјевала је. То су постајале њихове пјесме... Једног дана неко је запитао једног од тих малишана:

— Слушај, мали, да ли ти знаш ко је Тито?

— Ма, како не бих знао... То је наш партизански пекар! — одговори као из пушке.

ОТАЦ И СИН

Ето, тако је тај малишан, дословце схватио пјесму коју је пјевао... Није он могао знати право значење пјесме. Али у тој малој глави, на један спонтан начин, пјесма је нашла своје мјесто... Био је рат, хљеба није било и велики и драг био је дјетету онај ко му га мијеси и даје.

Године 1941. боравио сам у одреду „Јован Курсула" око Краљева.

У чету која се стално налазила при штабу, дошао је једног дана један повисок, мршав и слабуњав дјечак из оближњег села. Пошто му је било тек четрнаест година, штаб није хтио да га прими, али он је, склапајући руке, толико молио команданта Павла да остане у одреду, да овај није имао срца да га одбије. Малишан је био у логору, оружја није носио него је ложио ватру, доносио воду, трчао у село, стално се налазио на очима неком од старјешина не би ли добио неки задатак.

Међутим, отац дјечаков, домаћин из оближњег села, долазио је сваки дан до логорске страже, призивао сина на разговор и наговарао га да се врати кући. Млади борац разговарао је са оцем

ЛАН, ПАРТИЗАНСКИ ПЕКАР!

ДЈЕЦА СУ СЕ УВИЈЕК ОКУПЉАЛА ОКО НАС, ПАРТИЗАНА. НИКАД НИСАМ ЧУО ДА ИХ ЈЕ БИЛО МЕЂУ ЧЕТНИЦИМА, УСТАШАМА ИЛИ УЗ НИЈЕМЦЕ.

У народноослободилачку борбу борац-револуционар Родољуб Чолаковић пошао је с пушком и оловком. На сваком застанку, често под куршумима, записивао је све шта је доживео, описивао борбе и сусрете и разговоре с борцима. Тако су настали његови „Записи из ослободилачког рата" у којима су многи редови и многе странице посвећене најмлађим партизанима. И данас у својим казивањима често се сећа деце коју је срео на ратним стазама.

увијек у близини страже, бојећи се да га отац силом не одведе кући. Ти су се разговори увијек свршавали на тај начин што је отац одлазио кући пријетећи, а син се снужден враћао у логор.

Када је отац једном опет дошао и кад су то јавили дјечаку, који је био запослен око печења пурењака, он приђе команданту и одлучно му рече:

— Друже команданте, молим те нареди да ми неки од бораца дадне оружје да пред оца изађем наоружан.

— Шта ће ти оружје — питао га је Павле — да не мислиш пуцати на оца?

— Ама како пуцати! — одмахнуо је дјечак главом. — Хоћу да му открешем, додија ми с тим својим зивкањем кући.

— Шта ћеш да му открешеш?

— Ти мени само дај оружје, па се за ме не бој, ја знам шта ћу да му кажем.

Павле је наредио да му се да оружје. Дјечак се опасао војничким ременом, о пас окачио двије бомбе и војно-државни пиштољ, преко груди укрстио реденике, а у руку узео карабин. Стао је у ставу мирно пред Павлом и војнички запитао:

— Могу ли ићи, друже команданте?

— Можеш — рекао је Павле — само пази да не направиш какву глупост. Треба са оцем лепо.

Дјечак је отишао, а Павле је послао за њим једног борца наредивши му да из прикрајка пази шта ће бити.

Дјечак се са састанка брзо вратио. Гледали смо како прилази кроз шљивик нашој ватри. Ишао је уздигнуте главе, држећи се војнички и важно, као што то могу само дјечаци његова узраста.

— Шта је било? — запитао га је Павле, кад је пришао.

— Ништа — рекао је дјечак. —Казао сам му шта ми је на срцу.

— А шта си му то казао?

— Почео он мени опет оно исто што ми је говорио сваки пут, те: „Ти си млад и нејак!" те: „Није за тебе борба!" те: Разболећеш се!" те: „Негде ће те другови, тако слаба и нејака, оставити на путу, па ћеш пропасти!" те: „Мајка ти и сестре код куће стално плачу!" и Све тако! Пре сам ја на те речи ћутао, а он се љутио. А сад сам му рекао: „Ја сам положио заклетву и примио оружје, а сад ти можеш само с мене мртва скинути ово", и куцнух се по бомбама. „Баш тако, сине?" вели он мени. „Тако, оче!" кажем ја њему. „Е, па твоја воља сине, кад је већ тако, и нек ти је срећно!" Пољубио ме је и отишао. Сад сам бар миран, завршио је дјечко.

Све нас је тај догађај радосно узбудио. Борци су разњежено гледали дјечака под оружјем, чије је лице било некако свечано, само су му се кестењаве очи смијале. Осјетио сам жељу да му приђем, да га загрлим и пољубим као рођеног сина. У тај час устао је Павле, пришао дјечаку, пружио му руку и озбиљно казао:

— Е, па нека ти је срећно, друже борче!"

ДОСЛА БЛИГАДА!

На сеоској утрини пред селом Модраном у Семберији чобани који су чували свиње напустили су своја крда и пошли за колоном. Међу њима је био сићушан, мусав малишан у дугачкој кошуљи повезаној канапом који је, пљескајући дланобима, неуморно пјевао: „Палтизани болбу воде да свој налод ослободе". Његовој радости није било краја кад га је један борац дигао мени на коња. Сједио је преда мном на седлу, држећи се ручицама за гриву и повикао: „Досла блигада!"

СМРТ ФАШИЗМА, ДРУГОВИ!

„За вријеме нашег боравка на Влашићу у собу нам је често навраћао домаћинов син Милутин-Мића, шестогодишњи малишан, плавих власи и модрих очију. Било је то паметно, отворено и разговорно дијете које нам је увијек доносило мало своје дјетиње ведрине и смијеха. Отвори врата на соби и с муком се претумба преко високог прага који одваја собу од куће јер му смета дугачка кошуља од груба ланеног платна, једина његова одјећа, и озбиљно нас поздрави: „Смрт фашизма, другови!"

— Слобода народу, Мићо — одговарамо.

Иако је Мића увијек био оран за разговор, није наметљив, него стрпљиво чека поред врата да га неко од нас нешто упита или позове к себи. А онда почне да цвркуће својим пријатним гласићем. Мићо је, тврди, партизан — у томе је он вјеран своме крају који је остао партизански и онда кад су четници били преплавили средњу Босну. Понекад је у то дјечје причање о партизанима уносио зрелости и вјештине приповиједања необичних за његове године. Једнога дана причао нам је:

„Жањемо ми љетос бујад у планини, кад најђоше три човјека с пушкама. Ја испадо' пред њи' на стазу и викну': „Смрт фашизма". Један ми од њи о'сова бога и удари ме, а друга двојица шуте. Не прође дуго, а онај што ме ударио пред'о се Команди у Корићанима. Ја се задесио тамо с ћаћом, па га питам: Е, шта велиш сад, је ли старије моје „Смрт фашизма" или твоје „За краља и отацбину!" А он оборио главу и шути".

На наше питање шта ће учити, он спремно одговара: „За партизанског официра".

Знам да је Мића жив. Волио бих да знам гдје је данас.

ФИКРЕТ О БРАТСТВУ И ЈЕДИНСТВУ

Прије неколико година навратио сам у сарајевско издавачко предузеће „Задругар". Том приликом један омањи човјек, поздрављајући се, рече: — Е, друже Чолаковићу, ја сам онај Фикрет о којем сте писали у чланку „Непокорено племе" да је говорио на конгресу УСАОЈ-а у вријеме рата".

Заиста сам се пријатно изненадио. Преда мном је био Фикрет Ибрић, уредник едиције „Срп и чекић" у овом предузећу, човјек који проучава историју НОБ... Исти онај Фикрет кога памтим из дана револуције... Као да га сада гледам. Мали растом, једва му се видјела дјетиња главица иза високе, тада једине, говорнице на конгресу УСАОЈ-а. Говорио је Фикрет делегат-борац из источне Босне о тешким борбама, јуришима... Како је његову муслиманску партизанску бригаду, напала једном приликом СС „Ханџар дивизија". У тој „Ханџар дивизији" већином су били муслимани, отпадници, што су их Нијемци којекуда завробовали да се боре против партизана. Само је по злу позната... Кренула је била жестоко на Фикретову муслиманску бригаду, да је уништи. Борба на живот и смрт. Али кад је Фикретовој бригади било најтеже — причао је — прискочила јој је у помоћ једна партизанска бригада у којој је било највише Срба. Па су онда, заједно одбацили и отјерали „ханџаровце"...

Тако је у јеку наше револуције тринаестогодишњи Фикрет Ибрић говорио на конгресу УСАОЈ-а, како је на дјелу, у борби, учио шта је то братство и јединство, како се оно кује, кали и чува, шта значи.

Увијек се радо сјећам тих малих јунака у нашем великом рату, у револуцији. Били су, заиста, мали растом, али храбри, неустрашиви курири, борци. И увијек су се дјеца окупљала око нас, партизана... Нисам чуо да их је било међу четницима, усташама, или уз Нијемце. Пред крај рата, на путу за Словенију, о томе сам у својим „Записима" забиљежио:

„Многе војске пролазе кроз наша села, али се само једна од њих — наша народна војска — дотакла душе дјеце, загријала њихову машту, подстакла их да се по њеном узору организују у своје пионирске бригаде, наоружају дрвеним пушкама, да маршују уз пјесму у колони и да тако у игри и пјесми, на свој непосредан дјетињи начин искажу своје симпатије и свој занос."

Родољуб Чолаковић

ВАЗДУХОПЛОВИ

НЕМАЧКА

ОД ФОКЕРА ДО СИМЕНСА

ПРВИ СВЕТСКИ РАТ

Немачка је тек 1910. године формирала ваздушни батаљон у коме је, поред балона, било само неколико авиона стране производње, а само четири године касније, 1914. године, имала је 16 фабрика за производњу авиона и 4 за производњу авионских мотора у којима је годишње производила 1.384 авиона и 800 мотора.

ФОКЕР Д VII

Холанђанин Антони Фокер конструисао је први авион 1910 — 11. године. Нудио га је многим земљама, али без успеха. Разочаран, прешао је у Немачку која га је прихватила и 1913. године основао у Шверину фабрику авиона. Исте године израдио је свој први ловачки авион једнокрилац, фокер Е. I. Током I светског рата он конструише још неколико типова авиона од којих је фокер Д VII један од последњих. ЛИЧНА КАРТА фокера Д VII: ловац, двокрилац, са Мерцедесовим мотором од 160 КС, једносед. Брзина: 195 км на час. Висина лета: 5.000 метара. Наоружање: два утврђена синхронизована митраљеза на трупу.

АЛБАТРОС Д-I

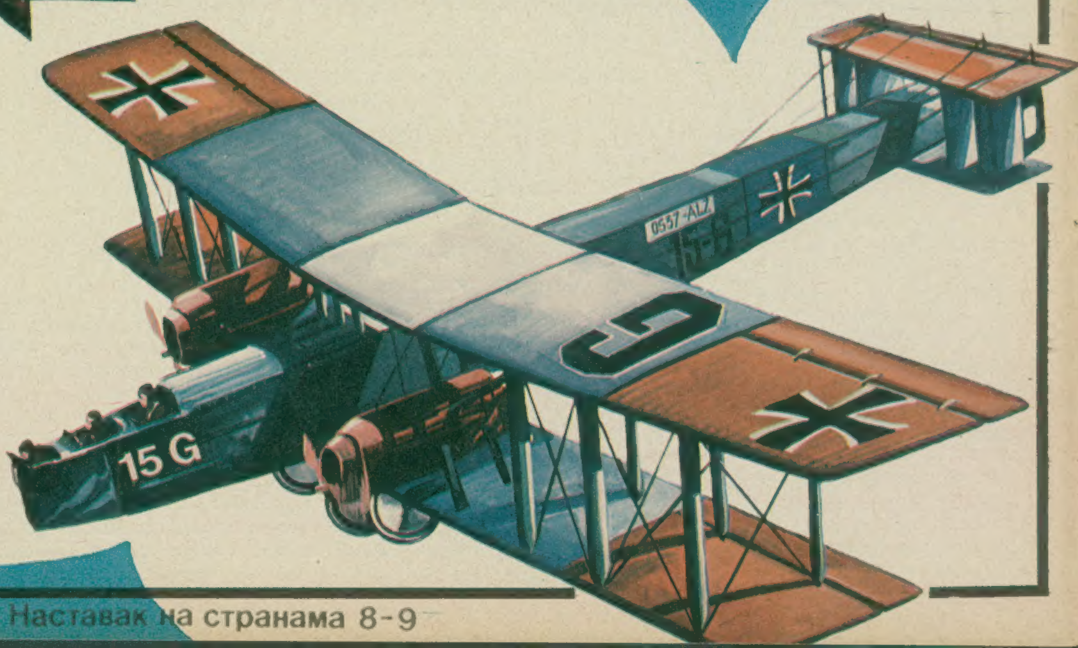
Појава албатроса против кога су савезнички ловци били беспомоћни, натерала је Британце и Французе да убрзају израду својих ловаца сопвид паб и спад С VII. Албатрос је грађен у великим серијама у истоименој фабрици и као ловац и као извиђач. Производња албатроса у већем обиму почела је 1916. године. ЛИЧНА КАРТА: ловац, двокрилац, једносед, са Мерцедесовим мотором од 160 КС. Висина лета: 5.000 м. Максимална брзина: 175 км на час. Распон крила: 8,5 м. Наоружање: два утврђена синхронизована митраљеза на трупу.

СИМЕНС ШУКЕРТ Д VI

Поред албатроса и фокера, сименс шукерт је био најбољи ловац у I светском рату и један од најбржих авиона у својој класи. Серијска производња овог авиона почела је 1918. године у фабрици Сименс. Рађен је у неколико верзија са појачаним мотором и разноврснијим наоружањем. У односу на остале ловце био је релативно лак — свега 770 кг, али је достизао максималну брзину од 220 км. на час. ЛИЧНА КАРТА: ловац, једнокрилац, једносед, са Сименсовим мотором од 160 КС. Достизао је висину од 3.000 м. за нешто више од 5 минута. Наоружање: два синхронизована митраљеза.

ГОТА

Зато што је превасходно био бомбардер, гота није имао самозаштиту већ је летео у пратњи ловаца. Употребљаван је од 1915. године за бомбардовање фронта и непријатељске позадине. Израђиван је у великим серијама, нарочито у последње две године I светског рата. ЛИЧНА КАРТА: бомбардер, са три члана посаде, два мотора од по 520 КС. Тежина у лету 3.890 кг. Максимална брзина: 140 км на час. Висина у лету 8.500 м. Наоружање 3 митраљеза и 500 кг бомби.

Наставак на странама 8-9

ЛЕЦЕДЕРСКО СМЕЛО СРЦЕ

Британски ловци стуштили су се попут олује на немачки авион. Уместо лаког плена чекало их је изненађење.

Био је 23. септембар 1917. године. Изнад белгијског града Ипра небо је било плаво као азур.

Немачки пилот Вернер Фос летео је изнад града на трокрилцу фокеру и будно мотрио око себе. Погледом је тражио непријатељске авионе у ваздуху. Први светски рат увелико је пламтео над Европом.

ЈЕДАН ПРОТИВ ЈЕДАНАЕСТ

Фос је већ, пењући се полако, достигао висину од 6.000 метара када су се изненада појавили британски ловци типа бристол. Било их је шест. Одмах их је приметио и донео одлуку да их нападне. Никада није узмицао, нападао је увек први не дајући непријатељу времена да се снађе. На његово велико запрепашћење, ускоро се појавила још једна група ловаца типа СЕ, која је летела иза прве групе. Сада му је у сусрет долазило једанаест ловаца.

Један према једанаест! У такву борбу не упушта се ниједан разуман човек.

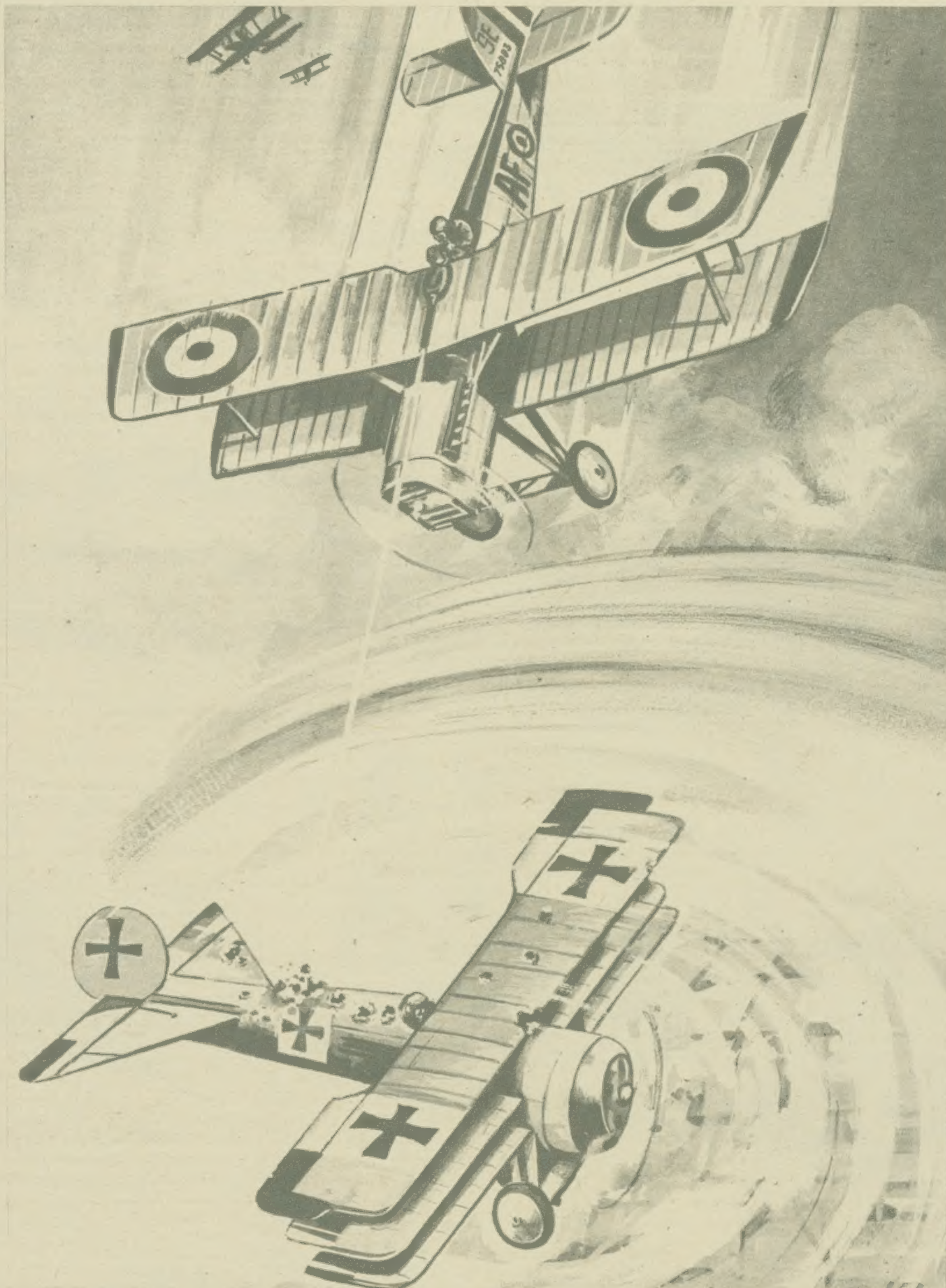
Фос је схватио да мора да узмакне, али док је он донео такву одлуку било је већ касно.

Британци су приметили непријатељски авион. Међутим, није га напала прва група, која му је била ближа, већ друга која је летела иза прве. Пет ловаца СЕ стуштили су се према њему. Групу је предводио познати пилот Џими Мекkаден. На своју несрећу Фос то није знао, као што није знао да су у тој групи били и други британски прекаљени пилоти Хаиц, Рис Дејвис и Бауман.

Фос је покушао да се спасе бекством али су га британски ловци пратили у стопу засипајући га митраљеским рафалима. Изводећи праве акробатске вратоломије да би измакао њиховим мецима, Фос је на ватру одговарао ватром.

Британских ловаца не само што је било много већ су имали и велике могућности за маневрисање. Фос није могао да напада сву петорицу истовремено.

Изненада се указао трачак наде: у даљини се појавила група немачких ловаца. Приближавали су се великом брзином, али кад су видели једанаест британских ловаца брзо су се повукли и одлетели остављајући Фоса на милост и немилост Меккадену и његовим друговима.

ПОСЛЕДЊИ ЛЕТ

Био је већ исцрпљен. Тешко је дисао. Руке и ноге су га болеле, чинило му се да му отказују послушност. Ни сам није знао чега пре да се прихвати у авиону: команди или митраљеза.

А митраљеска паљба није престајала. Пилоти из прве групе од шест британских ловаца који се нису упуштали у борбу, већ су је само посматрали, морали су и против своје воље да се диве младом Немцу који се носио са петорицом правих ваздушних вукова. Такву храброст и летачку вештину никада досад нису видели.

Рису Дејвису је већ почела да бива бесмислена ова бесомучна јурњава пуна вратоломија која је све више личила на игру мачке и миша. Решио је да Фоса нападне одозго. Заузет борбом са преосталом четворицом Британаца Фос није приметио да један Британац лети изнад њега самог. Рис Дејвис се сјурио према њему сипајући ватру из свог митраљеза. Све је у тренутку било готово: рафал је ударио Фосов авион попут бича.

Фокер је полетео према земљи окрећући се као вртешка око своје осовине. Али, Рис Дејвис је бојећи се да је то само Фосов трик, полетео за фокером. Када га је сустигао наставио је да га решета митраљезом. Тек када се опасно приближио земљи, Британац је извукао свој авион и подигао га у висину. Није био трик: фокер је и даље падао. Ударио је о тле између британских линија и експлодирао.

Вернер Фос био је мртав. Ваздушна борба у којој је изгубио живот касније је названа „тестерисање".

Млади британски пилот Рис Дејвис није знао да је, обарајући немачки фокер, послао у смрт једног од највећих и најбољих немачких пилота Вернера Фоса, који је по броју ваздушних победа већ могао да стане уз раме легендарном „црвеном барону" Манфреду фон Рихтхофену.

Сви савезнички пилоти у I светском рату знали су његово име и избегавали борбу с њим. Био је храбар и имао је само једну љубав — авионе.

ВЕЧИТИ ДРУГИ

Као син сиромашног официра Фос је завршио само основну школу и на даље школовање није могао ни да помишља. Кад је стасао за војску, одређен је у пешадију. Већ у мају 1915 добио је Орден гвозденог крста и чин подофицира. Али, он није био задовољан јер је стално сањао о авијацији. Писао је команди молбу за молбом тражећи прекоманду у ваздухопловство.

Најзад су му испунили жељу, али ни после пилотске обуке, коју је завршио са изванредним успехом, није могао да лети. Постао је наставник летења. Фос је то схватио као личну увреду и поново је писао молбу за молбом. Тек септембра 1916. пребачен је у ескадрилу чувеног Освалда Белкеа.

За свега годину дана млади пилот је постигао 48 ваздушних победа. Легендарни, али и сујетни „црвени барон" Манфред фон Рихтхофен, није дозвољавао да било ко има више ваздушних победа од њега. Чим би му се Фос приближио бројем победа, одмах би га, захваљујући свом утицају у немачком ваздухопловству, слао у позадину.

Фос је и умро као „вечити други", мада је то многим особинама надмашивао Рихтхофена. Своје победе постизао је не само захваљујући храбрости већ и задивљујућој пилотској вештини, нарочито летећи на трокрилцу фокеру који је волео као најдрагоценију ствар. На трупу свог авиона имао је нацртано лицедерско срце са малим крстом у средини.

Када је погинуо, поручник Вернер Фос је имао свега двадесет година. Сахрањен је уз војне почасти на самом фронту, на територији коју су држали савезници. На његовом погребу говорио је и британски поручник Меккаден, вођа британске ловачке групе која га је оборила. Сахрана је снимљена. Сутрадан су Британци, у част пажње према храбром непријатељу фотографије са сахране бацили из авиона изнад немачког аеродрома са кога је Фос узлетао.

Ђ. М.

ВАЗДУХОПЛОВИ

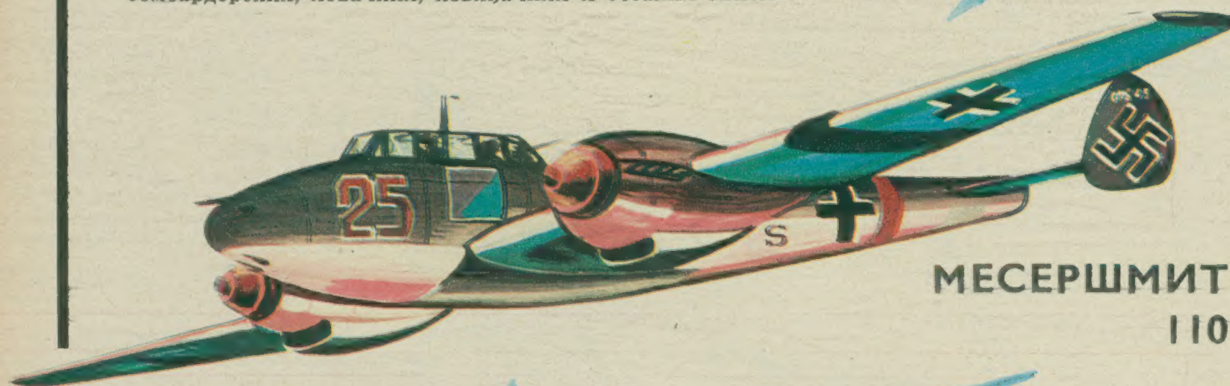
НЕМАЧКА

ГВОЗДЕН

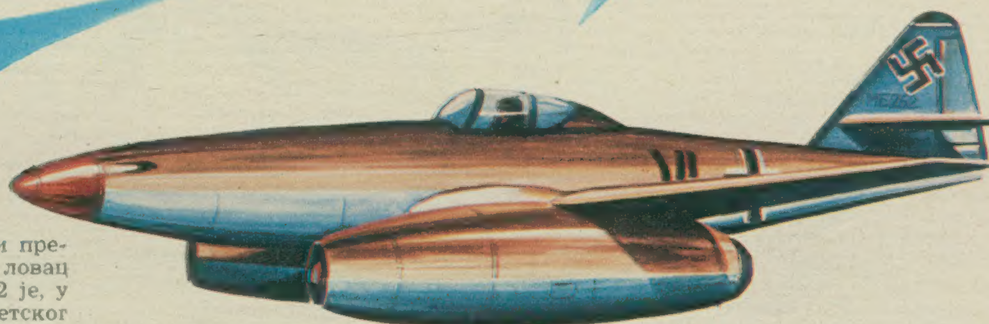
ДРУГИ СВЕТСКИ РАТ

Немачка авијација је у првим данима II светског рата дејствовала истовремених, изненадним и масовним нападима, уништавајући аеродроме и противничку авијацију на њима, путеве, мостове и друге објекте. Ни градови нису били поштеђени уништавања. Такви напади називани су терористичким. Немачке фабрике произвеле су 1939. године 4.733, а већ 1940. године 10.247 бомбардерских, ловачких, извиђачких и осталих авиона.

МЕСЕРШМИТ 110

Најпознатији немачки конструктор Вили Месершмит направио је неколико типова авиона. Тип 110 израђиван је у шест верзија као ловац за дневна и ноћна дејства. Иако је по неким особинама био слабији од савезничких ловаца, већ 1939. године учествовао је у нападу на Пољску и пратио бомбардере приликом бомбардовања Енглеске. ЛИЧНА КАРТА: једнокрилац са два мотора од по 1.350 КС. Тежина у лету: 7.500 кг. Максимална брзина: 540 км на час. Долет: 3.000 км. Наоружање: 2 — 4 топа и 4 митраљеза, а кад лети као ловац бомбардер носи 2 бомбе од по 500 кг или 4 ракете испод крила.

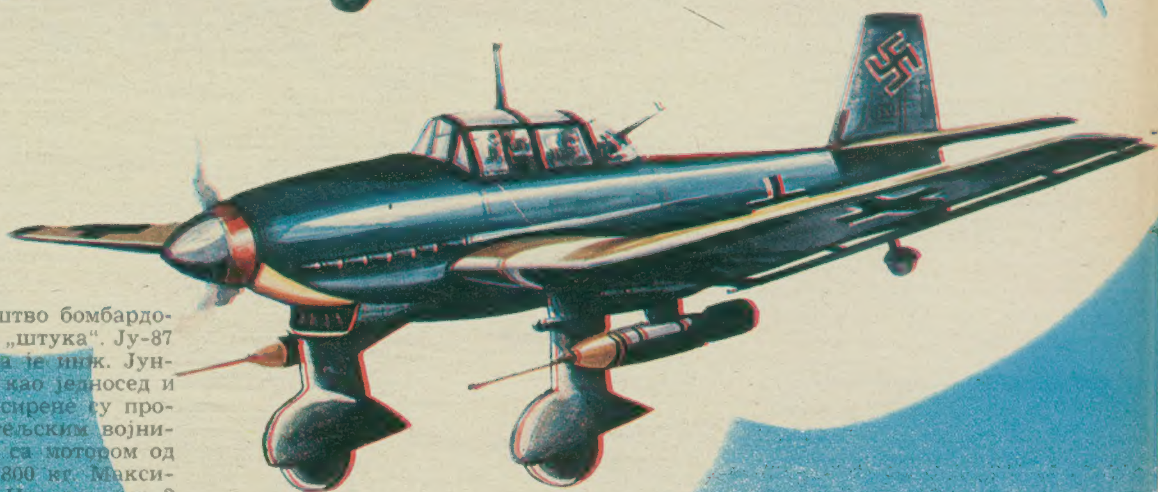
МЕСЕРШМИТ 262

Млазни двомоторни ловац, ловац бомбардер, извиђач и пресретач. МЕ — 262, дело је Вилија Месершмита. Као ловац авион је производен од 1942. до 1944. године. МЕ — 262 је, у ствари, био први „млазњак" који се појавио у току II светског рата. Савезничким бомбардерима наносио је тешке губитке. Сматран је најбржим ловцем. Изграђиван је само у серијама од по 1.000 комада. ЛИЧНА КАРТА: једнокрилац, једносед, са два млазна мотора Јумо од по 900 кг потиска. Тежину у лету: 7.045 кг. Максимална брзина: 869 км на час. Највећа висина: 12.000 м. Наоружање: 4 топа калибра 30 мм, 2 носача са по 12 ракета, или уместо тога са по 500 кг бомби.

МЕСЕРШМИТ 163

Још једна конструкција Вилија Месершмита! Као ракетни ловац-пресретач коришћен је у борби против савезничких тешких бомбардера. Израђиван је само у серијама од по 1.000 комада од 1941. до 1944. године. Највећи недостатак био му је мотор који је могао да ради само 4 — 8 минута. Постизао је висину од 9.000 метара за 2,5 минута. ЛИЧНА КАРТА: једнокрилац, једносед, са ракетним мотором Валтер. Тежина у лету: 4.313 кг. Максимална брзина: 950 км на час. Помоћу једрења остајао у ваздуху 10 — 15 минута. Наоружање: 4 топа калибра 30 мм или носи ракете ваздух-ваздух.

ЈУНКЕРС 87

Називали су га краће и ЈУ-87, али га становништво бомбардованих градова у II светском рату памти по имену „штука". Ју-87 је био бомбардер за обрушавање. Конструисао га је инж. Јункерс 1935. године. Грађен је у великим серијама као једносед и двосед. Приликом обрушавања авиона уграђене сирене су производиле звук и изазивале страх међу непријатељским војницима у рововима. ЛИЧНА КАРТА: једнокрилац са мотором од 1.400 КС и два члана посаде. Тежина у лету: 4.800 кг. Максимална брзина: 410 км на час. Долет: 1.000 км. Наоружање: 2 топа и 2 митраљеза и 2 бомбе чија је тежена износила пет стотина килограма!

НИ ЈАСТРЕБОВИ

ДОРНИЈЕ 217

Двомоторни бомбардер и извиђач са скраћеним називом ДО-217 дело је инж. Дорнијеа. У ствари води порекло од дорнијеа 17 чијим се усавршавањем дошло до типа „217". Авион је грађен у великим серијама и уведен у II светски рат 1941. године. Био је опремљен и за дејство против конвоја. Летео је само у пратњи ловаца који су му пружали заштиту. ЛИЧНА КАРТА: једнокрилац са три члана посаде, два мотора од по 1.750 КС. Тежина у лету: 18.100 кг. Максимална брзина: 510 км на час. Максимална висина у лету 10.000 м. Долет: 2.600 км. Наоружање: 6 митраљеза и 2.500 кг бомби.

ХАЈНКЕЛ 111

Поред јункерса и дорнијеа, хајнкел, или Хе-111, дело инж. Хајнкела, био је главни бомбардер немачког ратног ваздухопловства. Произвођен је само у великим серијама од почетка до краја рата. Конструисан је 1935. године. Као бомбардер почео је да се гради 1936. године. Коришћен је и као транспортни авион. Највећи број ових авиона произведен је у фабрици у Ростоку. ЛИЧНА КАРТА: двомоторни средњи бомбардер, једнокрилац, са четири члана посаде, два мотора од по 1.340 КС. Тежина авиона у лету: 13.500 кг. Максимална брзина: 430 км на час. Максимална висина у лету: 8.200 м. Долет: 2.400 км. Наоружање: 1 топ, 7 митраљеза и 2.500 кг бомби.

ЈУНКЕРС 88

Ју-88 је био двомоторни средњи бомбардер намењен за дневне и ноћне борбе са савезничким бомбардерима. Конструисао га је 1936 године инж. Јункерс. До краја рата произведено је око 15.000 оваквих авиона. На ратне задатке је летео у пратњи ловаца који су га штитили. ЛИЧНА КАРТА: једнокрилац, са четири члана посаде, два мотора од по 1.400 КС. Максимална висина у лету 9.100 м. Долет: 1.050 км са оптерећењем, Максимална брзина: 438 км на час. Наоружање: 1 топ, 4 митраљеза и 2.000 килограма бомби.

ЈУНКЕРС 52

Авион Ју-52 грађен је и коришћен искључиво као транспортер за превоз немачких трупа. Нарочито је употребљаван у Шпанији од 1936 — 1939. године и у Африци у току II светског рата. Коришћен је у путничком саобраћају. Од 1933. грађен је у великим серијама. Конструисао га је инж. Јункерс. ЛИЧНА КАРТА: једнокрилац, са четири члана посаде и три мотора од по 780 КС. Максимална брзина: 210 км на час. Долет: 1.500 километара. Носивост: 2.000 килограма

ТАЈНА СТАРЕ КУЋЕ

Постоје разне претпоставке о томе где је сакривено благо Жила од Бретање. Ипак, сви се слажу у једном: Жил није имао времена да га изнесе из замка.

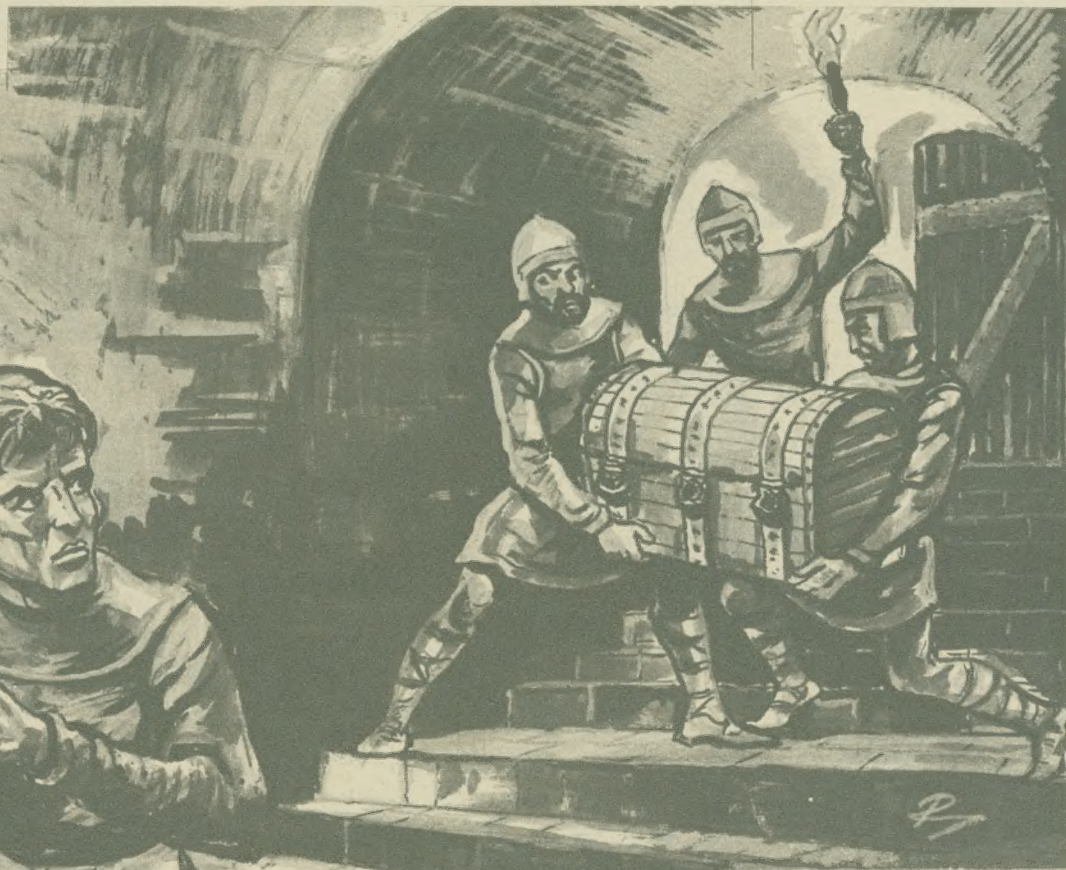
Под последњим зрацима сунца зидине старог замка Ардуинеј добиле су ружичаст сјај. Иза јед ног од прозорчића на високој кули допирало је испрекидано јечање које се поетепено претворило у самртни ропац. Ту су се, у мрачној просторији, Оливије од Меила и његови људи окупили око дрвене постеље. На њој је лежао младић очајнички покушавајући да се отме из руку које су га чврсто држале.

Младић је разрогачених очију гледао у душек који му се примицао. Хтео је да крикне, али из његовог грла зачуло се само мукло јечање. Снагом очајника окретао је главу, извијао слабашно тело настојећи да удахне ваздух. Али, узалуд! Многобројне руке држале су га прикованог за кревет и притискале му душек на лице. Пред очима су му играли црвени кругови, осећао је чудно зујање у ушима и страшан притисак у плућима. Гушио се!

А онда, све је престало да постоји: глад, прљава сламарица, злурадн осмеси тамничара.

Оливије од Меила је после неколико тренутака наредио људима да подигну душек. Ослобођено тело је склизнуло преко ивице кревета и стропоштало се на камени под.

УВРЕЂЕНИ НАСЛЕДНИК

Тако се у сумрак дана, 25. априла 1450. године мучно завршио живот Жила од Бретање. Оливије је уздахнуо с олакшањем и обрисао зној са чела. На лицу му је титрао осмех задовољства док је хитао да војводи од Бретање јави радосну вест.

У срцу горње Бретање налази се широко левкасто ушће Аргенона у море. Уз саму реку протеже се с обе стране узани појас песковитог жала, а одмах иза њега висока, стрма обала. Ту су се, с леве стране, прибиле једна уз другу кућице рибарског насеља. На десној обали у сплету дрвећа и дивљег бршљана назиру се остаци некада утврђеног замка Гилдо, или Старог замка како га називају мештани.

Понекад, када је море узбуркано и када барке остају укотвљене, рибари се окупљају у малој кафани и тихо разговарају о благу које је некад давно сакривено у Старом замку.

Благо је у том замку сакрио Жил од Бретање, младић убијен у тамници замка Ардуинеја.

Жил је био трећи син Жана V, војводе од Бретање, и Жане Француске. Наследивши од мајке благу природу и љубав према музици и поезији, гнушао се рата и примењивања силе. Највећи део своје младости провео је у Енглеској на двору Хенрија VI где је стекао краљеву наклоност и много пријатеља.

Када је Жан V умро, титулу војводе и највећи део имања наследио је његов најстарији син Франсоа I. Незадовољан оним што му је припало после очеве смрти, Жил је напустио двор свога брата и оженио се Франсоазом од Динана, наследницом највећих имања у Бретањи. Младенци су се настанили у замку Гилдо где су живели безбрижно окружени пријатељима из Енглеске.

КАСНО ЈЕ ЗА БЕКСТВО

Жилова женидба богатом наследницом помутила је рачуне многих пријатеља Франсое I. Нарочито је био погођен војводин миљеник Артур од Монтобана који се веома интересовао за Франсоаз, а још више за њено богатство.

У Бретањи није била никаква тајна да се Франсоа I и Жил нимало не воле. Артур од Монтобана управо је на то рачунао кад је отпочео своју лукаву игру. Једног дана он је предао војводи Франсоа I лажно писмо које је, тобоже, написао Жил енглеском краљу молећи га да му да војску са којом би пошао на брата. Било је то довољно да се Франсоа I разбесни и пошаље јак коњички одред на замак Гилдо.

У сунчано преподне 26. јуна 1446. године Жил је са једне куле-осматрачнице угледао одред који се приближавао замку. Знао је да долазе по њега и да је узалудно пружати било какав отпор јер је имао једва десетак војника. Да побегне, није имао куд. На мору је била осека па није могао да исплови бродом.

Жил је одмах позвао неколико својих верних пријатеља и са њима сишао у подземне ходнике да би сакрио све драгоцености које је Франсоа могао запленити. Затим је наредио да се спусти мост и пошао у сусрет војницима свога брата . . .

Постоје разне претпоставке о томе где је сакривено благо Жила од Бретање. Али, сви се слажу у једном: Жил није имао времена да га изнесе из замка. Од тренутка кад је угледао коњицу па док се није предао имао је на располагању једва пола сата. Због тога се верује да је Жил можда још много пре тога сакрио своје драгоцености у неком од многобројних подземних ходника. Јер, сигурно је да их није могао пренети у подрум и закопати за тако кратко време. Жилово благо је ту негде, али где? У неком тајном подруму или одаји чија се врата покрећу механизмом који је био познат само Жилу од Бретање.

ШТА ЈЕ У ПОДЗЕМНОЈ ГАЛЕРИЈИ?

И данас готово сабласну тишину потпуно запуштеног Гилда често нарушавају ударци пијука. То трагачи скривеног блага покушавају да у рушевинама пронађу ходник који води у подземне делове замка. Неки верују у старо народно предање о две подземне галерије испод Гилда. Прва води до замка Вал на супротној обали Аргенона. Упорни трагачи успели су 1937. године да открију поплочани пролаз на фарми Могис, повезан са замком Вал. Али, тајну одају нису пронашли.

Друга галерија је много занимљивија. Она повезује Гилдо са великом грађевином под именом „Кућа кармелићана". То је, у ствари, стари манастир, подигнут још у VII веку. У њему се налазе два подземна спрата са ћелијама ископаним у кречњачкој стени. Власници „Куће кармелићана" били су сигурни да су на најбољем путу да пронађу благо Жила од Бретање кад су на доњем спрату открили велики отвор зазидан камењем. Био је то тако дуго тражени улаз у галерију која је спајала два здања.

После два дана напорног копања, наишли су на непремостиву тешкоћу: кроз отвор је продрла вода! Вероватно је да је неки део зида, вековима запљускиван морем, најзад попустио и вода је продрла у галерију. Тако власницима „Куће кармелићана" није преостало ништа друго него да поново зазидају отвор.

Извесни Лорен који је „Кућу кармелићана" купио 1954. године сигуран је да се сакривено благо налази управо у овој галерији јер је манастир у доба Жила од Бретање припадао Гилду. Удаљеност између ове две грађевине је само 300 метара.

Тако и данас, упркос напорима многих ловаца на скривено благо, рушевине Старог замка, обрасле дивљим бршљаном, крију у себи драгоцености непроцењиве вредности.

О. В.

ДИКАН и ШПИЈУНИ

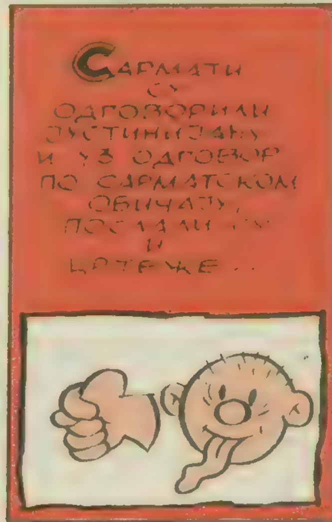
Н. ЛЕКИЋ · Л. СРЕДАНОВИЋ

СТРОГО ПОВЕРЉИВО

Идућег петка: ПОЈАВЉУЈЕ СЕ САРКА ЈАГУАРКА!

МАЈОРЕ, СКИНИТ

Испитивање заробљеног британског официра није дуго трајало. На постављена питања одговарао је ћутањем. Залутао сам — било је све што је од њега извучено.

Џомбастим излоканим путем, лењо се вукао коњ, дижући облаке прашине. На леђима је носио јахача, човека средњих година, у пристојном фармерском оделу.

Било је подне. Са шеширом дубоко натученим на очи, човек је дремао. Глава му је стално падала на груди, мада се он упорно трудио да је одржи усправно.

Када је стигао до раскрснице, коњ је застао. Дубоко је удахнуо ваздух уздрхталим ноздрвама и затресао главом као да жели да се ослободи уснулог јахача и гвозденог ђема у устима.

Пут пред њим рачвао се у два дела, попут реке кад у свом једноличном току изненада наиђе на речно острво заобилазећи га с леве и с десне стране: шири је водио у Њујорк, а ужи, који је скретао лево, у Теритаун.

СУСРЕТ У ШУМИ

Коњ још једанпут подиже главу и полако крену према Теритауну у чијој је близини одгајен и где га је јахач неколико дана раније купио.

Био је септембар 1780. године. За то доба године време је било неуобичајено топло. Врућина је просто успављивала. Свежина густе шуме, у коју је коњ зашао, пробудила је јахача. За тренутак је отворио очи, осврнуо се око себе, али је одмах поново задремао. Рат за независност који су северноамеричке колоније повеле против Енглеске био је у пуном јеку и толика безбрижност јахача била је несхватљива.

Из дремежа га је тргао груб, промукао глас. Пред њим су стајала тројица људи са уперeним пиштољима. Један од њих носио је црвени мундир британског подофицира, док су остала двојица имала на себи цивилна одела. Изношени и умашћени шешири на њиховим главама и густе неуредне браде нису остављали баш пријатан утисак. Ипак, јахача је умирило присуство британског подофицира.

— Рекао бих да сте наши? — упита их човек на коњу. Кажипрстом је подигао шешир на врх чела.

Тројица непознатих су се загледали. Онај који је носио црвени мундир, диже поглед на јахача.

— У праву сте, господине! — одговорио је. — А, куда ви?

— Према Њујорку, тачније на реку Хадсон. Надам се да сам на правом путу? — наставио је, сад већ потпуно слободно. Полако је силазио с коња. Када је ногама додирнуо земљу протегао се неколико пута да размрда укочене мишиће.

— Британски мајор Џон Ендре! — представио се, поздрављајући се са тројицом непознатих. — На Хадсону ме чекају у штабу, на једном броду. Вероватно ћу стићи до ноћи...

ШТА ЈЕ КРИО ЏОН ЕНДРЕ?

Непознати су понудили да га отпрате један део пута и мајор је пристао. Али, када је у оближњем насељу угледао америчку војску и када су му тројица непознатих прислонили пиштоље на леђа, схватио је да је преварен и да га је, док је дремао, коњ повео путем за Теритаун, уместо у Њујорк.

Ендре се није опирао. Надао се да ће Американци поступати с њим као са ратним заробљеником. Тек кад су га спровели у логор дознао је да тројица непознатих нису војници већ, како су поштено признали, америчком поручнику Џемисону, обични друмски разбојници. Изјавили су да осећају толику мржњу према непријатељима да су се одрекли пљачке и да су заробљеника уместо да му испразне џепове спровели у логор.

Испитивање заробљеног британског мајора није дуго трајало. На постављена питања одговарао је ћутањем. Једино што је рекао било је да је енглески мајор и да је залутао.

— Да сте мајор видим и сам — љутито му је одбрусио поручник Џемисон. — Али не верујем да сте овамо случајно залутали!

Пошто је Ендре и даље упорно ћутао, наредио је да га претресу. Резултат је био запрепашћујући! У његовој чарапи пронађен је план свих америчких ратних положаја и утврђења са потребним објашњењима. Све је било исписано руком и са пуним потписом америчког генерала Бенедикта Арнолда кога је Џорџ Вашингтон, главнокомандујући војске за ослобођење, сматрао једним од својих најспособнијих војсковођа. Били су чак лични пријатељи.

— Немогуће, просто немогуће! — поскочио је као опарен поручник Џемисон. — Или је ово вешт фалсификат, или тешка издаја!

О свом открићу никоме није смео да говори јер се бојао да би могао имати непријатности ако би се утврдило да је документ само фалсификат. Закључио је да о свему најпре треба известити генерала Арнолда и Џорџа Вашингтона.

Џемисон им је написао писмо и послао по поверљивим гласницима. Са забринутошћу је чекао одговор.

ОДГОВОР ЈЕ СТИГАО

Истог дана, 25. септембра 1780. године, генерал Арнолд, добро расположен, примио је у свом дому на имању двојицу добрих пријатеља: маркиза де Лафајета и Александра Хамилтона, истакнуте борце за америчку независност, који су са Вашингтоном кренули у обилазак војних утврђења. Нашавши се у близини Арнолдове куће свратили су да га посете. Вашингтон је продужио за Вест Поинт обећавши да ће им се сутрадан придружити.

Гости су седели у пространом салону и ћаскали. Били су очарани лепотом и духовитошћу Арнолдове жене. Разговор се повремено враћао на рат који се водио и Вашингтонове планове о слободној и независној Америци. Сви су се сложили да ће рат потрајати и да ће борба са Британцима бити тешка.

Готово нечујно у салон је ушао један послужитељ. Нагнуо се над генерала Арнолда и нешто му тихо шапнуо на ухо. Генерал се извинио гостима уз објашњење да га напољу чека гласник са фронта. Изишао је у хол. Поздрављајући војника, прихватио је писмо које му је упутио поручник Џемисон. Мирно га је прочитао и одмах напи-

...Е ЧАРАПЕ!

сао одговор. Иако му је Џемисон напоменуо да је писмо сличне садржине упутио и Џорџу Вашингтону, и уз њега приложио и планове нађене код заробљеног британског официра, што је значило да ће одмах бити откривен јер је Вашингтон познавао његов рукопис, генерал је одговорио поручнику, да је план лажан и да он с тим нема везе. Тиме је хтео да спречи да поручник Џемисон не подигне узбуну и блокира друмове, а себи омогући бекство.

ПРИПРЕМИТЕ МИ КОЊА!

Чим је Џемисонов гласник са одговором кренуо натраг на фронт генерал Арнолд је наредио да му припреме коња за пут. Вратио се у салон насмејан и придружио својим пријатељима.

— Зову ме хитно на фронт због неког договора — обратио им се. — Жао ми је што напуштам овако пријатно друштво, али ћу се брзо вратити. Осећајте се као код своје куће. Моја жена је изврсна домаћица.

Испричао им је још неколико шала и уз извињење удаљио. Жена га је испратила. Пред кућом јој је објаснио да му је живот у опасности и да мора да бежи. Схватила је да је то истина тек када је, шибајући коња, замакао иза прве окуке.

Кад се вратила у салон лице јој се грчило од бола и плача. Лафајет и Хамилтон су је запрепашћено гледали. Покушали су да је утеше. Схватили су да се нешто дешава, али шта? Какву је то поруку примио генерал Арнолд?

Истину су сазнали кроз непун час: гласник поручника Џемисона, који је носио писмо Вашингтону, исто онакво какво је добио и генерал Арнолд, стигао је, тражећи главнокомандујућег на Арнолдово имање. Као лични Вашингтонов пријатељ и блиски сарадник Лафајет је имао дозволу да отвара војне поруке које су гласиле на Вашингтоново име.

Прочитао је писмо, а затим погледао планове који су били приложени. Добро је познавао Арнолдов рукопис. Није било сумње да је генерал Арнолд издајник. Нешто га је стегло у грлу. Рукама се ухватио за велики бели стуб испред куће

ГОРЕ ОД СМРТИ

— Зашто, тако, Арнолде?! Зар судбину земље... у чарапу!? — промрсио је кроз зубе Лафајет.

Одједном је издао наређење војницима из своје и Хамилтонове пратње да крену у потеру за бегунцем и о свему обавесте команданта логора на реци Хадсон. Лафајет је очекивао да ће генерал Арнолд баш ту покушати да барком пређе реку и дочепа се британских положаја на другој обали.

Није се преварио. Али када су његови људи стигли до логора и подигли узбуну, чамац с генералом Арнолдом већ је пристајао уз британски брод „Лешинар“ који је стајао укотвљен далеко узводно на реци.

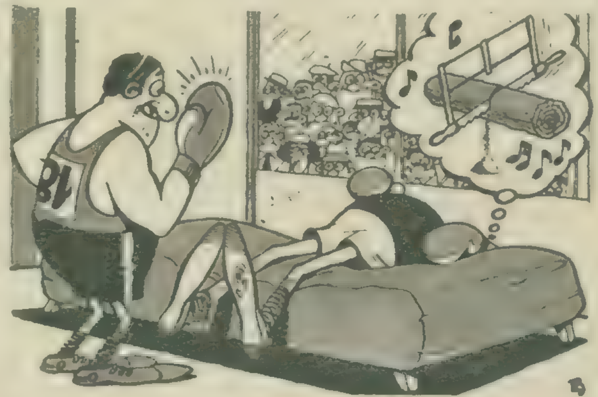
Издаја генерала Арнолда страховито је погодила Вашингтона. Нарочито му је тешко пало то што је издајник био његов лични пријатељ. Истрага је показала да је Арнолд, притиснут новчаним неприликама, већ одавно продавао Британцима војне тајне своје земље. За планове војних положаја и утврђења, нађене у чарапи мајора Ендреа, требало је да добије 20.000 фунти. Да су ти планови доспели у руке непријатељу ко зна какав би ток добио рат. Сигурно је да би победа била теже извојевана и да би била плаћена с много више жртава.

Британски мајор Џон Ендре осуђен је као шпијун на смрт и погубљен 1. октобра 1780. Пошто је у близини фронта ухваћен у цивилном оделу нису га сматрали ратним заробљеником. Умро је достојанствено. Генерал Бенедикт Арнолд провео је остатак живота међу Британцима, презрен и од њих и од својих, сада слободних сународника.

Д. А.

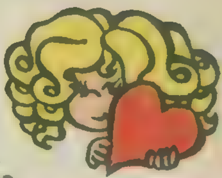

Терор — Џемс Бејкер, механичар из америчког града Хјустона, пати од необичне болести: кад год обуче ципеле он по читавом телу добије страшну копривњачу. Лекарима није било лако да открију узрок болести. Тек после дугог разговора с лекарима болесник је испричао да је на захтев своје жене, приликом сваког уласка у кућу, морао да још испред прага скине ципеле. За пет година брака, израчунао је, скинуо их је 3655 пута.

Искуство — Када се Паоло Чиконте, бразилски професионални боксер, заувек опростио од ринга изјавио је да намерава да отвори фабрику за израду кревета. И заиста ,ускоро су се у свим листовима Рио де Жанеира почеле појављивати рекламе при чијем се дну налазио овај текст: „Паоло Чикоте, који је шеснаест пута спавао у нокауту, најбоље зна какву постељу треба имати да би се у њој слатко спавало“.

Непобедив — Становници једног јапанског предграђа посматрали су недавно необичан бокс-меч. Из једног путујућег циркуса побегао је кенгур који је у циркуској арени имао са својим дресером „боксерску“ тачку. Покушаји читавог одреда полицајаца да ухвате кенгура остали су безуспешни јер их је он, једног за другим, све нокаутирао. Необичан меч завршио се тек кад је стигао дресер.

У [illegible] рљајте ниво, отприлике једну кафену шољицу да би увијена фризура [illegible] цртежу 1 [illegible] (црт. 2). [illegible] (црт. 3), [illegible] (црт. 4). [illegible] (црт. 5), [illegible] (црт. 6), [illegible] (црт. 7). [illegible] наћке, добро је ишчешљајте и одвојте један гушћи прамен од чела [illegible] на рамена (црт. 8). На крају раншчешљани предњи прамен забаците [illegible] цртежу 9.

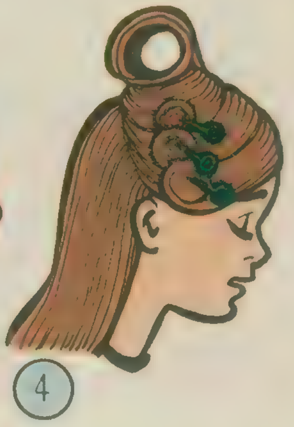
1

2

3

4

5

6

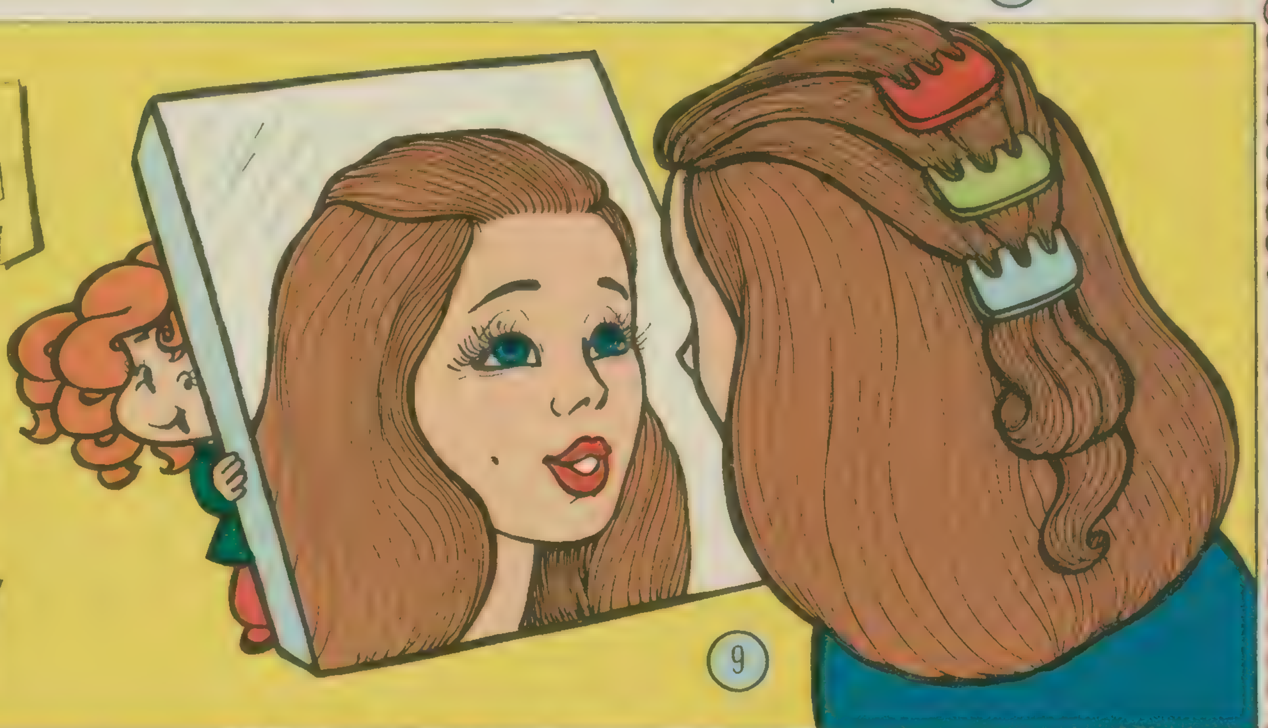

7

8

ФРИЗУРА ЗА ДУЖУ КОСУ

9

БЕБА НА ДНУ РЕКЕ!

КАДА СЕ МАЈКА ОКРЕНУЛА, УГЛЕДАЛА ЈЕ КОЛИЦА СА МАЛОМ СТЕФАНИ КАКО НИЗ СТРМУ ОБАЛУ ЈУРЕ ПРЕМА ВОДИ.

Кад су колица ударила о површину воде чуо се пљесак и врисак жене на обали. Неколико тренутака касније на води су остали само таласасти кругови: колица с бебом су потонула.

Алиса Данијелс, мајка четрнаестомесечне Стефани која је седела у колицима, знала је да је вода на том месту дубока око три метра. Усплахирена и укочена од страха није знала шта да учини. Кроз главу јој је муњевито пролазило да није заборавила да закочи колица или их је Стефани покренула својим бацакањем.

И док су јој сузе текле низ лице, као кроз маглу угледала је пливачког инструктора Цека Неша како трчи ка месту где су нестала колица. И не размишљајући Неш је у оделу скочио у воду и заронио.

ДЕВОЈЧИЦЕ, ПОЛАЗАК!

Тог јулског дана 1949. Алиса Данијелс је била узбуђена као и њене две старије кћерке које су се спремале да учествују у пливачкој трци на једну миљу. И сама изврсна пливачица, мама Алиса је добро знала како се осећају дванаестогодишња Дијана и две године млађа Роуз.

Пошле су заједно од куће у Блендал Плејсу у енглеској покрајини Бедфорд до два и по километра удаљеног Хани Хилса где је део реке Уз коришћен за пливачка такмичења. Трећу кћерку, Стефани, Алиса је возила у великим дечјим колицима у која је ставила и боце с лимунадом, сендвиче и колаче за ручак.

По сунчаном и топлом времену стигли су у Хани Хилс око 14,30, непосредно пре почетка такмичења. Сачекао их је Цек Неш, инструктор пливања и мерач времена.

Док је Алиса помагала Дијани и Роуз да обуку купаће костиме, дајући им последње савете, мала Стефани је била каишевима везана у колицима која су стајала на заравни изнад стрме речне обале. Мајка је с обале поносно посматрала како Дијана и Роуз улазе у воду. Радовала се што, као и она, и кћерке воле пливање. Иако је дан био топао, вода у реци била је хладна и мајчин смех мешао се са кикотањем девојчица које су цвокотале од прилично свеже воде. Тада је Неш викнуо:

— Девојчице, спремне? Полазак!

Кад се Алиса нагла напред да боље види како пливају њене кћерке, тргнуо ју је неки чудан звук иза ње. Окренула се и угледала колица са Стефани како се котрљају према води низ стрму затрављену обалу.

Алиса је била исувише далеко да би могла стићи колица и дете пре но што упадну у воду. Укочена од страха и немоћи, само је отворила уста и очајнички вриснула.

САМО РЕЧНА ТРАВА...

Кад је видела да је Цек Неш скочио у воду где су потонула колица, Алису су почеле морити сумње да ли ће Неш успети да пронађе колица на дну и да ли ће на време ослободити дете каишева. Колико времена може четрнаестомесечна беба да издржи под водом а да се не удави?

Док је мајка усплахирено трчала обалом и загледала воду, Неш је снажно пливао и рукама испитивао речно дно. Доле је вода била тамна и пекла му је очи. Ширио је руке пажљиво свуда око себе, али није успео да напипа ништа сем љигаве речне траве која је расла на дну. Чинило му се да је под водом већ сатима и да ће му плућа прснути. У ушима је чуо гласно бубњање свог срца. Кад му је снага већ била на измаку, кроз готово непрозирну воду угледао је црни обрис колица. Осетио је нову снагу у телу, снажно замахнуо рукама и ногама и допливао до њих.

Напрежући поглед и проклињући своје неспретне прсте који су дрхтали, напипао је каишеве и покушао да их откопча и одвоји од тела клонуле Стефани. Изгледало му је да и то траје веома дуго, да је одвезујући каишеве изгубио сувише драгоценог времена. Омотао је каишеве с бебиних груди око шака, чврсто их стегнуо, и скупљајући последње остатке снаге, покидао их. Привио је Стефани на груди и извукао је испод каишева којима су јој биле причвршћене ноге. А онда је, држећи дете у наручју, запливао ка површини.

ИЗВЕСТАН ОСМЕХ

Кад је већ била изгубила сваку наду, проклињући себе и своју несмотреност, Алиса Данијелс је прво угледала рој мехурова на води, а затим и Цека са Стефани у рукама. Уплакана и узбуђена, притрчала је и положила кћерку на обалу. Са страхом је ослушкивала да ли Стефани дише. Кад је пажљиво прегледала дете, прислањајући уво на његове груди и пипајући јој пулс, Алиса није могла да верује: беби није било потребно ни вештачко дисање. Дисала је готово нормално а срце јој је куцало сасвим добро...

Пресрећна мајка готово није могла да верује својим очима: мокро дете, које је само неколико тренутака раније захваљујући присебности и храбрости Цека Неша избегло смрт — смешило се.

М. И.

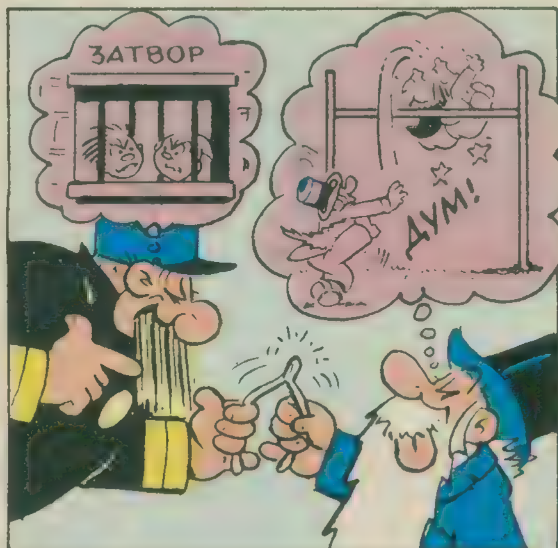

БИМ и БУМ

JOE MUSIAL

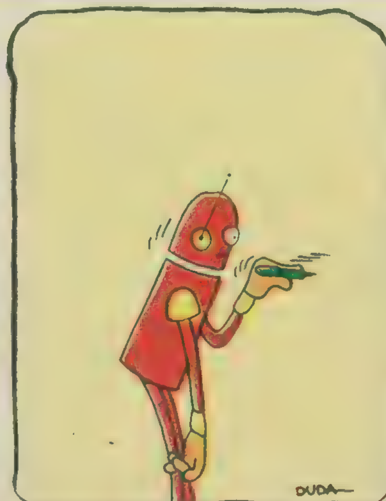

ШРАФКО

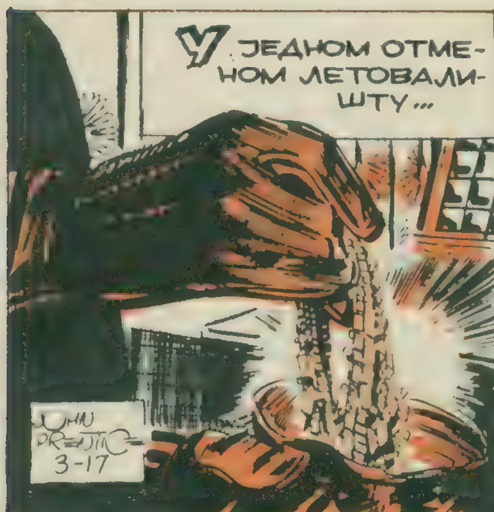

РИП КИРБИ: УКРАДЕНИ ДИЈАМАНТ

„РАЗМЕЋУ СЕ СВОЈИМ НАКИТОМ, ПОТУРАЈУ ГА ЛОПОВИМА ПОД НОС, А ОДБИЈАЈУ ДА ГА СТАВЉАЈУ У ХОТЕЛСКИ СЕФ"

МАЛО КАСНИЈЕ...
КАЖЕТЕ ДА ВАС ОВА ГОШЋА НАРОЧИТО БРИНЕ! ЗАШТО?

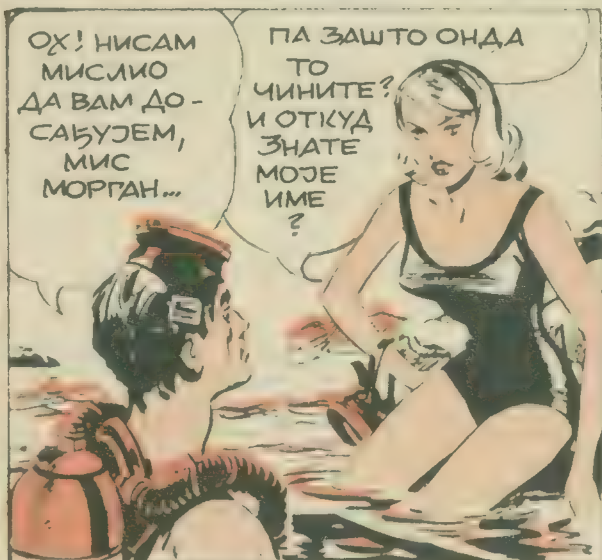

ТО ЈЕ МАРВА МОРГАН! ИМА ИЗУЗЕТНО СКУПОЦЕН НАКИТ А КАО И ОСТАЛЕ ГОШЋЕ ОСТАВЉА ГА У ХОТЕЛСКОЈ СОБИ КАД ГА НЕ НОСИ!

ХМ! ЗНАЧИ, ТРЕБА ДОБРО ПРИПАЗИТИ НА ЊУ... И ЊЕН НАКИТ!
3-24

КАЖУ ДА МАРВА МОРГАН ЧЕСТО ОВДЕ РОНИ!

НИСУ МЕ ПРЕВАРИЛИ!

СМЕМ ЛИ ДА СЕ ПРЕДСТАВИМ? ЈА САМ...
ЗАРОНИТЕ И... ГУБИТЕ СЕ!

ОХ! НИСАМ МИСЛИО ДА ВАМ ДОСАЂУЈЕМ, МИС МОРГАН...
ПА ЗАШТО ОНДА ТО ЧИНИТЕ? И ОТКУД ЗНАТЕ МОЈЕ ИМЕ?

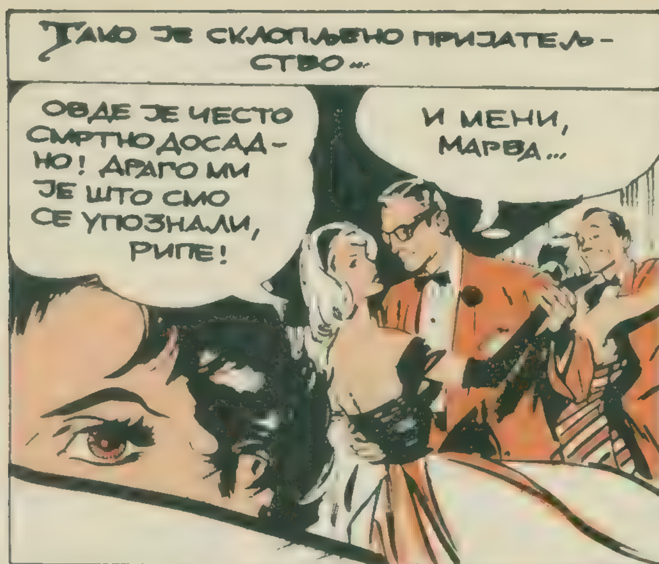

ОПАСНО ЈЕ ОВДЕ САМ РОНИТИ! ЧУО САМ ДА СТЕ НА СТЕНАМА ПА САМ СЕ ЗАБРИНУО! МОГУ ЛИ ДА СЕДНЕМ?

МОРЕ И СТЕНЕ СВИМА ПРИПАДАЈУ... СЕДИТЕ! А ЈА... ВОЛИМ **ОПАСНОСТИ**!

ДА ЛИ УВЕК ШТИТИТЕ ДЕВОЈКЕ У ОПАСНОСТИ... ЧАК И КАД ОНЕ ТО НЕ ЖЕЛЕ?
СВАКАКО! ТАКО ВРЕМЕ БРЖЕ ПРОЛАЗИ!

У РЕДУ! ДА ВАС СПАСЕМ ОД ДОСАДЕ ДОЗВОЉАВАМ ВАМ ДА МЕ ПОЗОВЕТЕ НА ВЕЧЕРУ...

3-27
ОДЛИЧНО! ТАКО ЋУ БАР МОТРИТИ НА ТВОЈ НАКИТ, ЛЕПОТИЦЕ!

Тако је склопљено пријатељство...
Овде је често смртно досадно! Драго ми је што смо се упознали, Рипе!
И мени, Марва...

Надам се да ћемо се често виђати!
Не знам, Рипе! Могу да настану компликације...
John Prentice 3-30

Она је другачија од већине девојака! Свиђа ми се...

После недељу дана...
Ове дане провео сам као у сну! Желео бих да вечити...
И ја, Рипе! Али, упозорила сам вас на могућност...

John Prentice 3-31

Шервуде, ти имаш добре очи! Није ли оно тамо моја нећака Марва?
Бојим се да јесте, мисис Морган...

Изгледа да сам стигла у прави час, Шервуде!
И мени се чини!

Морам сместа да је видим!

Гле! Каква нежна сцена!
Тетка Синтија!
John Prentice 4-1

Ко ти је тај, девојко?
Овај... тетка... Рип Кирби...
John Prentice 4-2

Освајач глупих девојака! Сместа у собу... Тамо ћемо разговарати!

Марва је била у праву! Настале су компликације!

У ХОТЕЛУ ЈЕ СВЕ ВИШЕ ЖЕНА С НАКИТОМ! МОРАМО УДВОСТРУЧИТИ ОПРЕЗНОСТ!
СРЕЋОМ, У ПОСЛЕДЊЕ ВРЕМЕ НИЈЕ БИЛО КРАЂА!

ТО МЕ И БРИНЕ.. КАО ЗАТИШЈЕ ПРЕД БУРУ! НОЋАС ЋЕМО У СПЕЦИЈАЛНУ ПАТРОЛУ...

КАКО ЈЕ ЉУПКА МАРВА МОРГАН?
ЗАРОБИЛА ЈУ ЈЕ ЈЕДНА АЖДАЈА ОД ТЕТКЕ! МОЖДА ЈЕ ТАКО И БОЉЕ! ИМАЋЕМО ПОСЛА...
4-3

ОХО! ЕВО НЕКОГ ЗАНИМЉИВОГ, ДЕСМОНДЕ!
НА КОГА МИСЛИТЕ?

„НА БОГАТУ МЕКСТАЈЛЗ! НЕ НОСИ СВОЈ ЧУВЕНИ ДИЈАМАНТ..."

„КЛАДИМ СЕ ДА ГА ЈЕ ОСТАВИЛА У СОБИ, А НЕ У СЕФУ..."
4-6

ДЕСМОНДЕ, МОТРИ НА СВЕ У САЛИ! ЈА ИДЕМ ДА ПРОВЕРИМ ДА ЛИ ЈЕ ЊЕН ДИЈАМАНТ ЈОШ НА СВОМ МЕСТУ!
БЕЗ БРИГЕ! ДРЖАЋУ ОЧИ ОТВОРЕНЕ!

КАО И ОБИЧНО САМО ЈЕ ЈЕДНОМ ОКРЕНУЛА КЉУЧ! БРАВА СЕ МОЖЕ ОТКЉУЧАТИ ОБИЧНИМ КОМАДОМ ЦЕЛУЛОИДА!
17А

ОВАКО МОЖЕ ДА УЂЕ И СВАКИ ЛОПОВ И МИРНО ОДНЕСЕ НАКИТ!
4-7

ОВАКО ОСТАВИТИ ЈЕДАН ОД НАЈДРАГОЦЕНИЈИХ ДИЈАМАНАТА НА СВЕТУ!

ОХО! КАО ДА НЕКО ДОЛАЗИ...

ОВО ОЧИГЛЕДНО НИЈЕ ВЛАСНИЦА СОБЕ! АЛА ЋЕ ТАЈ **НЕКО ДРУГИ** БИТИ ИЗНЕНАЂЕН...

МАРВА!

МАРВА! ЗАР **ТИ** КРАДЉИВИЦА КОЈУ ТРАЖИМ? НЕ МОГУ ДА ВЕРУЈЕМ!

НЕ ЗНАМ ШТА ДА ТИ КАЖЕМ... ОСИМ ДА ТИ РЕВОЛВЕР НИЈЕ ПОТРЕБАН!

ВЕЧЕРАС БАШ НИЧЕГ СУМЊИВОГ! МОЈ ГАЗДА СЕ ПРЕВАРИО...

УЗЕЋУ ТИ ОВО, МАРВА! А САД СЕДИ И СКИНИ РУКАВИЦЕ!

ЈЕДНОГ ДЕТЕКТИВА НЕ БИ ТРЕБАЛО ИШТА ДА ИЗНЕНАЂУЈЕ, АЛ' ИПАК НЕ ВЕРУЈЕМ ДА СИ ТИ КРАДЉИВИЦА!

ДА НИЈЕ ТО НЕКА ШАЛА, ОПКЛАДА?
ПОГОДИО СИ! АЛ' ЋЕ СЕ ЗБОГ ТЕ ШАЛЕ ТЕТКА СИНТИЈА ЉУТИТИ...
King Features Syndicate, Inc. 1964 World rights reserved

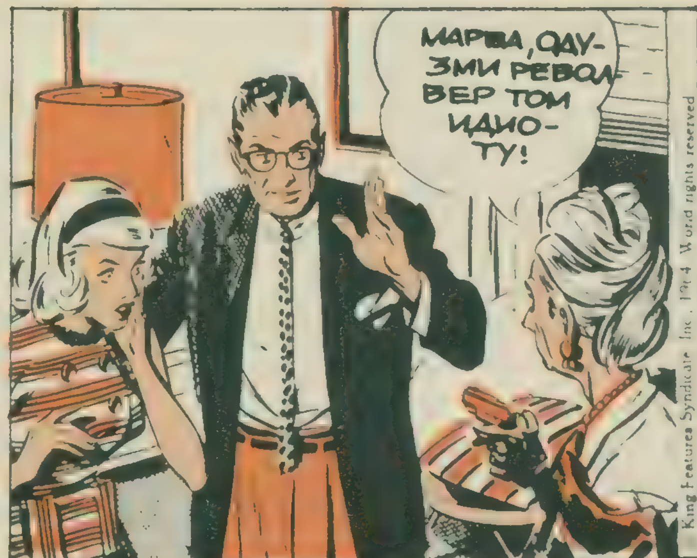

А ЈА НИСАМ ЗНАЛА ДА СИ ТИ ДЕТЕКТИВ, РИПЕ! ЗАШТО СИ МЕ СЛАГАО?
НИСАМ МАРВА! ТИ СИ САМА ПРЕТПОСТАВИЛА ДА САМ ДОКОН БОГАТАШ...

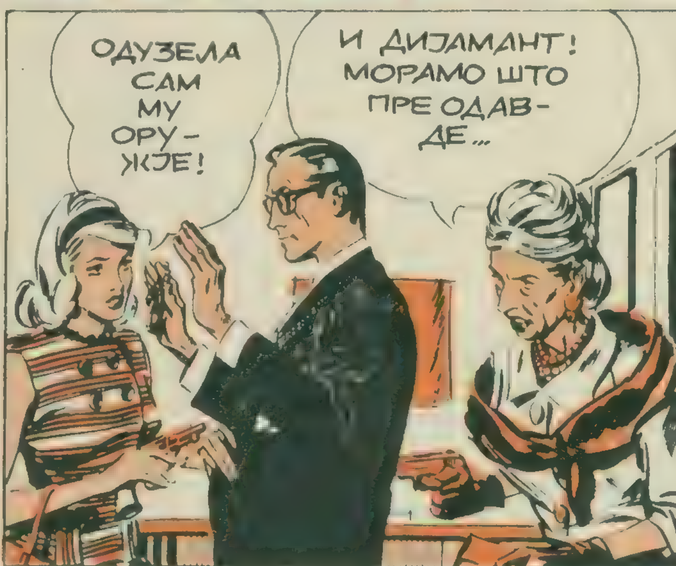

ОНДА ТИ ОПРАШТАМ! ЗАБОРАВИМО ОВУ ДЕТИЊАРИЈУ...

ЖАО МИ ЈЕ! НЕ МОГУ ДА ЗАБОРАВИМ...

И ПОРЕД ТОГА ШТО ЋЕ СЕ ТВОЈА ТЕТКА ЉУТИТИ, МОРАЋЕШ ОВО ДА ОБЈАСНИШ ПОЛИЦИЈИ И...

РУКЕ УВИС, ЊУШКАЛО!

МАРВА, ОДУЗМИ РЕВОЛВЕР ТОМ ИДИОТУ!

ОДУЗЕЛА САМ МУ ОРУЖЈЕ!
И ДИЈАМАНТ! МОРАМО ШТО ПРЕ ОДАВДЕ...

ПУЦАЈ МАРВА! УБИЈ ГА!

НЕ... НЕ МОГУ!

ПУЦАЈ КАД ТИ КАЖЕМ!

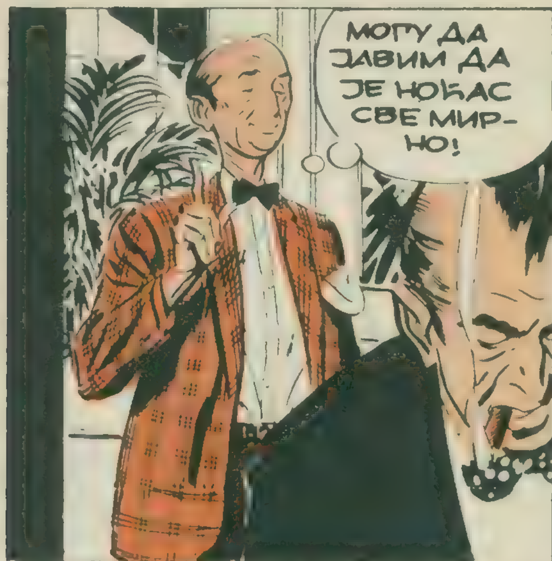

НЕ! НЕ!

КО ЈЕ ОВАЈ?
ДЕТЕКТИВ, ШЕРВУДЕ! МАРВА ЈЕ УПАЛА У КЛОПКУ!

А САД, ГУБИМО СЕ! У ОВОМ ХОТЕЛУ ВИШЕ НЕМАМО ШТА ДА ТРАЖИМО!

ВРЕМЕ ЈЕ ДА ПОДНЕСЕМ КИРБИЈУ ИЗВЕШТАЈ!

МОГУ ДА ЈАВИМ ДА ЈЕ НОЋАС СВЕ МИР-НО!

АЛИ У СОБИ...
ДА ГА НИЈЕ УБИО?
НЕ ГУБИ ВРЕМЕ ЗБОГ ЊЕ-ГА! УЗМИ ОГРЛИЦУ ПА ДА ИДЕМО!

© King Features Syndicate, Inc., 1964. World rights reserved
4-20

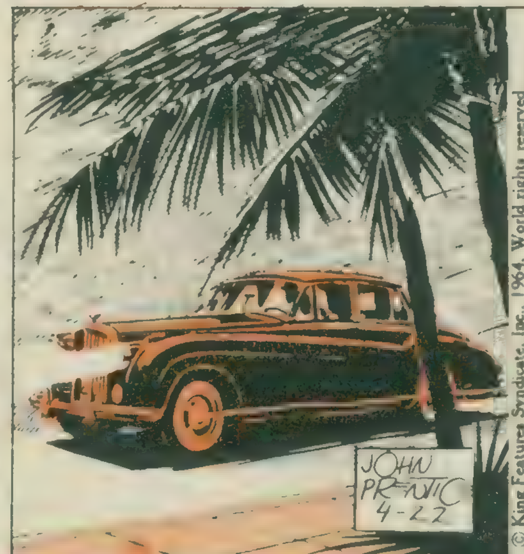

ДАЈ ТО МЕНИ... И ПОЖУ-РИ...

ДОБРО ВЕ-ЧЕ...
ДО... ДОБРО ВЕ-ЧЕ!

БАШ ФИНИ СВЕТ! ТО СЕ ОД-МАХ ВИ-ДИ!
© King Features Syndicate, Inc., 1964. World rights
4-21

ТРЕНУТАК КАСНИЈЕ ...
ОХ! НЕ-БЕ-СА!

МОЈ ДИ-ЈА-МАНТ!
ШТА СЕ ДОГО-ДИЛО, КИРБИ?
МО-ЈА ГЛА-ВА...

© King Features Syndicate, Inc., 1964. World rights reserved
4-22

ЖАО МИ ЈЕ...УЧИ-НИЋУ СВЕ ДА ПРОНА-ЂЕМ ВАШ ДИЈА-МАНТ!
И ТРЕБА... ЗА ВАШЕ ДОБРО! КАКО ДА ЗНАМ ДА ВИ НИСТЕ ПОМОГЛИ КРАД-ЉИВЦИ-МА!

КАКО САМ МОГАО ДА СЕ ТА-КО ПРЕ-ВА-РИМ?
King Features Syndicate, Inc., 1964. World rights reserved

НЕКОЛИКО КИЛОМЕТАРА ДАЉЕ...
ЗБОГ ТВОЈЕ НЕПОСЛУ-ШНОСТИ УМАЛО НАС НИСУ УХВА-ТИЛИ! АЛ' ЗНАМ ЈА КАКО ТРЕ-БА С ТО-БОМ...
4-23

ДИЈАМАНТ ЈЕ ЛЕП И ЧУВЕН! БИЋЕ ГА ТЕШКО ПРОДАТИ! АЛИ, МОГУ ГА ДОТЛЕ УПОТРЕБИТИ...

ГЛЕДАЈ ПРАВО У ЊЕГА! ЗАР СЕ НЕ ОСЕЋАШ ЧУДНО? СПАВА ТИ СЕ...

ОХ, НЕ... МОЛИМ ВАС! НЕЋУ ДА МЕ ОПЕТ УСПАВАТЕ!

О ТОМЕ ЈА ОДЛУЧУЈЕМ, МАРВА! ТВОЈЕ ЈЕ ДА СЛУШАШ...

ЗА ТО ВРЕМЕ...
ОТКРИЛИ СТЕ НЕШТО?
ДА, ДЕСМОНДЕ! НА БРЗИНУ СУ ОТИШЛИ ПА СУ ЗАТО ОСТАВИЛИ ОТИСКЕ!

ВЕРУЈЕМ ДА СЕ ТИ ОТИСЦИ НАЛАЗЕ У ПОЛИЦИЈСКОЈ КАРТОТЕЦИ!

ОЧИГЛЕДНО ДА ВОЂА БАНДЕ НИЈЕ ПОЧЕТНИЦА... СИГУРНО ЈЕ ПОЗНАТА ПОЛИЦИЈИ!

ПОСЛЕ НЕКОЛИКО ДАНА...
ИМАЛИ СТЕ СРЕЋУ, КИРБИ! ЕВО ЈЕ!

ТАЧНО... СИНТИЈА МОРГАН ОД ПРЕ НЕКОЛИКО ГОДИНА! САМО СЕ ТАДА ЗВАЛА ФЕЏИН!
70120563
701205

ПРЕ ДЕСЕТ ГОДИНА БИЛА ЈЕ ОСУЂЕНА НА ДЕСЕТ ГОДИНА ЗАТВОРА, ТАКОЂЕ ЗБОГ КРАЂЕ НАКИТА! СУЂЕНО ЈОЈ ЈЕ У МИДВЕСТУ...

КИРБИ ЈЕ ОДМАХ КРЕНУО НА ПУТ...
ДА, МИ СМО ЈЕ ПОСЛАЛИ У ЗАТВОР! НИСАМ ЗНАО ДА ЈЕ ПУШТЕНА! ПРАВИ ЈЕ МАЈСТОР!

СВОЈ НАДИМАК „МАЈКА ФЕЏИН“ ПОЗАЈМИЛА ЈЕ ИЗ КЊИГЕ „ОЛИВЕР ТВИСТ“...
ШТА ЈОШ ЗНАТЕ О ЊОЈ?
JOHN PRENTICE 4-29

ПРВА СТВАР КОЈУ МОРАТЕ НАУЧИТИ ЈЕСТЕ ДА РАСПОЗНАЈЕТЕ ПРАВЕ ДРАГУЉЕ ...
„НАУЧИЛА ЈЕ НЕКОЛИКО ДЕВОЈАКА ДА КРАДУ ЗА ЊЕН РАЧУН ...“

ДАНАС ЋЕМО РАДИТИ С ДРАГУЉАРСКОМ ЛУПОМ!
© King Features Syndicate, Inc., 1964. World rights

ОВИ ДИЈАМАНТИ СУ ПРВОКЛАСНИ!
ОДЛИЧНО, ДРАГА МОЈА! ТИ СИ ДОБРА УЧЕНИЦА!
„БИЛА ЈЕ ДОБРА И СТРОГА УЧИТЕЉИЦА...“

А САД ЋЕМО УЧИТИ КАКО СЕ ВРАТА ОТВАРАЈУ ЦЕЛУЛОИДОМ!
JOHN PRENTICE 4-30
„ОБУКА ЈЕ БИЛА ТЕМЕЉНА ...“
King Features Syndicate, Inc., 1964. World rights

ОТКРИЛИ СМО КОД ЊЕ НЕШТО... ВЕОМА ЧУДНО!
А ШТА ТО?

НЕКИ ЊЕН ОСОБЕН ТРИК?
ДА! АКО БИ СЕ НЕКА ОД ЊЕНИХ ДЕВОЈАКА ЗАЉУБИЛА И ЖЕЛЕЛА ДА ЈЕ НАПУСТИ...
JOHN PRENTICE 5-1

СПАВАЈ, ДРАГА МОЈА...
„ОНДА БИ ЈЕ ХИПНОТИСАЛА И НАМЕТАЛА СВОЈУ ВОЉУ...“
© King Features Syndicate, Inc., 1964. World rights reserved

РЕЋИ ЋЕШ МУ ДА НЕ ЖЕЛИШ ВИШЕ ДА ГА ВИДИШ...

... ДА ГА ВИШЕ НЕ ВОЛИШ ... ДА ТИ ЈЕ ОДВРАТАН!

„МАЈКА ФЕЏИН“ НЕ ПРЕЗА НИ ОД ЧЕГА ДА БИ ЗАДРЖАЛА СВОЈЕ ДЕВОЈКЕ!

МОЖЕТЕ ЛИ МИ ПОМОЋИ ДА ЈЕ НАЂЕМ?
ПОКУШАЋУ!
JOHN PRENTICE 5-2
© King Features Syndicate, Inc. 1964. World rights reserved

ЗНАЧИ ДА ЈЕ ОДЛИЧАН ХИПНОТИЗЕР!
ДА! ДЕВОЈКА ЧАК НЕ БИ НИ ЗНАЛА ШТА ЈОЈ ЈЕ, ДОК ЈЕ БИЛА ПОД ХИПНОЗОМ, НАРЕЂЕНО...

НЕ РАЗУМЕМ! ЈОШ ЈУЧЕ СИ ГОВОРИЛА ДА МЕ ВОЛИШ...
ЈА... НЕ МОГУ ТО ДА ТИ ОБЈАСНИМ... АЛ' ВИШЕ МЕ НЕ ЗОВИ!
„АЛИ БИ НАРЕЂЕЊЕ ИСПУНИЛА"

ЗАШТО САМ ГА ОТЕРАЛА? ЗАШТО?

ПА ОНА ЈЕ СТРАШАН ЗЛОЧИНАЦ! ВОЛЕО БИХ ДА ЈЕ УХВАТИМ... ИЗ ВИШЕ РАЗЛОГА!
ОНА ОПЕРИШЕ ПО ЦЕЛОЈ ЗЕМЉИ АЛИ СЕ УВЕК ВРАЋА У ОВАЈ ГРАД!

МОРАТЕ БИТИ ВЕОМА СТРПЉИВИ АКО ЖЕЛИТЕ ДА ЈЕ УХВАТИТЕ! ПОКАЗАЋУ ВАМ НЕШТО...

ЗАЛАГАОНИЦА?
ДА! ТУ ЈОЈ МОЖЕТЕ ПОСТАВИТИ КЛОПКУ!
ЗАЈМОВИ

КАКВЕ ВЕЗЕ ИМА ОНА С ТОМ ЗАЛАГАОНИЦОМ?
УВЕК СМО ПОДОЗРЕВАЛИ ДА ОНА ПРЕКО ТЕ РАДЊЕ ПРОДАЈЕ УКРАДЕНИ НАКИТ!

АКО ЖЕЛИТЕ ДА ЈЕ УХВАТИТЕ, ДРЖИТЕ ТУ РАДЊУ НА ОКУ!

ХВАЛА ВАМ!
ЛУКАВА ЈЕ ОНА... МОЖЕ И ДА СЕ НЕ ПОЈАВИ!

ДА ВИДИМО КАКАВ ЈЕ ТАЈ ЊЕН ОРТАК!

НА ТАЈ САТ ДАЋУ ВАМ ПОЗАЈМИЦУ ОД 100 ДОЛАРА... НИ ПАРУ ВИШЕ!
ТО МИ НИЈЕ ДОВОЉНО... ХВАЛА!

ЗАЛАГАОНИЦА
ИЗГЛЕДА БАШ КАО ПРАВИ ЈАТАК! САД ЈОШ ДА НАЂЕМ МЕСТО ОДАКЛЕ ЋУ ГА ДРЖАТИ НА ОКУ...
ЗАЈАМ

СРЕЋОМ, ПРЕКО УЛИЦЕ ЈЕ НЕКИ ХОТЕЛ! МОТРИЋУ ИЗ ЊЕГА...
ЗАЈАМ

МАЛО КАСНИЈЕ...
СВЕ СЕ ОДЛИЧНО ВИДИ! АКО СЕ МАЈКА ФЕЏИН ПОЈАВИ... НЕ МОЖЕ МИ ПРОМАЋИ

НЕДАЛЕКО ОД ХОТЕЛА...
ОПОМИЊЕМ ТЕ, МАРВА! ПРЕСТАНИ ДА МИСЛИШ НА ТОГ ДЕТЕКТИВА!

ОПРОСТИТЕ! АЛИ ТИ ДАНИ СУ МИ СЕ ТАКО ДУБОКО УРЕЗАЛИ У ПАМЋЕЊЕ!
МИСЛИ НА НЕШТО МАЊЕ ОПАСНО НО ШТО СУ ЛЕПИ ДЕТЕКТИВИ...

БИО ЈЕ ТАКО ПРИЈАТАН... ДА ЛИ ЋУ ГА ИКАДА ЈОШ ВИДЕТИ...

ДА ЛИ ЋЕ МЕ МАЈКА ФЕЏИН ОДВЕСТИ ДО МАРВЕ ?

ПЕТ ДАНА ЈЕ ПРОШЛО... А ЊЕ ЈОШ НЕМА...

У ТОМ ТРЕНУТКУ...
НАКИТ ЈЕ ДИВАН... АЛ' ЗА ЖИВОТ ЈЕ ПОТРЕБАН ГОТОВ НОВАЦ!

ЗАУСТАВИ НА УГЛУ... ПРЕ ЗАЛАГАОНИЦЕ! МОРАМО БИТИ ОПРЕЗНИ!
РАЗУМЕМ!

ТУ МЕ ЧЕКАЈ, ШЕРВУДЕ! ЈЕСУ ЛИ ПРЕДУЗЕТЕ СВЕ МЕРЕ ПРЕДОСТРОЖНОСТИ?
БЕЗ БРИГЕ!

АКО ОВАЈ МАТОРИ ОПЕТ ПОКУША ДА МЕ ПРЕВАРИ, ПОТРАЖИЋУ ДРУГОГ ОРТАКА!
ЗАЈАМ
ОТВОРЕНО

НАЈЗАД... ЕВО ЈЕ!

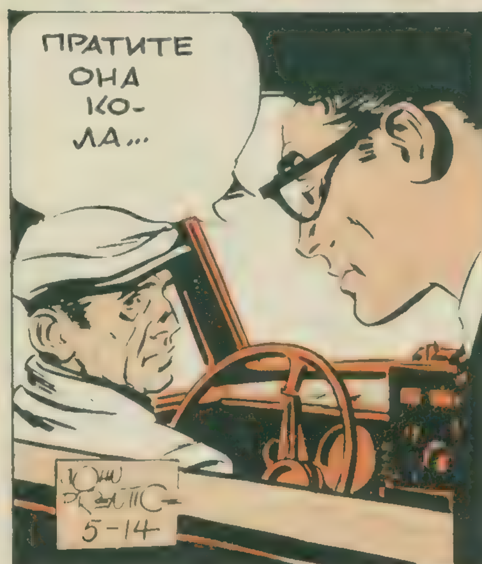

УШЛА ЈЕ У ЗАЛАГАОНИЦУ... ПРАТИЋУ ЈЕ...
ЗАЈАМ
ЗАЈАМ

МОГЛО БИХ И ОВДЕ ДА ЈЕ УХАПСИМ ... АЛИ, ОСТАЛИ ИЗ БАНДЕ БИ МИ ИЗМАКЛИ!
JOHN PRENTICE 5-13
© King Features Syndicate, Inc., 1964 World rights reserved

ПА ТО ЈЕ САМО ДЕСЕТ ОДСТО ВРЕДНОСТИ НАКИТА! ТИ БИ ПРЕВАРИО И РОЂЕНУ БАБУ!
ПА... АКО БИ БИЛА КАО ТИ...

ОВОГ ПУТА ЋУ СЕ ЗАДОВОЉИТИ СА 15 ПРОЦЕНАТА... ИПАК НАМЕРАВАМ ДА НАЂЕМ НЕКОГ ДРУГОГ...
НИКО ТИ ВИШЕ НЕЋЕ ДАТИ, ВЕРУЈ МИ!

АХА... КОЛА ЈЕ ЧЕКАЈУ ИЗА УГЛА!
King Features Syndicate, Inc., 1964. World rights reserved.

ПРАТИТЕ ОНА КОЛА...
JOHN PRENTICE 5-14

АКО БУДЕМ ИМАО СРЕЋЕ, ОДВЕШЋЕ МЕ ДО СВОГ „ГЛАВНОГ ШТАБА" И ... МАРВЕ!

ШЕРВУДЕ, НЕ СВИЂАЈУ МИ СЕ ОНА КОЛА ИЗА НАС! ЈЕ ЛИ АЈЛИН НА СВОМ МЕСТУ?
ЈЕСТЕ... БЛОК ДАЈЕ!

ОХО! МЕЊАЈУ ПРАВАЦ! НЕШТО СЕ ДОГАЂА...
5-15
King Features Syndicate, Inc., 1964 World rights

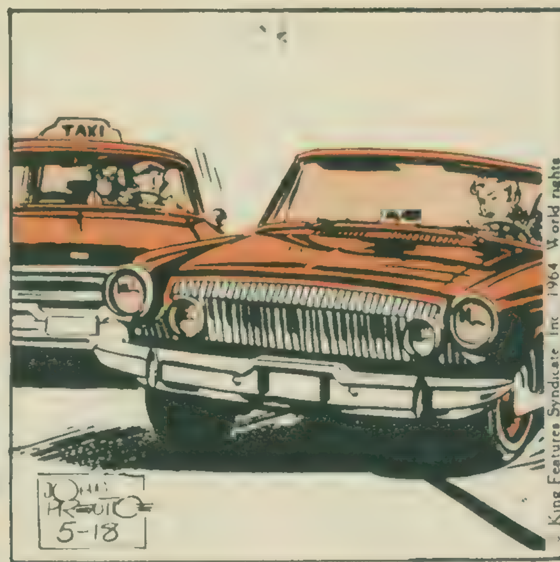

ДВА ПУТА СУ СКРЕНУЛИ СА УОБИЧАЈЕНОГ ПУТА! МОРАМ БИТИ СПРЕМНА... КАД МИ ДАЈУ ЗНАК!
© King Features Syndicate, Inc., 1964 World rights reserved

СКРЕНИ ДЕСНО... ДА ВИДИМО ДА ЛИ НАС ТА КОЛА ПРАТЕ!

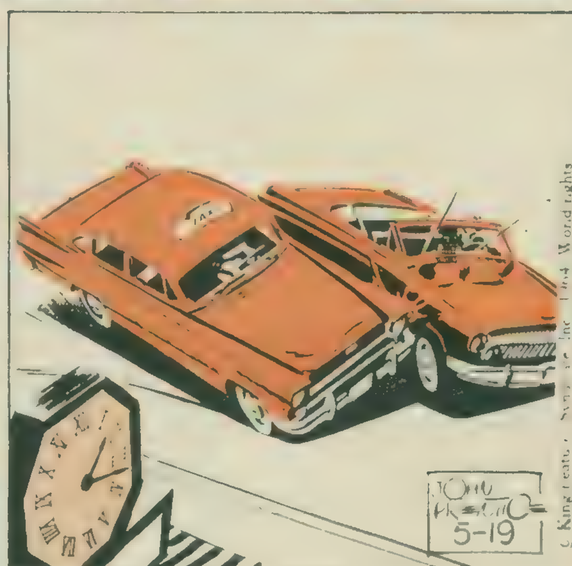

БОЈИМ СЕ ДА СУ МЕ ПРИМЕТИЛИ!
JOHN PRENTICE 5-16

ДАЈТЕ ГАС! БОЈИМ СЕ ДА МИ НЕ УМА-КНУ!
ФОТО
TAXI

КИРБИ ЈЕ У КОЛИ-МА! ШЕРВУДЕ, ДАЈ ЗНАК АЈЛИНИ!

TAXI
JOHN PRENTICE 5-18
King Features Syndicate Inc 1964 World rights

ПАЗИТЕ!

JOHN PRENTICE 5-19

КУКИ, ШЕРВУДЕ! АКО ОВО НЕ НАУЧИ КИРБИЈА ПАМЕ-ТИ... МОРАЋУ ДА ПРЕДУЗМЕМ ОШТРЕ МЕРЕ...

ВИДИТЕ ЛИ ШТА СТЕ УРАДИЛИ? УБИЋЕ МЕ ОТАЦ!
JOHN PRENTICE 5-20

НИШТА ЈА НИСАМ УРАДИО... ВИ СТЕ НАЛЕТЕЛИ НА МЕНЕ!

ПОБЕЖЕ МИ МАТОРА! БАШ НЕМАМ СРЕ-ЋЕ!

ТАТА СЕ ЉУТИ И ЗБОГ НАЈМА-ЊЕ ОГРЕБО-ТИНЕ... А ВИ ОВА-КО...
1964 World rights reserved

А ШТА ЈА ДА КАЖЕМ ЗА СВОЈ БРА-НИК?

ХМ... РЕЧИ ЈОЈ ЗВУЧЕ УБЕДЉИВО... АЛ' НЕ ВИДИМ СУЗЕ!
JOHN PRENTICE 5-21

НЕ ВРЕДИ ДА СЕ ПРЕПИРЕМО! ВИ ОПРАВИТЕ СВОЈ БРАНИК... ЈА ЋУ СВОЈ! У РЕДУ!
ПА... У РЕДУ!

ТРЕНУТАК САМО, МИС! ЈА ЋУ ДА ВОЗИМ!
ВИ? ЗАШТО? КУДА?

У ПОЛИЦИЈУ!
5-22

КАКАВ ЈЕ ТО БЕЗОБРАЗЛУК? НЕ ЖЕЛИМ ДА ИДЕМ У ПОЛИЦИЈУ... ЈА САМ СЕ ДОГОВОРИЛА С ТАКСИСТОМ!
ЉУДИ ОБИЧНО НЕ ЖЕЛЕ ДА ИДУ У ПОЛИЦИЈУ...

АЛ' ПОТРЕБНО ЈЕ ДА ТАМО НЕКОГ ВИДИТЕ...

А МОЖЕМО И ЗАЈЕДНО ДА ПОГЛЕДАМО НЕКЕ СЛИКЕ!
5-23

ВИ СТЕ ЛУДИ! МОЈ ОТАЦ ЋЕ ВАС ТУЖИТИ!
ПОДНЕЋУ И ТО...

ЗАЖАЛИЋЕТЕ ЗБОГ ОВОГ! МОЈ ОТАЦ ЈЕ ВЕОМА УТИЦАЈАН!

ЗДРАВО, АЈЛИН! ОПЕТ СИ НЕШТО СКРИВИЛА, БЕБИЦЕ?
НИЈЕ МИ ДО ШАЛЕ!

ЗНАЧИ, ВАС ДВОЈЕ СЕ ПОЗНАЈЕТЕ?
АЈЛИН ЈЕ НАЈЛЕПША ДЕВОЈКА У НАШОЈ КАРТОТЕЦИ!

ВЕОМА ЈЕ ВЕШТА... УКРАЛА БИ СЈАЈ СА ПОЛИЦИЈСКЕ ЗНАЧКЕ!

ПРЕСКОЧИТЕ КОМПЛИМЕНТЕ! ЗАХТЕВАМ СВОГ АДВОКАТА!

ХАЈДЕ, ПРИЗНАЈТЕ ДА СТЕ ИЗАЗВАЛИ СУДАР ДА БИ МАЈКА ФЕЏИН УМАКЛА!
МАЈКА ФЕЏИН? НИКАД ЗА ЊУ НИСАМ ЧУЛА!

ГУБИТЕ ВРЕМЕ, РИПЕ! ТВРДОГЛАВА ЈЕ! ИПАК, ИМАМО ДОВОЉНО РАЗЛОГА ДА ЈЕ ЗАДРЖИМО!

АЈЛИН БИ ВЕЋ МОРАЛА БИТИ ТУ... СЕМ АКО ЈЕ КИРБИ НИЈЕ УХАПСИО! САД ЈЕ ЗАИСТА ПРЕТЕРАО...

У ПРАВУ СТЕ! КИРБИ ЈУ ЈЕ ОДВЕО У ПОЛИЦИЈУ!
ВИШЕ МИ ОН НЕЋЕ СТАТИ НА ПУТ... ГАРАНТУЈЕМ ТИ!

ДОВЕДИ МАРВУ! ИМАМ ЗА ЊУ НАРОЧИТИ ЗАДАТАК!

ЗА... ЗАШТО СТЕ МЕ ЗВАЛИ?
ТРЕБА ДА МИ УЧИНИШ ЈЕДНУ УСЛУГУ, ДРАГА...

ГЛЕДАЈ У ОГРЛИЦУ! ЗАР НИЈЕ ЛЕПА? ЗАР ТЕ НЕ УСПАВЉУЈЕ?

ДА, МАЈКО ФЕЏИН! ЧУЈЕМ ВАС... ШТА ТРЕБА ДА УЧИНИМ?

ПОКЛОНИЋУ ТИ ДИВНУ НАРУКВИЦУ! А У ОВОЈ КАПСУЛИ ЈЕ НЕШТО ЗА КИРБИЈА...

АЈЛИН НЕЋЕ ДА ГОВОРИ!
МОЖЕМО ЈЕ БЕСКРАЈНО ДРЖАТИ У ЗАТВОРУ, НЕЋЕ ОДАТИ МАЈКУ ФЕЏИН!

ЗНАЧИ, ТРЕБА ПОЧИЊАТИ СВЕ ОД ПОЧЕТКА!

ОПЕТ ЋЕШ ВИДЕТИ КИРБИЈА! ЗАР ТО НИЈЕ ДИВНО?

САД ЗНАШ ШТА ТРЕБА ДА УРАДИШ! КАД СЕ ПРОБУДИШ ИСПУНИЋЕШ СВЕ ПО РЕДУ ШТА САМ ТИ НАРЕДИЛА?
ДА, МАЈКО ФЕЏИН!
JOHN PRENTICE 6-1

ДАЋУ ТИ И ДИЈАМАНТ МЕКСТАЈЛЗОВЕ...

ПРОБУДИ СЕ!
ЈА... САЊАЛА САМ НЕШТО ЧУДНО...
© King Features Syndicate Inc. 1964 World rights reserved

АКО СИ СЕ СПРЕМИЛА, ШЕРВУД И ЈА ЋЕМО ТЕ ОТПРАТИТИ НА АЕРОДРОМ!
ДА, МАЈКО ФЕЏИН...

САД МОЖЕШ ПОЗВАТИ КИРБИЈА! ОН ЈЕ У ХОТЕЛУ...

МАРВА! ГДЕ СИ ?
JOHN PRENTICE 6-2

...ЧЕКАЈ МЕ! ОДМАХ ЋУ ДОЋИ!

НЕ, МОЈ АВИОН ПОЛАЗИ КРОЗ ПЕТ МИНУТА! АЛИ, РЕЋИ ЋУ ТИ ГДЕ ЋЕШ МЕ НАЋИ! ТО ЈЕ ГРАДИЋ КРАЈ МЕКСИЧКЕ ГРАНИЦЕ!
© King Features Syndicate Inc. 1964. World rights reserved

ОВО ЈЕ ПРВИ ДЕО МОГ ПЛАНА!
ДА, МАЈКО ФЕЏИН...
JOHN PRENTICE 6-3

КИРБИ НЕЋЕ МОЋИ ДА ИЗБЕГНЕ СУДБИНУ КОЈУ САМ МУ НАМЕНИЛА!
СЈАЈНИ СТЕ!

МАРВА МИ ВИШЕ НИЈЕ ПОТРЕБНА! КАД СРЕДИ КИРБИЈА И НА ЊУ ЋЕ ДОЋИ РЕД!

ТАКО СЕ ЧУДНО ОСЕЋАМ! КАО ДА САЊАМ ОТВОРЕНИХ ОЧИЈУ!
JOHN PRENTICE 6-4

ШТА ЛИ ТО ТРЕБА ДА ЗНАЧИ? ЗАР ЈЕ МАРВА УСПЕЛА ДА ОПЕТ УМАКНЕ МАЈЦИ ФЕЏИН?

ПРВИ АВИОН ПОЛЕЋЕ ТЕК КРОЗ ЧЕТИРИ САТА!
ШТА МОГУ... ЧЕКАЋУ!

ИСПЛАТИ СЕ ЧАК И ИЗГУБИТИ ДИЈАМАНТ МЕКСТАЈЛЗОВЕ ДА РИПИЈА ЗАУВЕК УКЛОНИМ!

ЗА БОЉУ БУДУЋНОСТ, МАЈКО ФЕЏИН!
ЛАКО ЋЕМО СЕ МИ ДОКОПАТИ ТОГ ДИЈАМАНТА... ЧИМ ОВО ПРОЂЕ!

НАДАМ СЕ ДА НЕЋЕМО МОРАТИ ДУГО ДА ЧЕКАМО!

МОРА ДА МИ ЈЕ ОВУ НАРУКВИЦУ ДАЛА МАЈКА ФЕЏИН... МАДА СЕ ТОГА НЕ СЕЋАМ!

КОЛИКО ЋЕМО ДУГО ЧЕКАТИ НА ЊИХОВ КРАЈ?
НЕКОЛИКО ЧАСОВА! СВЕ САМ ДОБРО ПРОРАЧУНАЛА!

У АВИОНУ...
ШТА ЛИ МИ ЈЕ МАЈКА ФЕЏИН КАЗАЛА ЗА ОВУ НАРУКВИЦУ? И ЗНАМ... И НЕ ЗНАМ!

АЛИ, БЛИЗУ САМ МЕКСИЧКЕ ГРАНИЦЕ! САД ТРЕБА ДА УНАЈМИМ КОЛА...

...И...И... И ДА ЧЕКАМ РИПА!

СТИКИ ЋЕ ПРВИМ АВИОНОМ! ТАКО ЈЕ ОВО ЧЕКАЊЕ СЛАТКО...

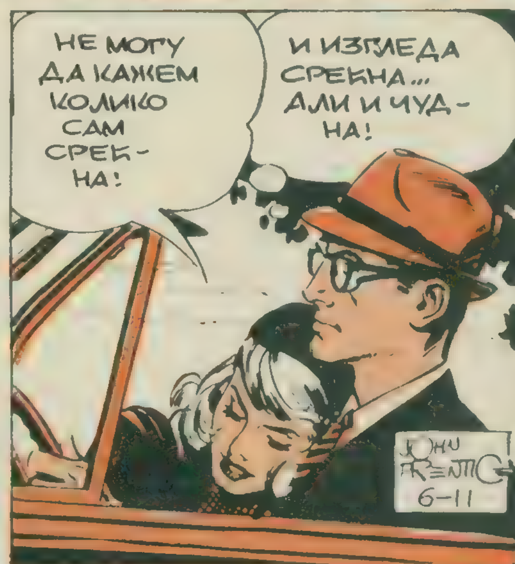

МАРВА! ДАЈ ДА ТЕ ВИДИМ! ЈЕ ЛИ СВЕ У РЕДУ? ШТА СЕ ДОГОДИЛО?
ЧЕКАЈ, РИПЕ! ПОЛАКО... СВЕ ЋУ ТИ ИСПРИЧАТИ...
JOHN PRENTICE
6-10

ПОБЕГЛА САМ ОД МАЈКЕ ФЕЏИН! И ДОНЕЛА САМ ТИ ПОКЛОН!
© King Features Syndicate, Inc., 1964. World rights reserved.

ПОГЛЕДАЈ!
ШТА!?! ДИЈАМАНТ МЕКМАЈЛЗОВЕ!

АЛИ, МАРВА!? ЗАШТО? КАКО? НЕ РАЗУМЕМ!
ЗАР НИЈЕ ДИВАН, РИПЕ!

КАЖУ ДА КРАЈ ПУТА У БЛИЗИНИ ГРАНИЦЕ ИМА ЈЕДАН ЗГОДАН РЕСТОРАН! ХАЈДЕМО ТАМО СВЕ ЋУ ТИ ОБЈАСНИТИ!
© King Features Syndicate, Inc., 1964. World rights reserved.

НЕ МОГУ ДА КАЖЕМ КОЛИКО САМ СРЕЋНА!
И ИЗГЛЕДА СРЕЋНА... АЛИ И ЧУДНА!
JOHN PRENTICE
6-11

ЈЕ ЛИ ТО ТАЈ РЕСТОРАН, МАРВА?
ДА... МИСЛИМ... УЂИМО!
JOHN PRENTICE
6-12

ТАКО СЕ ЧУДНО ОСЕЋАМ... КАО ДА САМ ВЕЋ БИЛА ОВДЕ... А НИСАМ...
World rights reserved.

МОРАМ ДА КАЖЕМ РИПУ ЗА НАРУКВИЦУ... ДА СЕ НЕ СЕЋАМ...
ПА? ХОЋЕМО ЛИ УЋИ?

МИСЛИО СИ ДА СЕ ВИШЕ НЕЋЕМО ВИДЕТИ, РИПЕ?
НИСАМ СМЕО ДА СЕ НАДАМ...

ПА НИ САД НЕ ЗНАМ ДА ЛИ ЈЕ ОВО **ПРАВА** МАРВА! ИМА НЕЧЕГ ЧУДНОГ...
JOHN PRENTICE
6-13

КИЛОМЕТРИМА ДАЛЕКО ...
НЕ МОЖЕ СЕ ОНА ОДУПРЕТИ МОЈИМ НАРЕЂЕЊИМА...

НИСАМ МОГЛА ДА СЕ СМИРИМ ДОК НИСАМ ПОБЕГЛА, РИПЕ! ДА БИХ ПОМОГЛА!
СРЕКАН САМ ЗБОГ ТОГА, МАРВА!

А БИО БИХ ЈОШ СРЕКНИЈИ КАД БИХ ЗНАО ШТА СЕ КРИЈЕ У ТОЈ ГЛАВИЦИ!

ЕВО! ВРАТИ ДИЈАМАНТ СОПСТВЕНИКУ!
6-15

ХВАЛА ТИ МАРВА! ТО КЕ ПОВРАТИТИ МОЈ ПОЉУЉАНИ УГЛЕД!
ИСПРИЧАКУ ТИ СВЕ О МАЈЦИ ФЕЏИН!
6-16

ОХ! ЗАБОРАВИЛА САМ НОТЕС У КОЛИМА! ХОКЕШ ЛИ МИ ГА ДОНЕТИ?

King Features Syndicate, Inc. 1954 World rights reserved
КАО ДА ЖЕЛИ ДА МЕ СЕ ЗА ТРЕНУТАК ОСЛОБОДИ! САМО ЗАШТО?

РИП ЈЕ ОТИШАО... АЛИ ЗАШТО ЈЕ ТРЕБАЛО ДА ГА СЕ ОСЛОБОДИМ?

ДА... САД ЗНАМ! ОВУ ФИОЛУ ИЗ НАРУКВИЦЕ КОЈУ МИ ЈЕ ДАЛА МАЈКА ФЕЏИН...

ЈЕДНОМ САМ ЈОЈ ПРЕВИШЕ ВЕРОВАО...
6-17

ЧУДНО... НЕ ЗНАМ ЗАШТО ОВО ЧИНИМ... АЛИ МОРАМ...

МАЈКА ФЕЏИН ЈЕ КАЗАЛА ДА КЕ БИТИ ДОВОЉНЕ ДВЕ-ТРИ КАПЉИЦЕ!

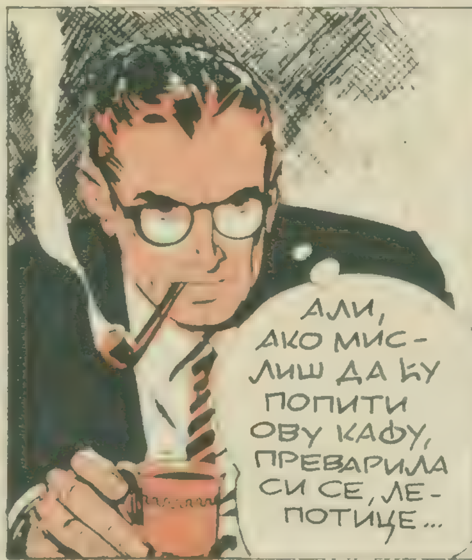
6-18
НЕШТО МИ СТАВЉА У КАФУ... КЛАДИО БИХ СЕ ДА НИЈЕ ШЕКЕР!

НЕ РАЗУМЕМ МАР-ВИНЕ ПОСТУП-КЕ!
6-1

King Features Syndicate, Inc. 1964 World rights reserved
ЈАСНО! ОНА ЈЕ ПОД ХИПНОЗОМ... СТАРИ ТРИК МАЈКЕ ФЕ-ЏИН!
ОХ! ВРАТИО СИ СЕ, РИПЕ!

ДОК ПИЈЕШ КАФУ, ЈА ЋУ ТИ НАБРОЈАТИ СВЕ КРАЂЕ МАЈКЕ ФЕЏИН!

УБИЛА БИ МЕ ДА ЗНА ЗА ОВО!
САМО НАПРЕД, МАРВА!

АЛИ, АКО МИС-ЛИШ ДА ЋУ ПОПИТИ ОВУ КАФУ, ПРЕВАРИЛА СИ СЕ, ЛЕ-ПОТИЦЕ...

АКО СВЕ БУДЕ ИШЛО ПО ПЛАНУ... О ТОМЕ ЋЕ ПИСАТИ ВЕЋ СУТРАШЊЕ НОВИНЕ!
6-20

ЕТО, ТО ЈЕ САМО ЈЕДАН ДЕО ЊЕНИХ ПОДВИ-ГА!
СЈАЈ-НО, МАР-ВА...

ОП!

ОХ!
ТАКО! ОДЕ ТВО-ЈА КАФА, МАР-ВА!

БАШ САМ НЕС-ПРЕТАН... ПРОСУО САМ ВОДУ! АЛИ, КЕЛНЕР ЋЕ ОД-МАХ ОБ-РИСА-ТИ!

ПРАВИЋУ СЕ ДА ИСПИЈАМ КАФУ... БАР ЋУ ОМИ-РИСАТИ ОСТА-ТАК...

ДА НАС-ТА-ВИМ?
ДА, МО-ЛИМ ТЕ!
ПО МИРИСУ БИХ РЕКАО ДА ЈЕ НЕКО СРЕД-СТВО ЗА УСПАВ-ЉИВАЊЕ!
6-23

ПРЕ ДВЕ ГОДИНЕ ИЗВЕЛА ЈЕ НАЈВЕЋУ ПЉАЧКУ КОЈИ ЈЕ ДОЖИВЕО ЛАС ВЕГАС...
НАСТАВИ!
САД БИ ТРЕБАЛО ДА ПОЧНЕМ ДА ДРЕМАМ!

ОПРОСТИ, МАРВА! НАЈЕДНОМ НЕ МОГУ ДА ДРЖИМ ОТВОРЕНЕ ОЧИ...

ПРОВОЗАЋЕМО СЕ МАЛО ПО СВЕЖЕМ ВАЗДУХУ!
ПРЕВАРА ЈЕ УСПЕЛА!

РАЗГОВАРАЋЕМО ДОК ТЕ БУДЕМ ВОЗИЛА!
ХВАЛА ТИ! НЕ ЗНАМ ШТА МИ ЈЕ...

ПРАВИЋУ СЕ ДА СПАВАМ... ДА ВИДИМО ШТА ЋЕ БИТИ!

КАД ЗАСПИ, С ДИЈАМАНТОМ У ЏЕПУ, КРЕНУЋЕШ ПРЕМА ГРАНИЦИ!
ДА, МАЈКО ФЕЏИН...

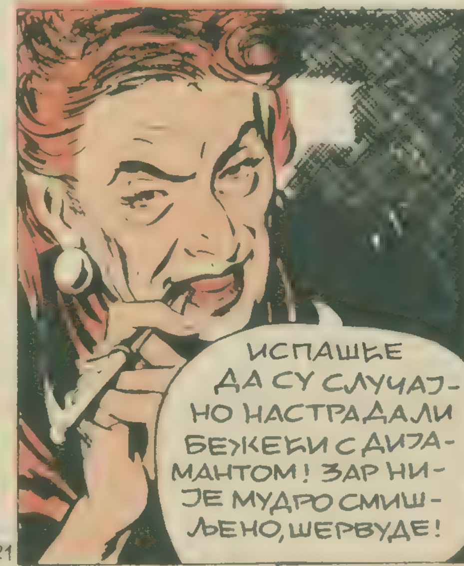

КАД СЕ ПРИБЛИЖИШ ГРАНИЦИ, ПОВЕЋАЋЕШ БРЗИНУ! ОСТАЛО ЗНАШ...
ЗНАМ, МАЈКО ФЕЏИН!

РИП И ЈА ЗАЈЕДНО БЕЖИМО СА УКРАДЕНИМ ДИЈАМАНТОМ...

...И ЗАЈЕДНО ЋЕМО УМРЕТИ...

ГРАНИЦА ЈЕ СВЕ БЛИЖЕ...

...У ДРВО ИЛИ У ПОНОР! КАЗАЛА САМ ДА ТО НИЈЕ НИ ВАЖНО!

ИСПАШЋЕ ДА СУ СЛУЧАЈНО НАСТРАДАЛИ БЕЖЕЋИ С ДИЈАМАНТОМ! ЗАР НИЈЕ МУДРО СМИШЉЕНО, ШЕРВУДЕ!

ДА! РИП И ЈА ЋЕМО УМРЕТИ ЗАЈЕДНО!

СВА СРЕЋА ШТО СТВАРНО НЕ СПАВАМ!

МАРВА! ВОЛАН... ПУСТИ!
АЛИ, МАРВА ЈЕ У ХИПНОЗИ И ЧВРСТО ДРЖИ ВОЛАН...

НЕ МОГУ ДА ЈОЈ ОДУЗМЕМ ВОЛАН... АЛ' МОГУ ДА ИЗВУЧЕМ КЉУЧ...

ЖИВА ЈЕ!

КАКАВ САВРШЕН ПЛАН! ТРЕБА ОДАТИ ПРИЗНАЊЕ МАЈЦИ ФЕЏИН...

СИРОТА МАЛА! НЕЋЕ НИ ЗНАТИ ШТА ЈЕ УРАДИЛА...

ПОТРЕБНА НАМ ЈЕ ЛЕКАРСКА ПОМОЋ... МОЖЕТЕ ЛИ НАС ПОВЕСТИ ДО ГРАДА?
King Features Syndicate Inc. 1964 World rights reserved

БИЛА ЈЕ ПОД ХИПНОЗОМ КАД СМО НАСТРАДАЛИ...
НЕ ЗНАМ, МИСТЕР КИРБИ! ИЗГЛЕДА ДА ЈЕ У ДУБОКОЈ НЕСВЕСТИЦИ!

ИЗГЛЕДА ДА ДОЛАЗИ СВЕСТИ!
МОРА ДА ЈЕ ПРОШЛО ДЕЈСТВО ХИПНОЗЕ! ПОКУШАЈ ДА НАС ОБОЈЕ УБИЈЕ БИО ЈОЈ ЈЕ ПОСЛЕДЊИ ЗАДАТАК!

МАРВА! СЛОБОДНА СИ! СХВАТАШ ЛИ?

САД МОЖЕШ ДА КАЖЕШ ГДЕ ЈЕ МАЈКА ФЕЦИН!
ДА, РИПЕ! И МОГУ И ХОЋУ...

... ТАМО ЈЕ БИЛА КАД МЕ ЈЕ УСПАВАЛА!
ВИШЕ ТЕ НИКАД НЕЋЕ УСПАВАТИ, МАРВА!

СТРПАЋУ ЈЕ ТАМО ГДЕ НЕЋЕ ВИШЕ МОЋИ ДА ЧИНИ ЗЛО!

ОГЛЕДАЛЦЕ, ОГЛЕДАЛЦЕ НА ЗИДУ, КО ЈЕ НАЈЛУКАВИЈИ НА СВЕТУ?

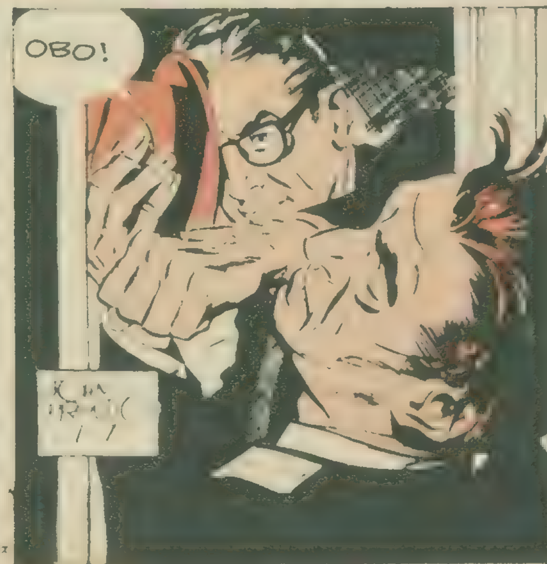

ТИ СЕ САД ОДМОРИ, МАРВА! ЈА МОРАМ ДА ПУТУЈЕМ!
ЧЕКАЋУ ТЕ ОВДЕ, РИПЕ!

Сутрадан...
НЕКА НЕКО ПАЗИ НА СПОРЕДНА ВРАТА!
БЕЗ БРИГЕ, РИПЕ!

САМО ДА ЈЕ КОД КУЋЕ!

ДОБРО ЈЕ... ЧУЈУ СЕ КОРАЦИ!

ШТА ЈЕ?

ОВО!

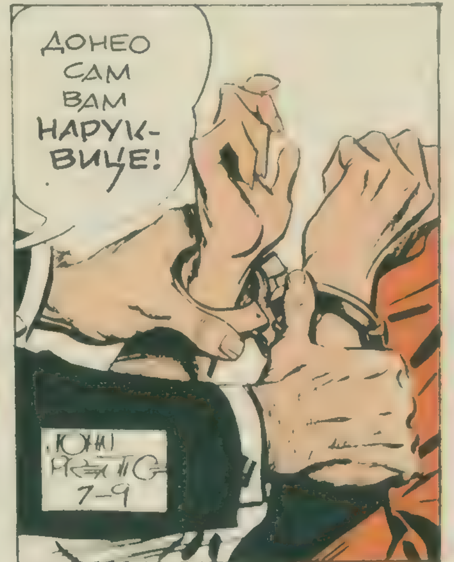

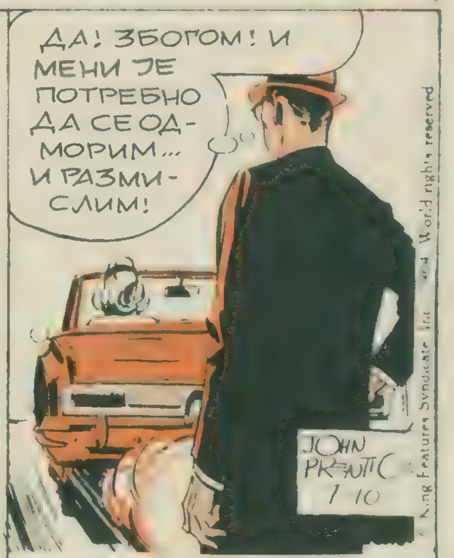

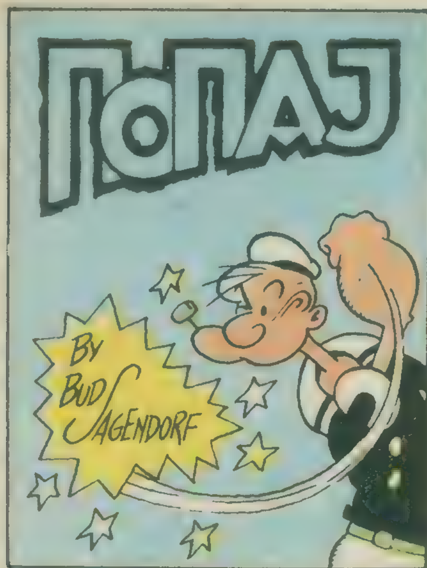

У ИДУЋЕМ БРОЈУ КОМПЛЕТАН СТРИП: **МАНДРАК - Зачарана кућа**

ПОПАЈ
By Bud Sagendorf

СВРАТИЋУ МАЛО ДО ПОПАЈА!
МОЖДА ЗА ДАНАС ИМА У ПЛАНУ ЗАЈЕДНИЧКИ РУЧАК!

А РУЧАК ЈЕ БАШ ФИНА СТВАР!
ПОПУЊАВА ВРЕМЕНСКУ ПРОВАЛИЈУ ИЗМЕЂУ ДОРУЧКА И ВЕЧЕРЕ!

КИЋА... С ВРЕЋОМ! ХМ?! ДАО БИХ ГЛАВУ ДА ЈЕ КРЕНУО НА ИЗЛЕТ!

А У ТУ ВРЕЋУ СИГУРНО ЈЕ СТАЛО БРДО СЕНДВИЧА!
ХЕЈ, КИЋО!

КОЛИКО ИХ ИМА У ВРЕЋИ? КАЖИ САМО БРОЈ!
А? **ДВА**, ПЕРО!
?
?

КАО ДУГОГОДИШЊИ ПРИЈАТЕЉ ТВОГ ПООЧИМА ЗАХТЕВАМ ДА ПОЛОВИНУ ДАШ МЕНИ!
СМЕСТА!
АЛИ, ПОПАЈ ЈЕ КАЗ'О...

ВИШЕ САМ НЕГО СИГУРАН ДА БИ И ПОПАЈ ВОЛ'О ДА ТИ **ТО** ПОДЕЛИШ СА МНОМ!
?
?
?
?

ДОБРО, ПЕРО! ДАЋУ ТИ ЈЕДНУ!

НЕ ЗНАМ САМО ШТА ЋЕ МУ **ЈЕДНА** СТАРА ПОПАЈЕВА ЦИПЕЛА!
ПЛОП!
?
?
BUD SAGENDORF

ИЗАБРАНИ РОБИНЗОНИ! ЗАВРШЕНА НАГРАДНА ИГРА БЕОГРАДСКЕ БАНКЕ И »ПОЛИТИКИНОГ ЗАБАВНИКА«

»ТРАЖИМО МАСКОТУ ЗА ЂАЧКУ ШТЕДЊУ«

СПРЕМНИ ЗА „CALYPSO"!

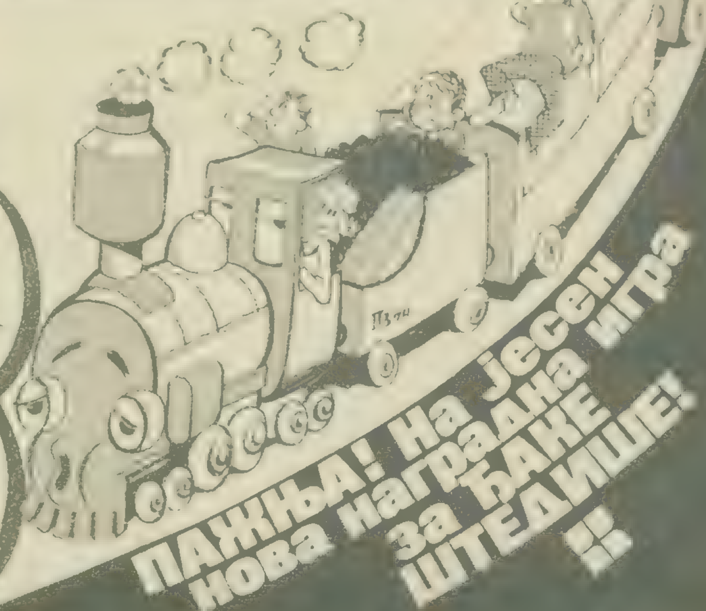
Између 6000 радова стручни жири изабрао 33! Победили најбољи цртачи-штедише и заслужили да проведу седам дана у крстарењу дуж Јадрана. Њихова имена доносимо на овој страни а сва детаљна упутства о путу примиће поштом. Још 1001 читалац добија пакет са хит мајицом!

ОНИ ПУТУЈУ НА МОРЕ

1. Јовица Вуковић, Земун, Милана Узелца 17, 174 цм, 117003239; 2. Драгана Дурман, Лешница, Вере Благојевић 9, 166 цм, 102; 3. Драган Станковић, Железник, Драгојла Дудића 6/4, 179 цм, 105211729; 4. Инга Михаиловић, Београд, Радивоја Кораћа 1а, 133 цм, 313803625; 5. Нина Аврамовић, Велика Плана, Момира Гаића 8, 134 цм, 3880; 6. Сташа Чимбур, Загреб, Задарска 9а, 150 цм, 7200—1691; 7. Бојан Заношкар, Београд, Незнаног јунака бр. 6, 160 цм, 413707547; 8. Јордан Тадин, Каштел Камбеловац, Ул. Каштеланских одреда, 180 цм, 21291; 9. Милош Пантовић, Београд, Колашинска 4, 176 цм, 413100928; 10. Мирослав Вукојичић, Бијело Поље, III санџачке 15, 162 цм, 98192; 11. Деана Драговић, Београд, Далматинска 94а, 154 цм, 111807727; 12. Бранислав Бараћ, Зрењанин, Руже Шулман V, 184 цм, 293/II 686381; 13. Назим Чаровац, Нови Пазар, Сарајевска 10/1, 153 цм, 16526; 14. Владимир Драговић, Београд, Далматинска 94а, 148 цм, 111705118; 15. Јовица Пенчић, Бољевци, М. Тита 314, 167 цм, 120013614; 16. Гордана Хасил, Пула, Јурице Калића 15/III, 167 цм, 13970; 17. Драгана Чолаковић, Ниш, Н. Н. Тесле, Нишка 51, 155 цм, 88808; 18. Мила Маричић, Чачак, Потес Јездинско поље 69, 135 цм, 63926; 19. Небојша Дивјак, Сарајево, Трг Пере Косорића 29/I, стан 26, 164,5 цм, 30153; 20. Ликошек Мајда, Београд, Михајла Гавриловића 27, 141 цм, 348145; 21. Жељка Лекић, Сесв. Краљевец, Творничка III/9, 168 цм, 1698; 22. Драган Чакован, Борча, Призренска 4, 176 цм, 300455; 23. Амелија Поповић, Београд, Коче Капетана 39/II, 160 цм, 413611442; 24. Ранко Шоћ, Титоград, И. Вујошевића 24, 170 цм, 1087; 25. Братислав Јанковић, Ниш, Сарајевска 29д, 158 цм, 93811; 26. Дејан Деспотовић, Нови Београд. Отона Жупанчича 8/38, 180 цм, 312745; 27. Александар Марковић, Ковачица, И. Л. Рибара 76, 136 цм, 412612216; 28. Сава Коларски, Црепаја, Београдска 12а, 155 цм, 317504010; 29. Зоран Јевремовић, Младеновац, Милосава Влајића 72, 152 цм, 2256; 30. Маринко Четваи, Стари Жедник, Раде Кончара 342, 165 цм 413201716; 31. Александра Давидов, Вршац, 29. новембра 35, 140 цм, 10896; 32. Драган Даниловић, Београд, Страхињића Бана 22 151 цм, 592085; 33. Бранислав Јанковић, Кикинда, Загребачка 1/1 170 цм, 14995.

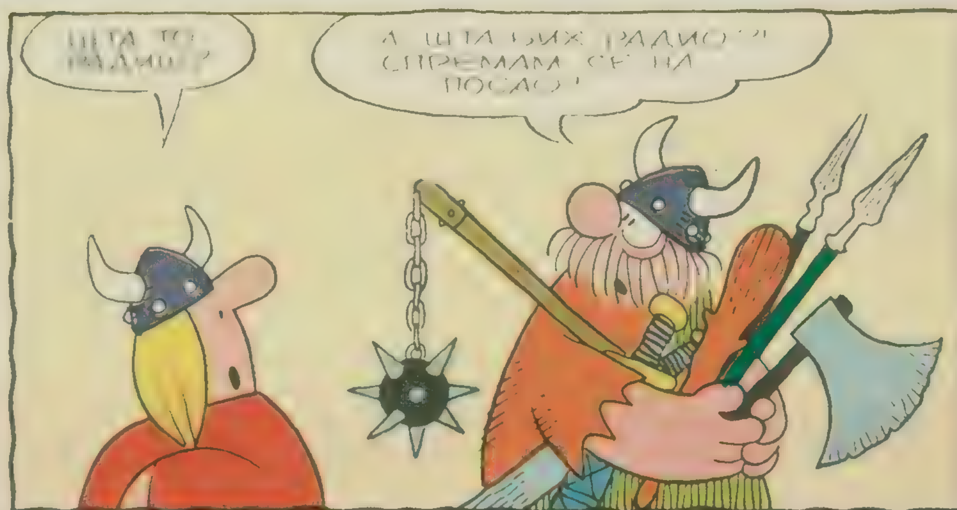
Капетан Иво Ковачевић са посадом и специјалном пратњом за награђене обећава мирну пловидбу али и узбудљиве доживљаје!

ПАЖЊА! На јесен нова наградна игра за ЂАКЕ ШТЕДИШЕ!

ХОГАР СТРАШНИ

КРАЉ ЈЕ ВЕРОВАО ДА ЈЕ СУНЦЕ

СВОЈОЈ ЖЕНИ ЛУЈ XIV ЈЕ КАО СВАДБЕНИ ПОКЛОН ДАО НАКИТ У ВРЕДНОСТИ ОКО ЧЕТИРИ МИЛИЈАРДЕ СТАРИХ ДИНАРА! АЛИ, У СЛУЧАЈУ СМРТИ ИЛИ РАЗВОДА МЛАДА ЈЕ МОРАЛА СВЕ ТО ДА ВРАТИ.

Ко још није чуо за Версај! То велелепно дело француске архитектуре из друге половине XVII века, седиште француских краљева почев од Луја XIV, и данас привлачи пажњу туриста из свих крајева света.

Кад је млади краљ Луј XIV одлучио 1661. године да почне изградњу Версаја, мало је ко могао и помислити да ће то бити највећи и најраскошнији савремени дворац на свету.

Изградњу дворца краљ је поверио тројици чувених уметника: Ленотру, стручњаку за паркове, Левоу главном архитекти, и Лебрену, главном сликару. Ова тројица су своје способности већ доказали на прекрасном дворцу Воле Виконт чије је подизање испразнило француску државну благајну и послало на доживотну робију Николаса Фукеа, његовог власника и француског министра финансија.

Неколико година касније овој тројици градитеља Версаја придружио се и Жил Ардуен Мансар који ће после Лебренове смрти постати главни архитекта Луја XIV. Мансур је, поред осталог, у версајском кругу 1864—86. године подигао чувену цркву Нотрдам.

На мочварном терену обраслом густом шумом, око тридесет километара југозападно од Париза, где се некад налазио ловачки замак Луја XIII прво је подигнута краљевска резиденција — дворац Версај, а онда више мањих двораца и паркова. Више од педесет година на уређењу ових здања радиле су хиљаде радника.

За дуге владавине Луја XIV у Версају се одвијао живот потпуно различит од свега што је до тада виђено у Европи. По његовим одајама одржавани су сјајни пријеми и балови на којима је француско племство показивало своју раскош и богатство стечено на туђем зноју и раду.

КАД СЕ ВЕЛИЧАНСТВО БУДИ

Свакодневни живот у дворцу почињао је церемонијом краљевог устајања из постеље. Тај важан чин обављао се у присуству целе краљевске породице, свих присутних министара, највиших дворана и особа које је владар посебно желео да почасти. Ова сцена је у краљевој младости на неки начин и могла бити занимљива а касније се претворила у праву мору за све који су морали да јој присуствују. Било је мучно сваког дана гледати по један сат како се краљ буди, облачи и умива користећи уместо воде и сапуна огромне количине парфема који је у то време био веома популаран.

Докони и расипнички живот краља и његове околине у Версају био је другачији него што је то показивао његов спољашњи сјај. По нашим данашњим мерилима он чак не би био сматран нимало удобним.

У Версају није било купатила, а уместо тоалета коришћене су ноћне посуде. Како су ујутро морале да се празне, то се обично чинило кроз прозор. Треба при том имати у виду да је чак и у краљевим одајама. у Версају свакодневно било око 22.000 људи! Недељни трошкови за издржавање Версаја износили су понекад 250.000 ливри или око милијарду старих динара!

РАЗМАЖЕНИ ПАЖЕВИ

Хладноћа је била главни непријатељ версајских житеља. Огромне сале, у којима су се налазили више украсни него корисни камини, биле су зими праве леденице. Хладно је било чак и у краљевим одајама. Да би се некако угрејао Луј XIV је облачио по два пара одела, два-три пара чарапа, а хладнијих дана рукавице није уопште скидао. И дворани су се сналазили како је ко знао. У таквим тренуцима многи су искрено желели да се замене са послугом из дворске кухиње где је даноноћно буктала велика ватра.

Уопште, велелепни и раскошни Версај пружао је чудан призор. По његовим мраморним ходницима могли су се срести не само лепо одевени племићи и дворске даме већ и свакојаке животиње: понеки залутали магарац, краве и козе јер су дворани сматрали да имају право да уводе у Версај животиње које су им потребне. И данас се у версајском музеју чува наредба о увођењу животиња у двор и дворске ходнике. И не само то. Кроз чувену „галерију огледала" пролазиле су читаве поворке лакеја који су вукли цепанице или воду, а по терасама и предсобљима врвело је од трговаца-торбара који су нудили своју робу.

Напаст своје врсте представљали су дворски пажеви којих је било мноштво у Версају. Ова размажена племићка деца изводила су најразноврсније несташлуке а често и не баш много безазлене испаде. Тако су једном пустили дивље свиње које су биле затворене у близини краљевих штала. Пошто су уз пут распориле неколико коња, свиње су се разбежале по версајском парку. Чак ни пуну годину дана после овог случаја краљ није смео да се прошета кроз парк без оружане пратње.

СВАДБЕНИ ДАР НА ЗАЈАМ!

Познато је да Луј XIV био човек доброг апетита, али оно што је свакодневно само за један оброк изношено на његов сто просечан човек не би могао да поједе ни за месец дана.

За почетак краљ је добијао две супе, једну од петла, другу од јарабица и купуса који је у то време био новитет на трпези и као такав веома модеран и скупоцен. Затим једну супицу од пилећих крести, мало предјело од млевених јаребица и голубова, па печену телетину гарнирану јаребицама, па шест пилића у аспику, две пуњене јаребице, три голуба у сосу, десет дроздова на жару, два ћурана на ражњу, три дебела, печена петла... На крају су долазиле огромне количине колача и слаткиша.

Краљ је јео сам, седећи за великим четвртастим столом, док су око њега на пристојном растојању стајали дворани и посматрали. Краљев рођени брат придржавао је његов салвет стојећи као и остали. Само понекад догађало се да га краљ позове да седне. За време обеда краљ се служио само ножем. Јео је прстима иако је виљушка на француском двору била у употреби већ пуних педесет година. После ручка који је обично трајао пуна два сата повлачио се у своје одаје да се пресвуче, а онда се извозио кочијом у шетњу по версајском парку или по оближњој шуми Фонтенбло да лакше свари огромну количину хране.

Када је Луј XIV ступио

на престо, нашао је празну благајну и касније је морао да залаже крунски накит као гаранцију за државне дугове. У време кад се венчао са шпанском принцезом Маријом Терезијом, млада је од краља добила накит у вредности од 950 хиљада ливри — око четири милијарде старих динара! Али млада је овај накит добила тако рећи на зајам јер је у случају смрти или развода морала да га врати државној благајни. У то време толико је отприлике износила годишња плата хиљаду виших државних чиновника.

ДИЈАМАНТИ, ЗЛАТО И СРЕБРО

Луј XIV био је познат као страсни сакупљач драгог камења које је преко својих посредника куповао по целом свету. Међу највреднијим примерцима које је унео у своју колекцију били су „португалско огледало", „велики санси" (53 карата), плави дијамант, касније назван „хоуп", дијамант „хортензија" (20 карата) и многи други.

Накит и драго камење нису Лују XIV служили само као украс. Њима је куповао услуге, политичке концесије, људе. Када је 1672. године посетио Холандију, забележено је да је разним особама поклонио десетине бурмутица са својим портретом украшеним дијамантима у укупној вредности од око две стотине милиона динара. Поклонио је и прстење у вредности од око седамдесет милиона, златне ланце у вредности од око сто милиона динара... За време ове посете само на поклоне потрошио је око четири стотине и петнаест милиона динара.

Дванаест година касније краљеви поклони достигли су вредност око милијарду и три стотине милиона динара!

Невероватан луксуз живота у Версају није се, наравно, огледао само у драгом камењу. Приватна краљева сребрнина била је тешка дванаест и по тона, а сребрно посуђе и украси за велике свечаности износили су округло двадесет тона.

Године 1672. израђен је за Луја XIV сто од сребра, тежак 371 килограм. Касније је начињено још десет клупа од по 45 килограма сребра, 170 великих сребрних свећњака за „галерију огледала" тешких две тоне. По краљевој жељи неколико година касније уграђени су у салу за банкете галерија и две ложе од сребра тешке једну и по тону! Сваки камин у краљевим просторијама био је обложен са око две стотине килограма сребра, често позлаћеног. Чак и краљева ноћна посуда, наравно од позлаћеног сребра, била је тешка један и по килограм, а сребрне пљуваонице 55 килограма!

Никада раније ниједан европски владар као Луј XIV није био окружен толиким бројем људи који су му, хтели то или не, били покорни. Тај мали човек (био је висок једва 160 сантиметара, плус двадесетак сантиметара потпетица и перике) умео је да око себе створи атмосферу пуну страхопоштовања. Чак и такви умови као што је био Молијер нису сматрали за понижење да му се додворавају својом поезијом.

ШУМА ЈЕ НЕСТАЛА!

Једног дана Луј XIV шетао је с маркизом Антеном, главним управником краљевих замкова, вртова и радионица.

— Колико сам вам пута већ рекао да ми се ова шума не свиђа — рекао је краљ маркизу. — Заклања ми видик из двора!

— Ако ви желите, сире — спремно је дочекао маркиз — сво дрвеће може овог тренутка нестети.

— Да видимо, господине Антен — добацио је Луј XIV неверујући ниједног тренутка маркизовим речима.

Маркиз је у том тренутку дунуо у прсте и из шуме се зачуло снажно крцкање и ломљава, а затим је дрвеће, све до једног, пало на тле. Краљ се само насмејао и продужио шетњу. А ево како је маркиз успео да испуни његову жељу: наредио је претходног дана да се дрвеће претестерише, али тако да остаје усправно. А онда је, пред уобичајену краљеву шетњу, сакупио неколико стотина радника и рекао им да, добро скривени у шуми, сва стабла повежу ужадима и да их на његов знак оборе на земљу!

КОЛИКО ЈЕ КОШТАО ВЕРСАЈ?

Пред смрт Луја XIV 1715. године Версај је био углавном завршен. Цео двор се у њега уселио 1682. године, а две године касније започела је изградња Великог Тријанона који је требало да буде приватни краљев двор у дубини версајског парка. Изградња овог дворца настављена је тек тридесет и две године после смрти Луја XIV. Нешто касније подигнут је и Мали Тријанон.

Колико је коштала Француску изградња Версаја?

Разни подаци дају о томе различите процене. Према првој процени пред избијање револуције изградња Версаја коштала је три стотине милиона ливри. Мирабо је израчунао милијарду и две стотине милиона ливри, али изгледа да је најближа истини процена од девет стотина педесет милиона ливри, односно тридесет и осам милијарди нових динара, за грађевинске радове и уређење паркова. Међутим, процена скулптура, фресака, таписерија, резбарија, позлата није уопште могућа. О вредности намештаја, или подацима као што је онај да је само за осветљење краљевских одаја у данима свечаности паљено 100.000 свећа дневно, не може се ни говорити.

Да би се схватило шта је за државну благајну значила изградња Версаја, довољно је навести само неколико података.

Фасада централног дворца, дугачка је 580 метара, има 375 прозора. У том делу дворца смештена је црква дугачка око 40 а широка 28 метара, позориште са три галерије, стотинак апартмана...

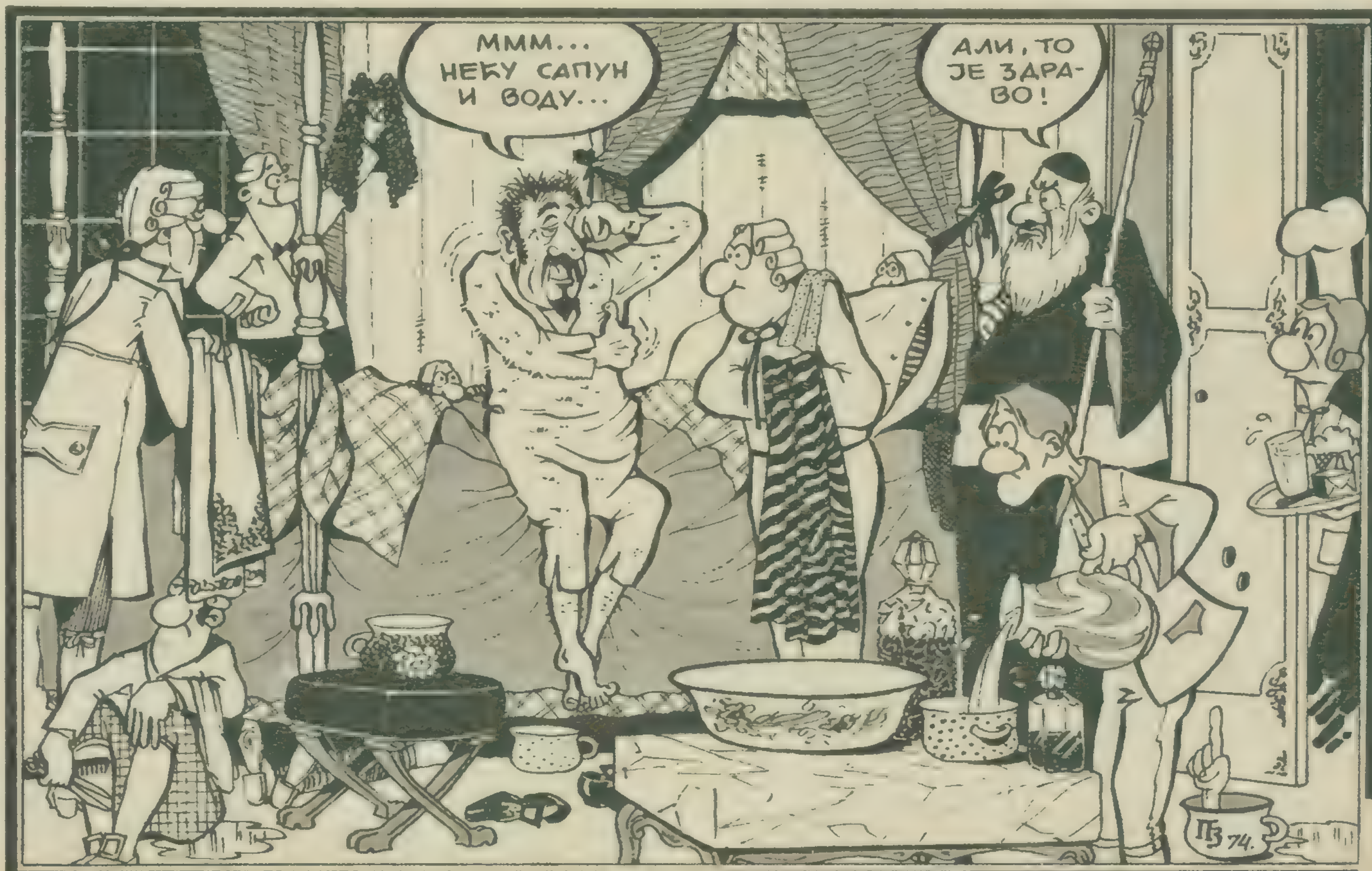
Чувена „галерија огледала" дугачка је 71 метар, широка 10,5 а висока 13 метара. Обложена је са 483 огромна огледала а вредност огледала у то време била је готово равна вредности сребра.

„Галерија битака" дугачка је око 120 метара, а таваницу балске дворане од преко 300 квадратних метара радио је сликар Франсоа ле Ман пуних шест година.

Површина кровова дворца, са конструкцијом од ариша, износи равно једанаест хектара а парк се простире на десет хектара!

Изградња Версаја испразнила је француске благајне. Али, тај исти Версај данас их пуни огромном количином девиза које остављају туристи из целог света. Они долазе да виде чудо од лепоте у коме је живео један краљ који је веровао да је Сунце.

Д. А.

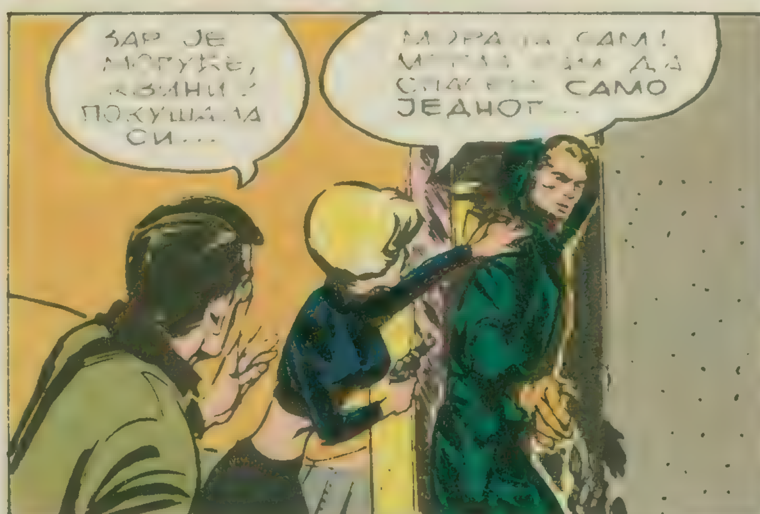
Дан BARRY

ФЛАШ ГОРДОН

У ПРАВУ СИ, ФЛАШЕ! ТО ЈЕ НАША ФЛОТА!
ПА КАЗАО САМ ТИ, РЕГ!

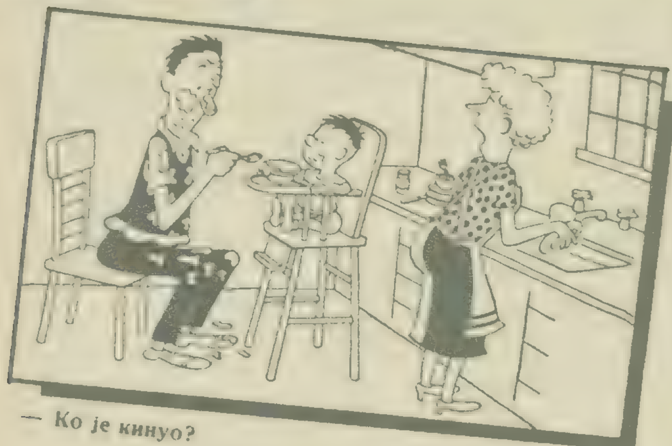

ПОЗИВ НА ПРЕДАЈУ!

хумор

— Ко је кинуо?

— Имаш ли гумицу?

— Запамти, Перо! Мајмунима не треба никада веровати!

— Само мали осмех. Не рекламирате пасту за зубе!

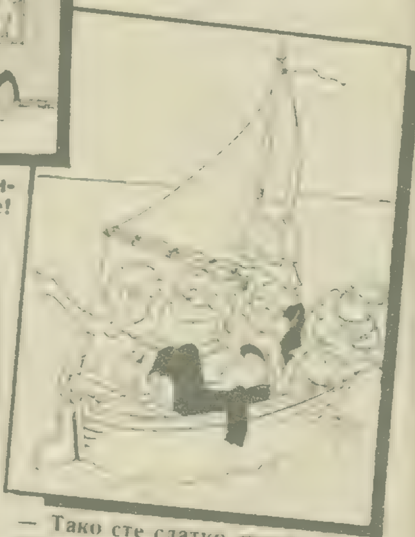
БЕЗ РЕЧИ

— Требало би да угасите пикавце пре него што их баците!

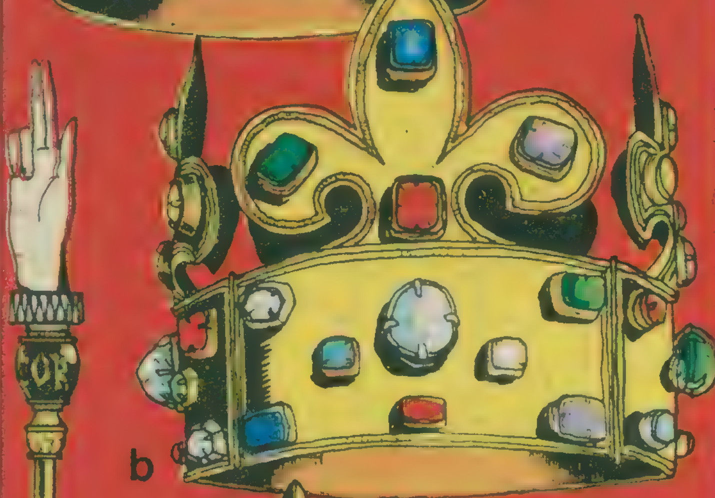
БЕЗ РЕЧИ

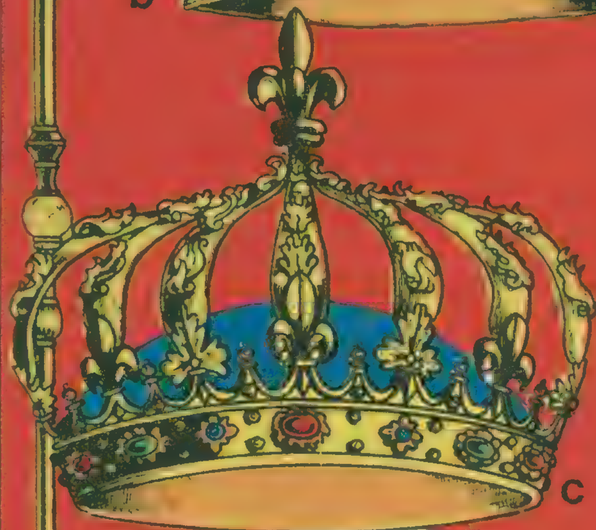

— Тако сте слатко спавали да нисам имао срца да вас пробудим кад је наишао један брод...

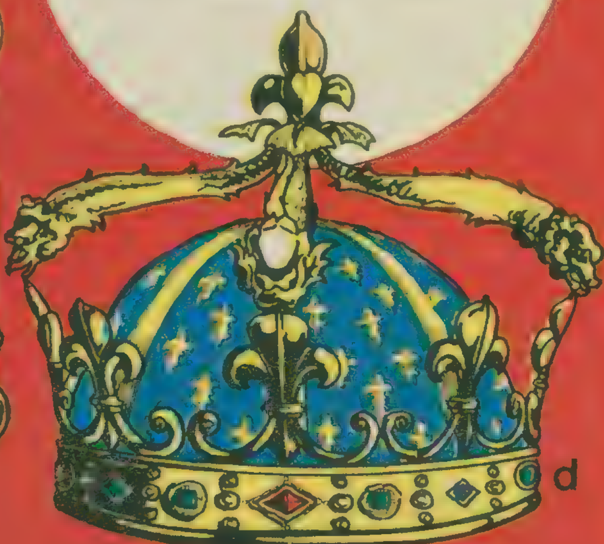
ВЕРСАЈ

У богатој заоставштини Луја XIV нашле су се и ове круне четворице француских владара: а) круна Луја IX (владао 1226 — 70), б) круна Филипа Лепог (владао 1285 — 1314), ц) круна Хенрија IV, првог француског владара из бурбонске династије (живео 1553 — 1610), д) круна француских престолонаследника, е) скиптар Филипа Лепог.

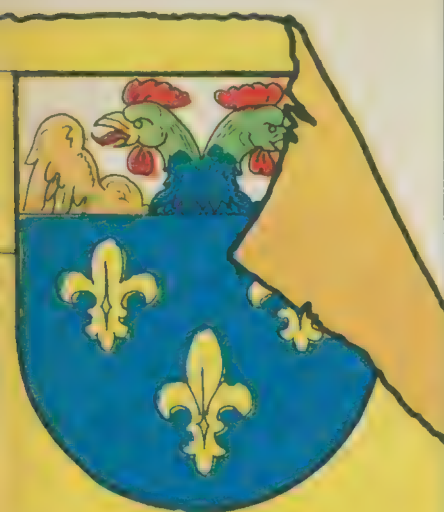

Официр гарде Луја XIV

КАРДИНАЛ МАЗАРЕН — Кад је 1643. године умро Луј XIII, на престолу је требало да га наследи син Луј, касније познат као Луј XIV. Како је престолонаследник имао тада само пет година, Француском је владала његова мајка Ана Аустријанка, али стварну власт је, све до своје смрти 1661. године, имао кардинал Мазарен. Овај политичар ретких способности успео је најпре да се са положаја секретара римских кнежева Колона уздигне до догдавника чувеног француског кардинала Ришељеа иако није био свештеник. После Ришељеове смрти наследио је његов положај а затим ступио у тајни брак са удовицом Луја XIII Аном Аустријанком, мајком Луја XIV.

МАПА ВЕРСАЈСКОГ ПАРКА

ПОСЛЕ СВОЈЕ БЕСКОНАЧНО ДУГЕ ВЛАДАВИНЕ ЛУЈ XIV, ПОЗНАТ КАО КРАЉ СУНЦЕ, ОСТАВИО ЈЕ ФРАНЦУСКУ ГОТОВО ПРЕД БАНКРОТСТВОМ, АЛИ БОГАТИЈУ ЗА ЈЕДАН ВЕРСАЈ! ЧУВЕНИ АРХИТЕКТИ, ГРАДИТЕЉИ ОВОГ РАСКОШНОГ ДВОРЦА, СТВОРИЛИ СУ ОД ВЕРСАЈА ЈЕДНО ОД НАЈЗНАЧАЈНИЈИХ ДЕЛА БАРОКНЕ АРХИТЕКТУРЕ: У ЊЕМУ ЈЕ СВА ВЕЛИЧИНА, СЈАЈ И РАСИПНИШТВО БУРБОНСКЕ ФРАНЦУСКЕ. ИЗА ГЛАВНЕ ЗГРАДЕ ДВОРЦА, НА ЧИЈОЈ ФАСАДИ ДУГАЧКОЈ 580 МЕТАРА ИМА 375 ПРОЗОРА, НАЛАЗИ СЕ ВЕЛИКИ, БРИЖЉИВО УРЕЂЕНИ ПАРК СА ПОСЕБНИМ ЗДАЊИМА ЗА КРАЉИЦУ, МАРКИЗЕ И КРАЉЕВЕ ЉУБИМЦЕ, С ВЕШТАЧКИМ ЈЕЗЕРИМА И 1.400 ВОДОСКОКА, КИПОВИМА И БИСТАМА. У ЊЕМУ ЈЕ КАСНИЈЕ, У ВРЕМЕ ЛУЈА XVI, САГРАЂЕН ЧИТАВ ЈЕДАН ЗАСЕЛАК СА ВОДЕНИЦАМА КОЈЕ НИКАД НИСУ РАДИЛЕ ДА БИ БЕСКРАЈНО РАСИПНА МАРИЈА АНТОАНЕТА МОГЛА ДА ДОЖИВИ СЕОСКУ ИДИЛУ!

Војвода од Ангијена као „краљ Индије"

Луј XIV у крунидбеном орнату француских краљева и са мачем Карла Великог

НИКОЛАС ФУКЕ И ЖАН-БАТИСТ КОЛБЕР — Кардинал Мазарен створио је од Француске моћну апсолутистичку монархију и, сад већ пунолетном, краљу Лују XIV оставио двојицу људи који су, сваки на свој начин, непосредно везани за судбину Версаја. Били су то Николас Фуке и Жан-Батист Колбер. Николас Фуке, министар финансија још из времена кардинала Мазарена, искористио је свој положај и новцем из државне благајне саградио себи величанствен дворац Воле Виконт. Идеја да позове краља на један од својих многобројних пријема скупо је коштала Фукеа. Краљу се дворац допао, али је министра Фукеа послао на доживотну робију због тога што је опљачкао државну благајну. После овог догађаја краљ је одлучио да почне изградњу великог краљевског дворца. Новац за овај подухват обезбедио му је нови министар финансија Жан-Батист Колбер, огорчени Фукеов противник.

ХИТ СТРАНА

ПЕСМА НЕДЕЉЕ:

ЛЕГЕНДА

Музика: Предраг Јовичић
Текст: Петар Јанковић
Изводи група САН (Фестивал „Омладина 74“)

Легенда каже, ноћ је била,
са пусте хриди чула се лира.
Девојка дивна, морска вила
на хладној стени седи и
свира.

Чудна светлост наједном
плану,
пред ноге вили нешто паде
и она виде као по дану
разби се звезда на комаде.

И онда вила лиру узе
да свира звезди што је пала.
Низ дивно лице клизе сузе,
ка мору тече река мала.

ПЕСМУ НЕДЕЉЕ: ЛЕГЕНДА можете чути у понедељак 8. јула ове године у емисији ВЕЧЕ УЗ РАДИО која се налази на I програму Радио-Београда од 20.00 до 22.00 часа!

ОМЛАДИНА 74.

Петком у Забавнику, а понедељком на Радио-Београду I, у емисији ВЕЧЕ УЗ РАДИО, најбољи певачи, ансамбли и хитови!

Млади Сарајлија Фарук Хасанбеговић апсолутни је победник 14. фестивала младих композитора „Омладина 74“ који је у другој половини маја одржан у Суботици. Његова песма „Останите ту“ у извођењу сарајевског певача Ивице Томовића проглашена

је за најбољу од свих 733 приспела рада за овај фестивал: припала јој је и прва награда стручног жирија и награда публике.

Друга награда стручњака додеље је певачу групе САН Предрагу Јовичићу, који се сада први пут представио као аутор музике за песму ЛЕГЕНДА. Треће место освојила је Славица Стојковић за мелодију „Где је љубав“ у извођењу новосадске групе СУНЦЕ.

Публика је друго место доделила Милану Уквићу за песму „Она“. Ову композицију извео је Бора Платиша коме је припала и награда намењена најбољем интерпретатору. Треће место освојио је ветеран овог фестивала Габор Ленђел за мелодију „Немам времена“ коју је извела добра сарајевска група ИНДЕКСИ.

Специјалну награду Савеза композитора Југославије добио је љубљански кантаутор Марко Брецељ за мелодију „Душа ин јаз“. Награду за најбољи текст освојили су Новобеограђани Мира и Спира који су написали стихове за композицију „Заклетва“.

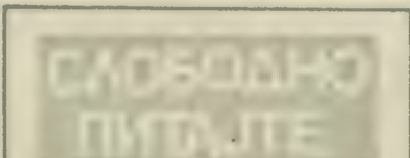
МИ МЛАДИ

У оквиру фестивала у Суботици одржана су и два поноћна програма слободних музичких форми под називом МИ МЛАДИ. На овим концертима представило се двадесетак извођача акустичне музике. Осим већ познатих интерпретатора овог жанра — Јадранке Стојаковић, Срђана Марјановића, ансамбла „С времена на време“, „Сунце“ и „Камен

на камен“ — публици су представљени и многи дебитанти од којих треба издвојити групе „Милозвучна радионица“ из Ниша „Заједно“ из Београда и „Изгрев“ из Скопља, као и Марка Брецеља из Љубљане, Марјана Секулића из Сиска и веома забавног Јосипа Иванковића из Загреба.

Из године у годину програми слободних музичких форми изазивају све већу пажњу и добијају више простора што је за похвалу јер тако, по правилу, увек упознамо бар неколико талентованих аутора и музичара.

Гледајући ТВ пренос из Суботице примијетио сам да је група СУНЦЕ наступила без дјевојке која је са њима пјевала у Опатији и Београду и која је била на постеру групе објављеном у „Политикином забавнику“. Интересује ме шта је било са њом?

Г. Јовановић,
48000 Госпић

Весна Чипчић није више члан групе СУНЦЕ. Због студија — студент је Академије за позориште, филм, радио и телевизију у Београду — није могла да се одазове свим обавезама тако да је непосредно пре фестивала у Суботици напустила овај састав.

СУДБИНА

МОИРА је најпријатнија новост београдске поп-музике у 1974. години. Овај квинтет, чије име на грчком значи „судбина“, настао је пре неколико месеци од некадашњих чланова познатих састава „Договор из 1804“, „Смели“ и „Битници“. Свака од тих група била је позната по нечему. „Договор из 1804“ истицао се сопственим композицијама, интересантним аранжманима и вишегласним певањем. „Битници“ су били познати као атрактивна рок група, док су „Смели“ више година важили за комерцијалан и веома професионалан састав. МОИРА је све те особине сјединила. Музика ове групе одмах је наишла на леп пријем код публике.

МОИРУ чине Драган Великић, оргуље и клавир; Сава Јојић, гитара и певач; Дејан Васиљевић, певач, конго бубњеви и блок флаута; Боба Орлић, бас гитара и певач и Мирослав Карловић, удараљке и флаута.

САН

После три године постојања једна веома добра група дочекала је својих пет минута. То је београдски трио САН који је у првој половини ове године освојио највише признања. После великог успеха плоче са песмом „Анабела“, члан групе Сања Илић осваја као композитор признање на Опатијском фестивалу. Његовој композицији „Ти си обала та“ у извођењу Бисере Велетанлић припало је треће место. На Београдском пролећу трио је, пратећи ову певачицу, заузео друго место. Последњи запажен успех је протекли фестивал у Суботици где је САН освојио другу награду стручног жирија за композицију „Легенда“ певача и гитаристе Предрага Јовичића.

САН није ново име на београдској поп-сцени. Ова, како је зову, „мала супергрупа“, настала је још почетком 1971. године. Оснивач и вођа групе је талентовани композитор и оргуљаш Александар Сања Илић. Сакупио је некадашње чланове групе „Смели“, „Самоникли“, „Беле вишње“ и „Враголани“ и покушао да направи ансамбл који би гајио „компромисну музику“: да свира и модерну рок-музику али истовремено да буде и забаван и комерцијалан. Новоосновани квинтет је започео веома добро али су прави успеси и афирмација изостали и то највише због тога што су сви чланови истовремено били и редовни студенти. За непуне три године САН је снимио три плоче и учествовао на више фестивала. Средином прошле године оригинална постава се распала пошто су неки чланови отишли у ЈНА а неки прешли у друге групе.

Почетком ове године настала је нова група са старим именом. Члановима из старе групе, Сањи Илићу и Предрагу Јовичићу, придружио се Александар Стојић кога памтимо из старих београдских група „Договор из 1804“ и „Сломљена срца“. Први успех је плоча „Анабела“ за коју многи тврде да је једна од најбољих композиција наше музике у првој половини 1974. године. Касније су дошли фестивали у Опатији, Београду и Суботици. Све сами успеси!

Треба поменути да је члан групе Александар Илић један од најпознатијих младих композитора у Југославији. Његове песме изводе, између осталих, Бисера Велетанлић, „Лутајућа срца“, Тома Крижманић, Драган Антић, Лола Новаковић и други.

Трио „Сан“ чине: **Александар Илић** — композитор, аранжер, оргуљаш, клавириста, гитариста и певач; **Александар Стојић** — композитор, гитариста бас-гитариста, усна хармоника, флаутиста и певач; **Предраг Јовичић** — композитор, певач, гитариста. Свира на разним удараљкама.

У снимањима основној постави групе помажу пријатељи: бубњари Грујић Бранислав и Лазар Тошић и бас гитариста Андра Тодоровић. ПЛОЧЕ ГРУПЕ САН: „Хелена“ (ПГП 1971); „Нека овај дан буде празник“ (ПГП 1972); „Папирни бродови“ (ПГП 1973); „Анабела“ (СТУДИО Б 1974) и „Легенда“ (ПГП 1974).

АДРЕСА ГРУПЕ САН: САН, ц/о Јовичић, Булевар револуције 223, 11000 Београд.

ГРУПА **САН** - БЕОГРАД

Снимио: Љ. Патрногић

Фантастична прича

РОЏЕР БЕЈКЕР

БЕТОНСКО О

Када је први пут то нашао Сајмон ником није казао. Сакрио га је на дну џепа свог тамносивог комбинезона и вратио се деци која су се играла у песку. Увече га је, да мама не примети, стрпао под јастук. Џејн га је пољубила пред спавање и за собом затворила врата. Тек тада га је извукао испод јастука и, наслоњен на лакат, почео да га разгледа.

Било је то нешто њему сасвим непознато: меко, савитљиво под прстима, а ипак се није ломило. И било је дивне, за Сајмона потпуно нове боје. И мирис је био чудан... Сајмон га је помирисао једном, па још једном. Трудио се да погоди шта би то могло бити, да ли је то икад раније видео. Али, кад неко има пет година не размишља дуго ноћу јер сан брзо дође.

Забрањено за децу!

Сутрадан је то потамнело и могло се растрљати на длану. Сајмону је због тога било криво и пошао је да нађе друго. Најпре се мало поиграо на песку а затим је претрчао дечје игралиште и спустио се низ беле степенице на доњу бетонску зараван. За децу је та зараван била забрањена територија.

Сунце је пекло. Сајмон је стајао на троугластој заравни ограђеној зидом са две стране. Трећа страна спуштала се окомито и дубоко доле. Осврнувши се да би се уверио да га нико не гледа, кренуо је према углу где су се зидови састајали. Међутим, зидови нису били потпуно спојени и Сајмон се провукао кроз узан отвор између њих.

— Шта то имаш, Сајмоне? — запита Џејн кад је малишан, још задихан и прашњав, упао у кућу да се мало поткрепи.

— Ништа нарочито, мамице — одговорио је. Али, све на њему одавало је да не говори истину и Џејн се насмеја. Држећи руку на леђима, он се постранце примицао својој соби трудећи се да јој измакне.

— Дођи овамо и покажи ми.

Оклевајући пружио је руку и отворио песницу.

Џејн се следила. Најзад, трудећи се да он не примети како јој глас дрхти, запита га:

— Где си то нашао?

Мама ће се љутити ако јој буде признао да се спуштао на доњу зараван, тако близу провалије.

— Па, тамо... — и он неодређено показа руком.

— Тати ћеш показати место где си то нашао.

— Не љути се, мамице, молим те — и Сајмон се заплака.

— Не љутим се, мили — загрли га она дрхтећи. — Заборавимо на то. — Сузе су јој капале по његовој плавој коси. — А сад иди и опери руке.

Окренута прозору посматрала је свој длан и на њему оно што је узела од Сајмона. Зажелела је да га одмах баци у олук за смеће па да тамо под гомилом кутија од конзерви иструли и претвори се у прах. Али, бацити значило је сакрити. А сакрити би било исто што и потписати себи смртну пресуду. Џејн је знала како су власти у таквим случајевима неумољиве. Једва је чекала да се Роберт врати.

Његова тајна

Њихов стан био је високо, на тридесет другом спрату. Дубоко испод њих протезао се пут што је водио од Северне Шкотске до обале Средоземља, пресецајући Енглеску, премошћујући Ламанш, делећи надвоје Француску да би се тамо спојио са сличним путевима који су долазили из Скандинавије и Шпаније.

Читава околина била је заслепљујућа, посматрана чак и кроз тамне наочаре које су овде биле за све обавезне. Докле год је поглед допирао светлост се одбијала од блиставих стаклених зидова стамбених блокова, фабрика и надлештава.

— Шта ћеш да радиш с тим, мамице? — задрхтала је од синовљевог гласа јер није приметила кад се вратио у собу.

— Ставићемо то овде док се тата не врати с посла. — Сад је требало говорити што равнодушније као да је у питању комадић најобичнијег метала или шареног стакла.

Џејн је извадила једну посуду, напунила је водом и растворила у њој велику кашику белог праха. Док је Сајмон пио то што су називали млеком, Џејн га као узгред упита:

— Јеси ли то још коме показао?

— Не, то је тајна, моја тајна. Већ сам три нашао.

Џејнино срце стегло се од новог налета страха: три!

— А шта си урадио с осталима? — запита док јој је кроз главу пролазило: можда их је оставио у лифту, на песку за играње, у базену.

— Бацио сам их. У одвод за смеће. Нису више били лепи. Први је поцрнео и омекшао, други је сасвим пожутео и осушио се. Шта је то, мама?

— Не знам, Сајмоне. Можда ће ти тата рећи — журно је одговорила. Само да малишан не осети шта се у њој збива. — Иди сад, мало се истрчи, а можеш и да пливаш у базену. Само пази да се пре кише вратиш кући.

Неразумљива реч

За време жарких летњих дана Министарство за време свакодневно је од шест до осам часова пуштало кишу. Да би се ваздух мало освежио а бетон опрао.

Сајмон је већ одлазио машући својим малим убрусом. Волео је да плива и осећао се сигуран чак и у базену за одрасле.

Џејн је гледала за њим. Ако стварно Сајмон ником ништа није казао, можда ће избећи да се власти умешају. Сетила се недавног Сајмоновог разговора с оцем.

— Тата, шта је то „цветати?"

— То је кад се из нечег нелепог и обичног развије нешто пријатно и допадљиво.

— Мени је та реч неразумљива, тата — није одустајао Сајмон. — Како је постала?

Сајмон је увек питао како је постала ова или она реч, нарочито откако му је Роберт објаснио да су облакодери, изграђени пре неколико стотина година, добили то име јер су некада људи веровали да те високе грађевине стварно додирују и парају, деру облаке.

Роберт је тад окренуо главу. Било му је тешко да сину каже неистину, да не зна откуд је потекла реч „цветати". Касније се пожалио Џејн: „Да је бар питао нешто простије. На пример, шта је „секс". Обоје су се насмејали.

Роберт се вратио уморан и љут. Џејн је изручила тамномрки прашак у посуду с водом и жуто пиво се запенило. Роберт га је испијао са уживањем бришући ознојено лице. Џејн је знала да одлагање и околишење ничем не воде. Узела је оно с полице и пружила Роберту.

— То је Сајмон нашао.

Роберт се укочио.

— Не, само не Сајмон — мукло је прошапутао. — Где и како?

— Не знам. Нисам сувише настојала да ми каже. Бојала сам се да га не уплашим. Шта ћемо да радимо, Роберте?

— Ко то да зна?

— У сваком случају он тврди да никоме није показивао.

— То је добро. Ризиковаћемо онда. Правићемо се као да се ништа није догодило.

Чекам те!

Сви су отишли. У базену су остали само Сајмон и Семи Пробик. Тркали су се у пливању.

— Ти си, можда, бржи од мене — увређено је говорио Семи излазећи из воде неколико секунди после Сајмона. — Али, да се кладимо и он показа руком према забрањеној територији.

— Био сам ја тамо већ неколико пута — одговори Сајмон увређено.

— Ти? Сам?

— Ја. И то хиљаду пута. И нашао сам тамо нешто што ти ни у сну ниси видео. Нешто тајанствено...

— А шта то?

— Нећу да ти кажем.

— Онда лажеш. Све си ти то измислио. Ниси тамо био.

ЏЕЈНИНО СРЦЕ СТЕГЛО СЕ ОД СТРАХА КАД ЈЕ ВИДЕЛА ШТА ЊЕН МАЛИ СИН ДРЖИ У РУЦИ

СТРВО

— Био сам. Био.
— Онда пођи сад још једанпут.
Сајмон се устезао.
— Шта је, бојиш се? — изазивао је Семи.

Власти су неумољиве

Не знам какав је то грех. Нарочито кад је у питању дечак мали као што је Сајмон? — гласно је размишљала Џејн.

— То може да доведе до буђења сећања потиснутих у подсвест. Људи ће се сетити онога што су их тако дуго учили да забораве. Из тога ће се родити незадовољство — рече Роберт.

— Али, чак ни ја више не могу да се сетим да ли сам то икад раније видела. Како би могло да се сети дете?

— Драга моја Џејн, ти ипак погађаш шта је то, зар не?

— Мислим ... да.

— Видиш, а Сајмон и не наслућује шта би то могло да буде. У томе и јесте ствар: подижу се поколења која појма немају о ономе шта је било раније. Пре овога — и он показа руком густо збијене стаклене зграде подигнуте на бетонским основама. — Ни по коју цену **такве ствари** се не смеју размножавати. И економски је то потпуно незамисливо. Када би људи то видели могли би да се побуне, да постану непослушни.

— Преувеличаваш опасност.

— Слушај, Џејн. Ти знаш шта су у стању да виде људи дуго лишени воде. Привиђају им се водоскоци, извори, базени. Замисли како би се понашали становници Британије када би се у њихово сећање вратило оно без чега смо већ научили да живимо а што је нашим прецима било веома важно. Ето, због тога су власти неумољиве и ... — његов глас задрхта.

— Али, то само ми знамо, зар не, Роберте?

— Свакако. Али место где је Сајмон то нашао треба одмах уништити. Питању Сајмона где је, па ћу то сам учинити, не говорећи никоме ништа.

— Удесићемо већ некако ...

— Не заборави само, Џејн, ако је Сајмон о томе било коме нешто казао, очекуј незване госте.

Гломазна, угојена фигура у црним панталонама појавила се на горњој заравни крај самих степеница. Била је то мисис Пробик.

— Шта радиш тамо доле, мајмуне? — викнула је.

Семи јој се одазва плачним гласом:

— Он је крив. Он ме је наговорио.

У углу, између несастављених зидова, појави се Сајмон. То је било довољно да се мисис Пробик разјари. Завидела је Сајмоновим родитељима. Роберт је имао бољи интелектуалнији посао од њеног мужа. То му је обезбеђивало више слободних дана и стан на нижем спрату.

— Да знаш тужићу те мајци! — викала је док се Сајмон пењао на горњи плато стежући нешто у руци.

— Шта си то тамо нашао? — упита и у истом тренутку схвати све. — Семи, бежи од њега — викала је ужаснута. — Не приближавај се том ужасном детету. То треба одмах неком пријавити ...

Роберту је увек било нелагодно кад би његов син приметио да он није у стању да му одговори на какво питање.

— Тата, ово тако чудно мирише — говорио је Сајмон. — И на нешто ме подсећа. Само не могу да се сетим на шта. Пријатно је и ...

— Видиш ли? — прошапта Роберт жени.

— Сајмоне, покушај да то заборавиш и више никад да ниси ишао тамо, да га ниси додирнуо. А ако га ипак нађеш одмах нам кажи. — Роберт је говорио мирно трудећи се да не нагласи ниједну реч.

— Добро, тата, — послушно и с пуно поверења у оца одговори Сајмон. — А мисис Пробик се naљутила кад је то видела ...

— Само не мисис Пробик! — и ужаснута Џејн дограби мужа за руку.

— Показао си јој?! — и Сајмон по очевом гласу осети да се догодило нешто непоправљиво. Доња му усна задрхта и он јецајући исприча шта се догодило.

— Нисам чак стигао ни Семију да покажем — грцао је.

Црни хеликоптер

По крововима и терасама задобова киша.

— Иди на спавање, сине — благо проговори Роберт.

Кад је малишан отишао у своју собу, Роберт приђе жени.

— Знаш шта Џејн. Морамо одмах да пријавимо. Не вреди одлагати. Само ће бити горе.

— Зар ми ... зар се не можемо правити као да се ништа није догодило. Рећи ћемо да нас је она опањкала. Да нам је увек завидела.

— Не, власти знају да се овде ради о нечем озбиљнијем но што је завист. Уосталом, она је сигурно већ отрчала да то пријави бојећи се да и она не буде умешана. Она зна шта би се с њом тада догодило.

— Шта ће онда бити? — Џејнин глас се једва чуо од кише. — Одвешће га?

Роберт се замисли:

— Јасно је да му неће дозволити да остане овде. Неће му дозволити да се меша с другом децом. Можда ће га за извесно време упутити на лечење ... Они то тако зову. И то би још било великодушно. Могу га и прогнати.

— Онда ћемо и ми поћи с њим, по сваку цену.

Кроз завесу од кише угледали су црни хеликоптер. Лебдео је мало у ваздуху, а онда се спустио на бетонску зараван испред његовог блока. Из њега су изишле четири особе. Поред њих се јасно разазнавала крупна фигура мисис Пробик. Повела их је показујући им пут.

Џејн и Роберт уђоше у Сајмонову собу. Он их је уплашено гледао испод покривача навученог до очију. Џејн га пољуби.

— Тата, шта је то мајмун? — запита видевши да се они смеше.

— Сутра ћу ти казати, сине — прошапута Роберт нагињући се да га пољуби. Изашли су тихо из собе затворивши за собом врата.

Звонце се реско огласило.

— Не вреди да изврдавамо, Џејн. Стави то на сто. Можда ће се ипак сажалити — рече Роберт пошавши да отвори.

Џејн узе са полице и дрхтавим рукама положи на сто **стручак зелене траве**.

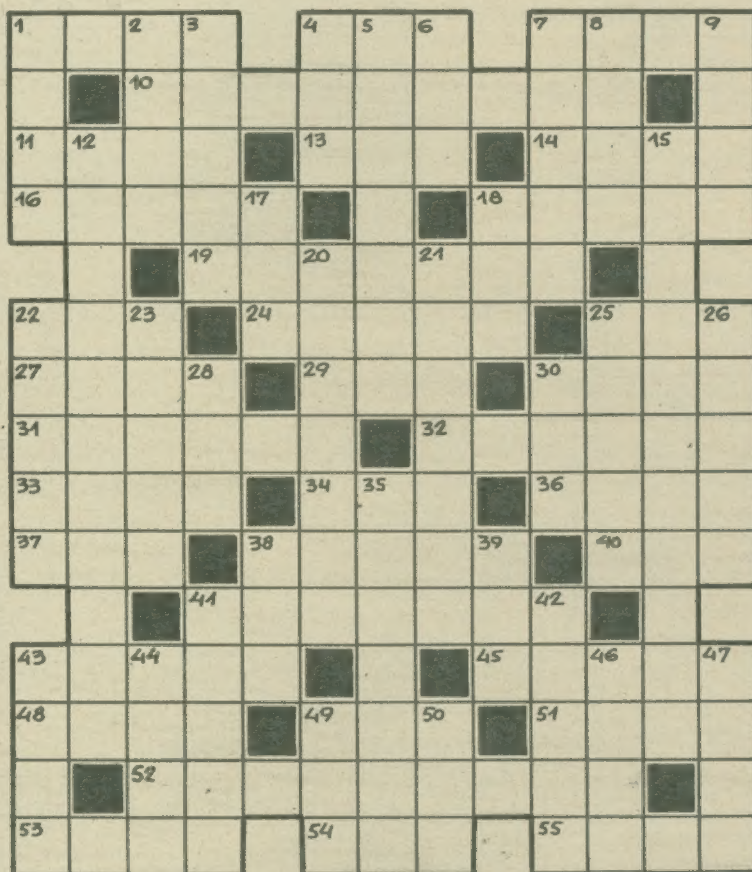
укрштене речи

ВОДОРАВНО:

1) судска парница, **4)** није тежак, **7)** река у Италији, **10)** овлашћење, пуномоћ, **11)** човек који оре, **13)** град у Хрватској, **14)** река у Италији, утиче у Лигуријско море, **16)** нађено стање ствари, **18)** жаока, **19)** словеначки славист, помагач Вука Караџића (Јернеј-Бартол), **22)** скраћеница за: тринтротолуол, **24)** хемијски елемент, **25)** направа за резање, сечиво, **27)** бивши фудбалер „Динама" (Краснодар), **29)** шаховски израз, **30)** бивша рекордерка у скоку увис (Олга Пулић), **31)** средство за писање, **32)** справа, **33)** главни град Перуа, **34)** чађ, **36)** сточна храна, **37)** новозеландско дрво за бродоградњу, **38)** наш композитор (Нардели), **40)** познати певач и глумац (Мартин), **41)** послеподневна седељка уз чај, **43)** провера знања, **45)** раскид уговорног односа, **48)** пласт сена, **49)** нахрањен, **51)** становници једне острвске државе у Европи, **52)** једно српско народно коло, **53)** узвишена тачка на земљишту, **54)** оквир, **55)** главни град Гане.

УСПРАВНО:

1) место на полуострву Пељешцу, **2)** врста драгог камена, **3)** један оброк, **4)** северни јелен, **5)** један континент, **6)** домаћа животиња, **7)** салата од млевене паприке, **8)** мадридски фудбалски клуб, **9)** један родитељ, **12)** разноврсност, **15)** особа која рано устаје, ранилац, **17)** врста житарице, овас, **18)** жеравица, **20)** ара, **21)** припадник једног народа из СССР, **22)** део тролејбуса, **23)** спори, **25)** гужва, збрка, **26)** плочица која замењује новац у картању, **28)** холивудска филмска глумица (Гарднер), **30)** плин, **35)** највеће полуострво на свету, **38)** један од завршетака шаховске партије, **39)** орган чула вида, **41)** дечја играчка, зврк, **42)** област у Грчкој, **43)** име енглеског физичара Њутна, **44)** време кад се пости, **46)** огранак који се одваја у другом правцу од главног, **47)** годишње доба, **49)** млечни производ, **50)** скраћеница мариборске фабрике аутомобила.

РЕШЕЊЕ ИЗ ПРОШЛОГ БРОЈА

ВОДОРАВНО: 1) Пратер, 7) узорак, 13) латица, 14) лавина, 15) мама, 16) боа, 18) Алеп, т, к, 19) торзо, 21) Ис, 23) читанка, 24) ат, 25) нила, 27) адио, 28) ТВА, 29) анода, 31) А(угуст) Ц(есарец), 32) уран, 33) вода, 35) Етна, 37) атар, 39 ТУ, 41) писар, 44) виц, 45) ФЕСТ, 47) тема, 48) ер, 49) Тоскана, 51) ас, и, р, 53) стора, п, и, 55) Итас, 58) акт, 59) сикс, 61) јогурт, 63) Арарат, 65) аверси, 66) новела.

Издаје и штампа НИП „ПОЛИТИКА" 11000 Београд, Македонска 29. Директор НИП „ПОЛИТИКЕ" Миродуб Лазаревић.
Главни и одговорни уредник „Политикиног забавника" Живорад Стојановић, технички уредник Владимир Горбунов. Претплата за нашу земљу: годишња 132,00 дин, полугодишња 66,00 дин, тромесечна 33,00 дин. Претплата за иностранство: годишња 264,00 дин, полугодишња 132,00 дин, тромесечна 66,00 дин. Уплате на текући рачун 60801-601-822. Годишња претплата у страној валути: DM 46 — S 16 — Ff 73 — Sfr 53 — Зкг 73. Девизне уплате за иностранство преко Београдске банке — Београд на рачун 60811-620-292-32000-000-00054. Поштански фах 124. Телефони: 324-471, централа 324-191 и 325-761. Рукописи, фотографије и цртежи се не враћају. Огласна агенција: Македонска 35/1, тел. 322-711.
На основу мишљења Републичког секретаријата за културу СР Србије број 413-29 73-02 од 22. I 1973. године не плаћа се порез на промет.

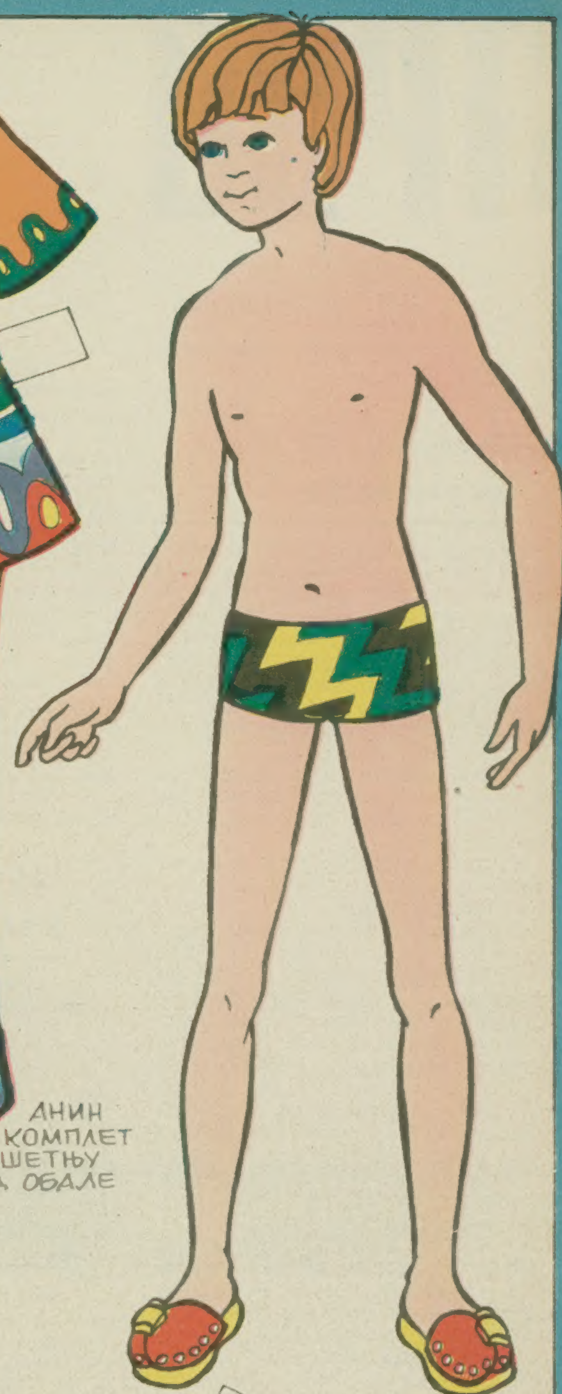
АНА И ГОРАН НА ПЛАЖИ

АНИНА МАЈИЦА И ШОРЦ ЗА ОДЛАЗАК НА КУПАЊЕ

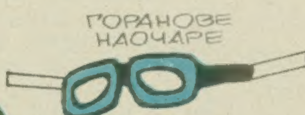

АНИН КОМПЛЕТ ЗА ШЕТЊУ ПОРЕД ОБАЛЕ

АНИНА МАРАМА ЗА КОСУ

ГОРАНОВЕ НАОЧАРЕ

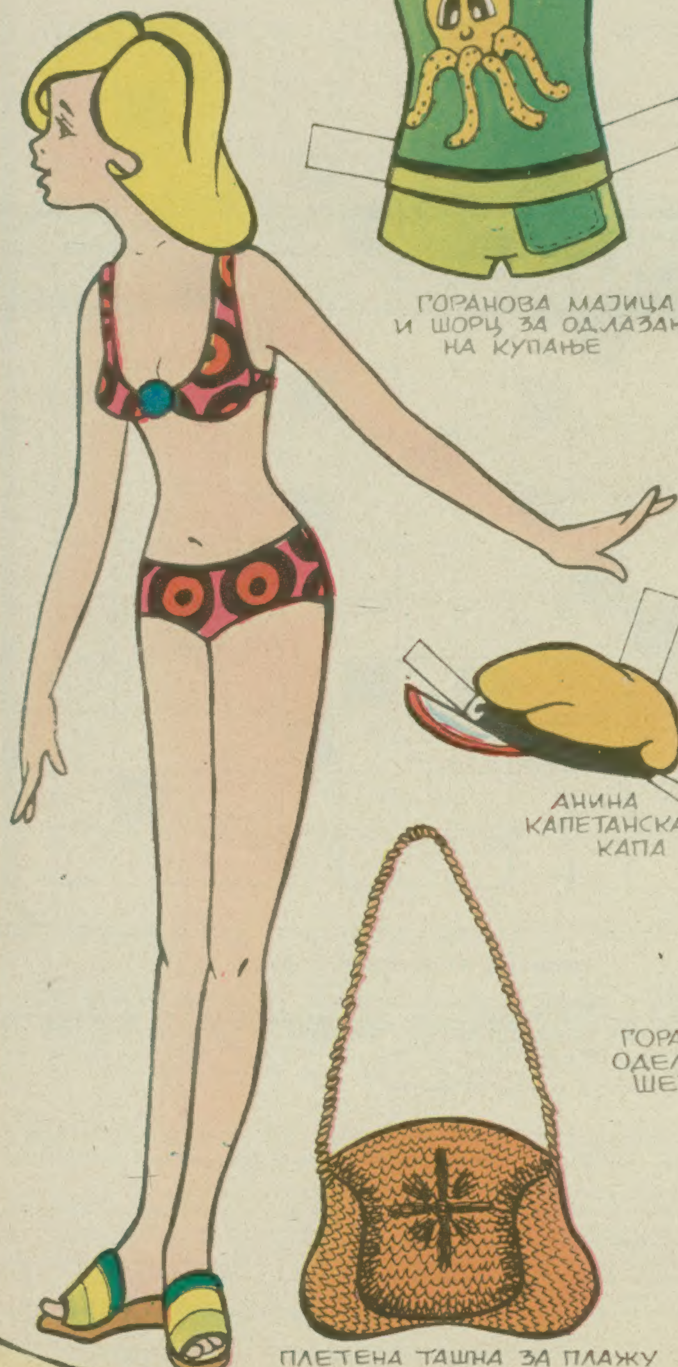

ГОРАНОВА МАЈИЦА И ШОРЦ ЗА ОДЛАЗАК НА КУПАЊЕ

ПРОСЕЦИ ПО ЦРТИЦАМА

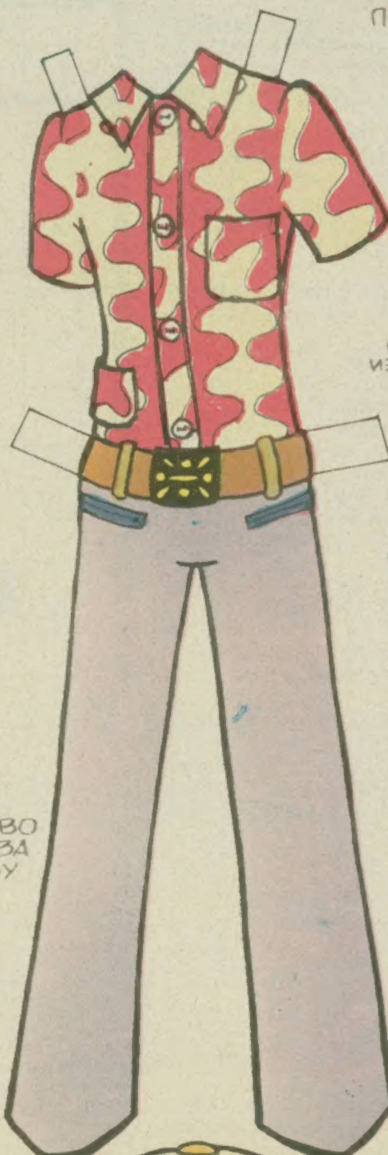

АНИНА НАРУКВИЦА

АНИНА КАПЕТАНСКА КАПА

ГОРАНОВО ОДЕЛО ЗА ШЕТЊУ

СТАВИ ИЗА ЛИЦА

ЗАСЕЦИ ПО ЦРТИЦАМА

АНИН МАНТИЛ ЗА КУПАЊЕ

ГОРАНОВА КАПЕТАНСКА КАПА

ПЛЕТЕНА ТАШНА ЗА ПЛАЖУ

ПОЛИТИКИН ЗАБАВНИК

Мала пошта

11001 БЕОГРАД
МАКЕДОНСКА 29, П. ФАХ 124

Драги Забавниче,

НЕВИДЉИВА СВЕТЛОСТ

Молим те да у Малој пошти напишеш какви су инфрацрвени и ултравиолетни зраци.

Горан Крстевски, Скопље

И инфрацрвени и ултравиолетни, или ултраљубичасти, зраци су саставни део сунчеве светлости. Обе врсте ових зрака невидљиве су за људско око. Све чешће се користе у медицини, где се добијају вештачким путем, и због лековитог дејства, примењују се за лечење неких обољења. Инфрацрвени зраци имају велику топлотну моћ. Сем у лекарству ова врста зрака

користи се и у пољопривреди за тамањење инсеката, у индустрији за сушење и печење премаза на машинама и возилима и сл. Ултраљубичасти зраци су веома важни за образовање пигмента у кожи човека и стварање витамина Д. Могућности ових зрака још нису потпуно испитане и примењене. На жалост, човек је извесне особине инфрацрвених зрака применио за убијање људи. Тако су у вијетнамском рату примењене пушке којима се, захваљујући инфрацрвеним зрацима, може непогрешиво гађати и у најгушћем мраку.

СЕДАМНАЕСТОГОДИШЊИ КАПЕТАН

Читала сам књигу „Тимур и његова чета“ Аркадија Гајдара па бих жељела да сазнам нешто више о овом писцу.

Гордана Витковић, Сарајево

Од 1940. године, кад је први пут објављен чувени роман за децу „Тимур и његова чета“ па до данас, многи нараштаји дечака и девојчица дивили су се Тимуру и желели да живе као и овај храбри дечак. Многи од њих можда никад нису сазнали да је то последње дело писца Аркадија Петровича Гајдара, који је, и сам готово дечак, већ у седамнаестој години био командант пука у Црвеној армији!

Аркадије Гајдар, чије је право презиме било Голиков, рођен је у учитељској породици 1904. године. Као четрнаестогодишњи дечак ступио је у редове Црвене армије. Био је и учесник грађанског рата. Године 1919. завршио је у Кијеву курс за војног старешину. Две године касније постао је командант пука. Можда се већ тада у Гајдару родила замисао о роману „Тимур и његова чета“. Због последица контузије 1924. године напушта војску и све се више посвећује писању. Следеће 1925. године, објављује своје прве књижевне радове. За следећих петнаест година Гајдар пише и издаје књиге приповедака и романа већином за децу: Чук и Гек, Војна тајна, Школе, Далеке земље и др. Његово последње и најпознатије дело, роман „Тимур и његова чета“, штампано је годину дана пре Гајдарове смрти.

Револуционар и дописник „Комсомолске правде“ са југозападног фронта, Гајдар је погинуо у октобру 1941. године у борби са фашистима у 37. години, у време кад је књижевности могао да да највише. Посмртни остаци Аркадија Петровича Гајдара пренесени су у Кањев и сахрањени у градском парку на обали Дњепра.

КАКО СУ НАСТАЛЕ ФАРМЕРКЕ?

Занима ме кад су се и гдје први пут појавиле панталоне „фармерке“.

Мирсада Османовић, Босански Брод

Године 1849. Левис Штраус, син њујоршког кројача, искрцао се у Калифорнији с намером да опроба срећу као истраживач злата. Да би платио карту, својим сапутницима

је продавао комаде платна које је понео са собом уместо новца. Кад се искрцао у Сан Франциску, остала му је само једна труба платна за коју се надао да ће је продати копачима којима су били потребни шатори. Међутим, како је у Калифорнији увек топло, људима нису били потребни шатори већ јаке, дуготрајне панталоне. Штраус је одмах искористио ту прилику. Како је поникао у породици кројача, овај занат му није био непознат. Од преосталог платна почео је да шије панталоне које је продавао одмах на улици. Тако су настале познате и данас омиљене фармерке „Левис Штраус“. За кратко време фармерке су постале панталоне типичног човека са Дивљег запада: каубоја, пионира, копача злата, пустолова.

Чим је видео како му нови посао иде добро и доноси солидне количине новца, Левис је написао родитељима да му пошаљу што више грубог, чврстог шаторског платна. После извесног времена отворио је и фирму „Левис панталоне“ чији се облик задржао и до данас.

ФАНТОМ ЈЕ — ФАНТОМ

У стрипу о Фантому „Барски пацови“ писало је: „Ко види Фан-

томово лице, умреће страшном смрћу“. Шта се крије испод Фантомове маске?

Гордана Ђурђић, Зрењанин

И сами сте уочили да је Фантом непобедив и неухватљив. Верујте, ни ми нисмо успели да му скинемо маску и видимо шта се крије испод ње. Вероватно се испод тајанствене Фантомове маске крије — сам Фантом!

ЗАБАВНИЦИ ОД ПРВОГ БРОЈА

Нудим на продају укоричене Забавнике од првог послератног броја па до данас. Први број носи датум 5. I 1952. године. Заинтересовани могу да се јаве на адресу: а.рдновг

Предраг Поповић, Ул. Миливоја Манића 32, 18300 Пирот

WALT DISNEY
МИКИ

ЧУК!
ЧУК!
МИЋО! ОТЕРАЈ ТОГ ДЕТЛИ-ЋА!

НИЈЕ ТО ДЕТЛИЋ, УЈКА МИКИ...

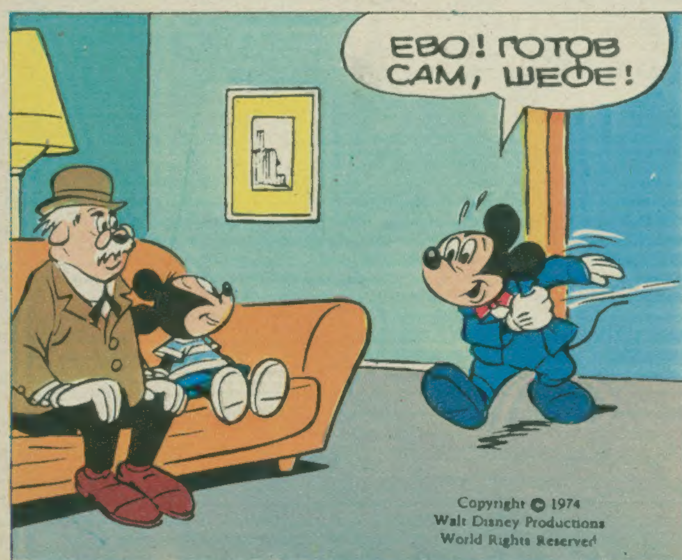
НЕКО КУЦА НА ВРА-ТА!

ЈА САМ СТРАШИЋ! ЈЕ Л' МИКИ ТУ?
ЈЕСТЕ! САМО УЂИТЕ!

СЕДИТЕ! ОДМАХ ЋУ ГА ПОЗВА-ТИ!

НЕКИ СТРАШИЋ ТЕ ТРАЖИ! КАЖЕ ДА ЈЕ ТВОЈ ШЕФ!
И ЈЕСТЕ!

ПОКВАРИЛА МУ СЕ КОЛА ПА ТИ ТРЕБА ДА ГА ОД-ВЕЗЕШ НА ПОС'О!
ОДМАХ ЋУ ЈА!
Distributed by King Features Syndicate.

ПРАВИ МУ ТИ ДРУШТВО ДОК СЕ ЈА НЕ ОБУЧЕМ!

ЕВО! ГОТОВ САМ, ШЕФЕ!
Copyright © 1974
Walt Disney Productions
World Rights Reserved

ПРАВИО САМ МУ ДРУШТВО, УЈКА МИКИ...

И ДА ЗНАШ... НИ ИЗ ДАЛЕКА НИЈЕ НАМЋОР К'О ШТО ТИ ПРИЧАШ!